

M I C H A E L E N D E

ČAROBNI
NÁPOJ *ali*
satanarheolažgenialkopeklenški punč želja

Naslov izvirnika:

Michael Ende: *Der satanarchäolügenialkohöllische Wunschpunsch*

© 1989 Thienemanns Verlag, Stuttgart

Ilustrirala
Regina Kehn
Prevedla
Meta Ornik
Verze prepesnila
Maja Vidmar

M I C H A E L E N D E

Barobni napoj ali satanarheolajgenialkopeklenški punč želja

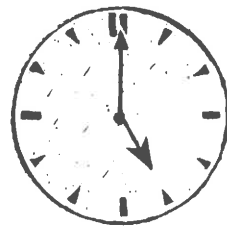
Založba Mladinska knjiga
Ljubljana 1991

VSEBINA

Peta ura	7
Pet in osem minut	8
Pet in enajst minut	10
Pet in triindvajset minut	17
Pol šestih	22
Tri četrť na šest	25
Deset minut do šestih	27
Šesta ura	28
Šest in pet minut	30
Četrť čez šest	36
Šest in dvajset minut	38
Pol sedmih	42
Petindvajset minut do sedmih	44
Dvajset minut do sedmih	46
Tri četrť na sedem	50
Deset minut do sedmih	52
Sedma ura	55
Sedem in pet minut	56
Sedem in deset minut	58
Četrť čez sedem	61
Sedem in dvajset minut	63
Sedem in dvaindvajset minut	64
Sedem in petindvajset minut	66
Pol osmih	71
Šestindvajset minut do osmih	75
Dvajset minut do osmih	77
Tri četrť na osem	78
Deset minut do osmih	83
Osmo ura	87
Osem in pet minut	91
Četrť čez osem	94
Pol devetih	98
Tri četrť na devet	101
Deveta ura	105

Četrť čez devet	107
Devet in dvajset minut	111
Pol desetih	114
Tri četrť na deset	118
Deseta ura	120
Četrť čez deset	122
Pol enajstih	125
Dvajset minut do enajstih	128
Štiri minute do enajstih	132
Enajst in osem minut	137
Četrť čez enajst	140
Enajst in šestindvajset minut	143
Enajst in šestintrideset minut	145
Tri četrť na dvanajst	148
Enajst minut do dvanajstih	149
Osem minut do dvanajstih	151
Pet minut do dvanajstih	152
Polnoč	153

Nenavadno temno je postalo v tem zadnjem popoldnevu leta. Črni oblaki sò zatemnili nebo in snežni metež je že nekaj ur divjal po Mrtvem parku.

V notranjosti vile Hude sanje se ni dogajalo nič nenavadnega – razen plapolajočega odseva ognja, ki je v odprtem kaminu gorel z zelenimi plameni in čarovniški laboratorij napolnjeval s strašljivo svetlobo.

Nihajna ura nad kaminom je začela sunkovito udarjati. Bila je neke vrste kukavica, mehanizem pa je bil tarnajoči palec, po katerem je udarjalo kladivo.

»Aua!« je vpil. »Aua! Aua! – Aua! Aua!«

Ura je bila pet.

Belzebub Zguba, tajni čarovniški svetnik, je ob udarjanju ure vedno postal nenavadno dobre volje, tega silvestrskega večera pa jo je le nesrečno gledal. Nič kaj veselo je zamahnil proti njej in potonil v dimu svoje pipe. Nagrbančil je čelo in mrmral predse. Vedel je, da ga čakajo velike nevšečnosti, in to prav kmalu, najkasneje ob polnoči – ob menjavi leta.

Čarovnik je sedel v svojem udobnem naslonjaču, ki ga je pred štiristo leti iz deščic za krste lastnoročno izdelal spreten vampirski mojster. Blazine so bile sešite iz volkodlakove kože, ki se je z leti nekoliko ogulila. Pohištvo je bilo del družinske dediščine in to je bilo Zgubi v čast, čeprav je bil sodoben čarovnik in je sledil času – kot se je za njegovo poklicno dejavnost spodobilo.

Pipa, ki jo je kadil, je bila podobna majhni mrtvaški glavi in vedno, kadar je potegnil, so se zasvetile oči iz zelenega stekla.

Dimni oblaki so se v zraku preoblikovali v najrazličnejše podobe: številke in formule, ovijajoče se kače, majhne strahove, največkrat pa v vprašaje.

Belzebub Zguba je globoko vdihnil, vstal in se začel sprehajati gor in dol po laboratoriju. Prepričan je bil, da ga bodo poklicali pred sodišče. Ampak s kom neki bo imel opravka? In kaj naj navede v svojo obrambo? In predvsem: bodo sprejeli njegova pojasnila?

Njegova dolga, zgubana postava se je skrivala v gosto nabranem ogrinjalu iz strupeno zelene svile. (Strupeno zelena je bila najljubša barva tajnega čarovniškega svetnika). Njegova glava je bila majhna, plešasta in zgubana kot posušeno jabolko. Na kljukastem nosu so slonela očala s črnimi okvirji in svetlikajočimi se stekli, debela stekla pa so nenavadno povečala njegove oči. Ušesa so štrlela kot držaji lonca, usta pa so bila ozka, kot da bi mu jih kdo z majhnim nožičkom zarezal v obraz. Skratka, ni bil človek, ki bi na prvi pogled vzbujal zaupanje. Vendar to Zgube niti najmanj ni motilo, saj ni bil družaben kolega. Zdelo se mu je pametneje, da je ostajal sam in deloval skrivoma.

Naenkrat je prenehal s svojim sprehajanjem in se razmišljujoče popraskal po pleši.

»Vsaj eliksir številka 92 mora biti pripravljen še danes,« je zamrmral, »vsaj to. Če se le spet ne bo vmešal ta presneti maček.«

Stopil je h kaminu.

V zelenih plamenih je bil na trinožen železen podstavek postavljen steklen kotel, v katerem se je kuhala posebna juhica,

ki je izgledala precej ostudno: bila je črna kot smola in spolzka kot polževa slina.

Medtem ko je s kristalno palčko mešal in poizkušal, je zamišljeno poslušal šumenje in javkanje snežnega viharja, ki je stresal naoknice.

Juhica bi morala lep čas brbotati, preden bi bila skuhana in ustrezno spremenjena.

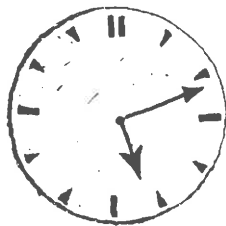
Ko bi bil eliksir gotov, bi moralo nastati neokusno sredstvo, ki ga je mogoče vmešati v vsako hrano in pijačo. Vsi ljudje, ki bi ga zaužili, bi močno verjeli, da vse, kar Zguba dela, služi napredku človeštva. Čarovnik je nameraval ta proizvod takoj po novem letu dostaviti vsem samopostrežnim trgovinam v mestu. Tam naj bi ga prodajali pod imenom »dieta za čvrste«.

Ampak s stvarjo še ni bil tako daleč. Potreboval je določen čas in prav to je bila njegova ranljiva točka.

Tajni čarovniški svetnik je odložil pipo in se zazrl v somrak laboratorija. Odsev zelenega plamena je švignil čez gore starih in novih knjig, kjer so bile zapisane formule in recepti, ki jih je Zguba potreboval za svoje poskuse. Iz temnih vogalov dvorane so se skrivnostno svetlikale epruvete, kozarci, steklenice in spiralne cevke, v katerih so se dvigovale in padale, kapljale in vrele tekočine vseh barv. Tu je stal tudi računalnik in druge električne naprave, ki so oddajale tihe, tope ali piskajoče zvoke in na katerih so ves čas brlele majhne lučke. V temačni niši so se brez šumov neprenehoma premikale rdeče in modre bleščeče se krogle, v kristalni posodi pa se je vrtel dim, ki se je v določenih presledkih preoblikoval v tlečo rožo strahov.

Zguba je bil, kot smo že povedali, povsem v koraku s sodobnim razvojem, včasih ga je celo prehiteval.

Le s termini je brezupno zamujal.

Prestrašilo ga je tiho pokašljevanje.

Sprehodil se je naokrog.

V velikem starem naslonjaču je nekdo sedel.

»Aha,« je pomislil, »začelo se je.« »Le vdati se zdaj ne smem!«

Čarovnik Zgubinega kova je vendar navajen nenavadnih kre-
atur, velikokrat tudi nenapovedanih in nepoklicanih; le da so to
ponavadi duhovi, ki nosijo glave v rokah, ali pa hudobneži
s tremi očmi in šestimi rokami, ali zmaji, ki bruhajo ogenj ali
kakšne druge spake.

Kaj podobnega tajnega čarovniškega svetnika niti najmanj ne
bi prestrašilo, saj mu je bilo znano, zanj so bila takšna druženja
nekaj povsem vsakdanjega in vsakonočnega.

Ta obiskovalec pa je bil nekaj povsem drugega. Izgledal je
normalno kot katerikoli moški s ceste – nenavadno običajno. In
to je Zgubo spravilo iz tira.

Možak je imel na sebi brezhiben črn plašč in trd črn klobuk na
glavi, na kolenih pa je držal črno aktovko. Njegov obraz je bil
povsem brezizrazen, le zelo bled, skoraj bel. Brezbarvne oči so
bile nekoliko izbuljene; strmel je, ne da bi enkrat samkrat
pomežiknil. Vek ni imel.

Zguba se je odločil in pristopil k obiskovalcu.

»Kdo pa ste? Kaj iščete tukaj?«

Obiskovalcu se ni mudilo. S hladnimi očmi se je zazrl v Zgubo,
nato pa z enakomernim glasom vprašal:

»Imam morda čast govoriti s tajnim čarovniškim svetnikom,
profesorjem doktorjem Belzebubom Zgubo?«

»Natanko tako. In?«

»Dovolite mi, da se vam predstavim.«

Ne da bi se dvignil s stola, je obiskovalec rahlo privzdignil svoj klobuk; za hip je bilo na njegovi gladki, beli lobanji mogoče videti dve majhni rdečkasti grbi, ki sta izgledali kot dve buli.

»Moje ime je Made – Maledictus Made, če dovolite.«

Čarovnik je bil še vedno odločen, da se ne bo pustil zмести.

»In kdo vam daje pravico, da me nadlegujete?«

»Oh,« je odvrnil gospod Made, ne da bi se nasmehnil. »Če mi dovolite majhno pripombo, gospod moj – tako neumnega vprašanja pa vi ne bi smeli postaviti.«

Zguba je gnetel svoje prste, tako da so pokali.

»Prihajate morda od...?«

»Natančno tako,« je potrdil možak, »od tam.«

Ob tem je s palcem pokazal navzdol.

Zguba je suho požrl slino in molčal.

Obiskovalec je nadaljeval:

»Prihajam po osebнем naročilu Njegove peklenške eksce-lence, njegovega visoko spoštovanega podpornika.«

Čarovnik je hotel zaigrati razveseljiv smehljaj, vendar so bili njegovi zobje naenkrat kot zlepljeni. S težavo je izustil:

»Kakšna čast!«

»Tako je, gospod moj,« je odgovoril obiskovalec. »Prihajam od gospoda ministra Najvišje temačnosti osebno, od njegovega visočanstva Belzebub, katerega ime nosite tudi vi in s tem uživate nezasluženo priznanje. Moja malenkost je le izvršilni organ najnižje kategorije. Če bom naročilo izpeljal v veselje Njegovega visočanstva, lahko upam, da bom v kratkem povišan – morda celo v nadlegovalca s svojim lastnim področjem.«

»Čestitam, gospod Made,« je zajeceljal Zguba, »in kakšno je naročilo, ki ga morate izpolniti?« Njegov obraz je ob tem nekoliko pozelenel.

»Tukaj sem,« je pojasnil gospod Made, »zgolj zaradi uradniške naloge, pravzaprav sem neke vrste razsodnik.«

Čarovnik se je moral odkašljati, da je postal njegov glas spet čist.

»Vendar kaj – pri vseh vesoljskih črnih luknjah – kaj vendar hočete od mene? Želite morda kaj zarubiti? To mora biti po-mota.«

»Bomo videli,« je menil gospod Made.

Iz črne aktovke je potegnil dokument in ga pomolil Zgubi.

»To pogodbo gotovo poznate, spoštovani gospod čarovnik. Vi sami osebno (in persona) ste jo nekoč sklenili (ob svojem času) z mojim šefom in jo lastnoročno podpisali. V pogodbi je navedeno, da vam vaš zaščitnik daje v tem stoletju posebna pooblastila nad naravo in vašimi soljudmi. Hkrati pa tukaj tudi piše, da se vi obvezujete do konca vsakega leta, posredno ali neposredno, uničiti deset živalskih vrst, pa naj bodo to metulji, ribe ali sesalci; obvezali ste se, da boste zastrupili pet rek ali petkrat eno in isto reko, obljubili ste, da boste poskrbeli za pogin najmanj desettisočih dreves in tako dalje in tako naprej do zadnje točke: letno naj bi v svetu poskrbeli za novo kužno bolezen, zaradi katere bi umirale tako živali kot tudi ljudje. In končno: obljubili ste, da boste zmedli klimo vaše dežele, tako da bodo vsi letni časi pomešani in da bo prihajalo do suše in poplav. – Te obljube ste v preteklem letu le polovično izpolnili, moj spoštovani gospod. Vse to moj šef zelo zelo obžaluje. On je celo – moram priznati – besen. Vi pa veste, kaj to pomeni pri Njegovem visočanstvu. Želite morda oporekati?«

Zguba, ki je obiskovalca že nekajkrat skušal prekiniti, je izstrelil kot iz topa:

»Toda, staro leto še ni naokrog! Ti ljubi peklenšček, saj je šele silvestrski večer. Časa imam še do polnoči.«

– Gospod Made se je zazrl vanj.

»Brez dvoma, in zapomnite si...« za hip je pogledal na uro, »v teh nekaj preostalih urah vse nadoknaditi, gospod moj, mislite resno?«

»Seveda!« je Zmota vročično zavpil. Potem pa je sklonil glavo in tiho zamrmral:

»Ne, nemogoče.«

Obiskovalec je vstal in stopil do stene ob kaminu, kjer so bili lepo urejeno obešeni dokumenti o naslovih tajnega čarovniškega svetnika. Kot vsi njemu podobni je bil Zguba ponosen na svoje naslove. Na eni od listin je bilo na primer zapisano »Č. A. č. u.« (Član Akademije črnih umetnosti), na drugi je pisalo »Dr. h. c.« (Doctor horroris causa), na tretji »Pr. doc. u. i.« (Privatni docent

za uporabno infamijo), spet na neki drugi »Č. p. n.« (Član peklenške noči) in še na mnogih drugih podobno.

»Torej poslušajte,« je rekel Zguba. »Pogovoriva se pametno. Niso krive moje zle želje, teh je dovolj, verjemite mi!«

»Resnično?« je vprašal gospod Made.

Čarovnik si je z robčkom obrisal hladen pot na pleši.

»Vse to bom nadoknadil, kolikor hitro bo to le mogoče. Na to se lahko Njegovo visočanstvo zanese. Prosim, da mu to poveste.«

»Nadoknadili?« je vprašal gospod Made.

»Ah, prekleto«, je zakričal Zguba, »nastopile so težave, ki so mi onemogočile pravočasno izpolniti obljubljene dolžnosti. Stvari bodo urejene z majhnim zamikom.«

»Težave?« je ponovil gospod Made, medtem ko je še vedno brez posebnega zanimanja preučeval listine. »Kakšne težave?«

Čarovnik je stopil za njegov hrbet, tako da je govoril v njegov črni klobuk.

»Zagotovo sami veste, kaj vse sem dosegel v zadnjih letih. Veliko več, kot pa sem zdaj dolžan.«

Gospod Made se je obrnil in uprl svoj stekleni pogled naravnost v Zgubin obraz.

»Recimo, da je bilo dovolj – soso lala.«

V njegovih očeh je postajal tajni čarovniški svetnik vedno večji blebetač, ki se mu je zataknilo:

»Saj ni mogoče voditi uničevalne vojne, ne da bi sovražnik to prej ali slej opazil. Prav zaradi mojih posebnih dosežkov se narava zdaj začenja braniti. Pripravlja se na povračilni udarec – le to še ne ve, komu. Prvi, ki so podivjali, so bili seveda elementarni duhovi, škрати, palčki, vile – vsi ti so najbolj zviti. Ogromno energije in časa sem potreboval, da sem jih ujel in jih napravil neškodljive, saj so veliko vedeli o nas in so zato ogrozili naše načrte. Uničiti jih seveda ni mogoče, ker so nesmrtni, lahko pa sem jih zaprl in s svojimi čarobnimi močmi ohromil. Vsekakor je to dragocena zbirka – tam zunaj na hodniku, če se hočete sami prepričati, gospod Krinke...«

»Made,« je odvrnil obiskovalec, ne da bi se zmenil za vabilo.

»Kako? Ah, ja – gospod Made, seveda. Oprostite.«

Čarovnik se je kratko in nervozno zasmejal.

»Preostali elementarni duhovi so se prestrašili in se zatekli v najbolj zakotni del sveta. Teh smo se torej rešili.

Medtem pa so nekaj zaslutile tudi živali. Sklicale so Višji svet in ta je sklenil, da bodo na vse strani neba poslali skrivne opazovalce, da bi odkrili vzroke vsega zla. In žal imam tudi sam takšnega vohuna v hiši – približno eno leto. To je majhen maček. Na srečo ni najbolj bister. Zdaj spi, če ga želite obiskati. Sploh zelo veliko spi – kar ni povsem naravno.«

Čarovnik se je zarežal.

»Poskrbel sem, da ni opazil mojega delovanja. Niti sluti ne, da vem, zakaj je tukaj. Dobro sem ga redil in razvajal, zato verjame, da sem velik prijatelj živali. Naravnost obožuje me, ta mali slaboumnež. Ampak razumeli boste, spoštovani gospod Maške...«

»Made,« je odvrnil obiskovalec, tokrat že precej ostro. Njegov bledi obraz so osvetljevali le nemirni plameni ognja v kaminu in vzbujal je zelo neprijeten občutek.

Čarovnik se je sključil.

»Oprostite, oprostite,« udaril se je po čelu, »nekoliko sem zbežan, to je zaradi stresa. Bilo je zelo naporno izpolnjevati obveze in istočasno varati tega vohuna v lastni hiši. Kljub temu, da je naiven, ima zelo dobre oči in ušesa – kot vsi mački. Delati sem moral v zelo težkih pogojih, to morate priznati. Predvsem me je to žal stalo veliko časa, spoštovani gospod – eh –«

»Žalostno,« ga je prekinil gospod Made, »res, zelo žalostno. Ampak to je vaš problem, moj dragi. Pogodba se nič ne spremeni. Ali se morda motim?«

Zguba se je še bolj sključil.

»Verjemite mi, tega presnetega mačka bi že zdavnaj uničil, ga živega spekel na ražnju ali pa ga sunil na Luno, vendar bi vse to alarmiralo Najvišji svet živali. Tam vendar vedo, da je pri meni. In živali je veliko težje obvladati kot škrate in podobno sodrgo – ali pa ljudi. Z ljudmi je komajda kaj težav, ampak ste že kdaj poizkusili hipnotizirati kobilico ali pa divjo svinjo? Nemogoče! In če se nas naenkrat vse živali tega sveta, največje in najmanjše, skupaj polotijo – potem ne pomaga več nobeno čarobno sred-

stvo! Zato moramo biti posebej previdni! Pojasnite to Njegovemu peklenskem visočanstvu, vašemu spoštovanemu gospodu šefu!»

Gospod Made je vzel s stola svojo črno aktovko in se spet obrnil k čarovniku.

»Prenašanje pojasnil ne sodi v moje delovno področje.«

»Kaj to pomeni?« je zakričal Zguba. »Njegovo visočanstvo mora to samo sprevideti. Saj je to v njegovem lastnem interesu. Jaz konec koncev ne morem čarati. To pomeni, lahko že, vendar so meje, predvsem časovne, tudi zame. In zakaj sploh ta strašna naglica? Svet bo tako ali tako kmalu uničen, saj smo na najboljši poti, to je le vprašanje enega ali dveh kratkih let!«

»To pomeni,« je z ledeno prijaznostjo sprejel gospod Made Zgubino vprašanje, »da vas le opozarjam. Točno opolnoči, ko se zamenja leto, se bom vrnil. Tako se glasi moja obveza. Če do takrat ne boste izpolnili vaših pogodbenih zlih dejanj...«

»Kaj bo potem?«

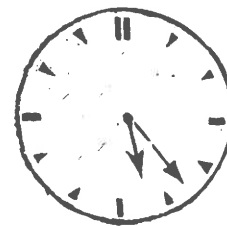
»Potem,« je rekel gospod Made, »boste, gospod čarovniški svetnik, od samega urada – zarubljeni. Želim vam prijeten silvestrski večer!«

»Čakajte!« je kričal Zguba. »Samo še besedo, prosim gospod Maske – eh – gospod Made...«

Vendar je obiskovalec že izginil.

Čarovnik se je pogreznil v svoj naslonjač, snel debela očala in si z obema rokama zakril obraz. Če bi čarovniki lahko jokali, potem bi to zdaj storil, toda iz njegovih oči je spolzelo le nekaj parov suhih, slanih zrn.

»Kaj zdaj?« je zastokal. »Pri vseh testih in mučenjih, kaj zdaj?«

Čarovništvo – pa naj bo dobro ali zlo – ni enostaven posel. Laiki sicer verjamejo, da je dovolj zamrmrati katerokoli skrivno hokus – pokus formulo, in največ, kar je pri tem treba imeti, je še čarobna palica, s katero je treba malo zamahniti kot kakšen zborovodja – in sprememba ali pojav je tukaj.

Vendar ni tako lahko. V resnici je vsaka vrsta magičnega delovanja nenavadno zapletena; treba je veliko vedeti, imeti ogromno pribora in materiala, ki ga je težko nabaviti, in pripravljati se je treba dneve in dneve ali pa celo mesece dolgo. Razen tega, je takšno delo vedno zelo nevarno, kajti že vsaka najmanjša napaka ima lahko nepredvidljive posledice...

Belzebub Zguba je z vihrajočo haljo tekkel skozi sobe in hodnike svoje hiše, da bi našel sredstvo za rešitev. Ob tem se je zavedal, da je prepozno. Stokal je in vzdihoval kot nesrečen duh in se sam s seboj mrmrajoče pogovarjal. Njegovi koraki so rezali tišino hiše.

Pogodbe ni mogel več izpolniti, sedaj je želel le še rešiti lastno kožo, se kakorkoli in kamorkoli skriti pred peklenskimi sodniki.

Jasno, da se ni mogel spremeniti, na primer v podgano ali v sneženega moža – ali v polje elektromagnetskih valovanj (v tem primeru bi ga na vseh televizijskih ekranih v mestu lahko zasledili le kot televizijske motnje); natančno je vedel, da s tem ne bi prevaral sla Njegovega peklenskega visočanstva. Ta bi ga prepoznal v vsaki podobi.

Prav tako brezizhodno bi bilo pobegniti kam daleč, v puščavo Sahare ali pa na severni pol ali na vrhove Tibeta, prostorske razdalje za obiskovalca niso imele nobenega pomena. Za trenutek je celo pomislil, da bi se skril za oltar mestne katedrale ali pa

v stolp, vendar je tudi to misel kmalu ovrgel, kajti ni se mu zdelo varno.

Zguba je hitel skozi knjižnico, kjer so bile druga poleg druge v mnogih vrstah zložene ogromne prastare knjige in povsem novi priročniki. Preletel je naslove na usnjenih knjižnih hrbtih. »Odstranitev vesti – učbenik za poznavalce« je pisalo ali pa »Navodila za zastrupitev vodnjakov« ali pa »Enciklopedijski leksikon prekletstev in zakletav.« Nič takega ni bilo, kar bi mu lahko pomagalo v grozeči situaciji.

Vihral je naprej iz prostora v prostor.

Vila Hude sanje je bila ogromna, temačna hiša, zunaj polna zvitih stolpov in pomolov, znotraj polna večkotnih sob, ukrivljenih hodnikov, majavih stopnic in pajčevinastih obokov – natančno taka, kot si predstavljamo čarovniško hišo. Zguba je nekoč sam napravil načrte za to hišo, kajti v arhitektonskem smislu je bil njegov okus zelo konservativen. V trenutkih dobre volje je svojo hišo imenoval »udobni mali domek«. Vendar zdaj ni bil za takšne šale.

Stopal je po dolgem, temačnem hodniku, kjer so bila ob stenah postavljena stojala s stotimi in tisočimi kozarci za vlaganje. To je bila zbirka, ki jo je hotel pokazati gospodu Made in ki jo je imenoval »Naravoslovni muzej«. V vsakem od kozarcev je bil ujet kakšen majčken elementarni duh: palčki, škrti, rožnate vile, pa vodne vile in majhne čaravnice vseh vrst s pisanimi ribjimi repki, vodni možički in zračne vile, celo majhni ognjeni duhovi, imenovani salamander, so se skrivali v Zgubini zbirki. Vse posode so bile skrbno označene z natančnim opisom vsebine in datumom ulova.

Bitja so popolnoma nepremično sedela v svojih zaporih, kajti čarovnik jih je trajno hipnotiziral. Zbudil jih je le, kadar je hotel z njimi grozljivo eksperimentirati.

Sicer pa je bil med njimi posebej grozljiv majhen spaček, imenovan knjižni godrnjač. Ta mali duh v glavnem biva tako, da godrnja po knjigah. Do sedaj še niso raziskali, zakaj takšna bitja sploh obstajajo, in čarovnik se je odločil, da se jim bo podrobneje posvetil in jih spoznal. Prepričan je bil, da je ta bitja mogoče uporabiti. Vendar ga zdaj tudi to ni več zanimalo. Iz navade je

tudi tokrat tu in tam potrkal po kozarcu, mimo katerega je šel. Nikjer se ni nič premaknilo.

Končno je prišel do majhne sobice, kjer je bilo nad vrati zapisano:

PEVEC MAVRICIJ DI MAURO

Majhen prostor je bil opremljen z vsem, kar si razvajan maček sploh lahko zaželi. Tu je stalo staro oblazinjeno pohištvo, na katerem si je bilo mogoče brusiti kremplje; povsod so ležale klopke volne in druge igrače; na nizko mizico je bil postavljen krožnik s sladko smetano in mnogimi drugimi grizljaji, ki so vzbujali apetit.

Celo ogledalo je bilo postavljeno v ustrezni višini za mačka; pred njim se je lahko umival in občudoval, krona vsega pa je bila udobna košara v obliki majhne nebeške postelje z modrimi žametnimi blazinami in zavesami.

V tej posteljici je zvit ležal majhen, debel maček in spal. Beseda debel je mogoče premalo obsežna, kajti v resnici je bil naravnost okrogel. Ker je bil njegov kožuh tribarven – rjav, črn in bel – je bil podoben smešno pobarvani, dobro napolnjeni blazini s kratkimi tačkami in bednim repom.

Ko je Mavricij pred enim letom prispel v to hišo po naročilu Višjega sveta živali, je bil bolan in skuštran in shujšan, tako da mu je bilo mogoče prešteti vsa rebra. K čarovniku je prišel pravzaprav tako, kot da bi pri njem iskal zavetje, pri tem pa je bil seveda zelo zvit. Ko je spoznal, da ga čarovnik ne bo odgnal, temveč zgolj in samo razvajal, je kaj hitro pozabil na svoje poslanstvo. Zelo lahko ga je bilo navdušiti za stvari, ki so mu ugajale in ki so ustrezale njegovemu elegantnemu življenjskemu slogu.

»Mi mački iz odličnega sveta,« je velikokrat pojasnjeval čarovniku, »vemo, kaj je pomembno. Tudi v revščini ohranimo nivo.«

Nivo je bila ena njegovih najljubših besed, čeprav ni povsem vedel, kaj pomeni.

In nekaj tednov kasneje je čarovniku pripovedoval tole:

»Morda ste me na začetku zamenjali s povsem navadnim mačkom. Tega vam ne zamerim. Kako neki naj bi slutili, da

v resnici izhajam iz prastare plemiške družine. V družini di Mauro je bilo veliko znanih pevcev. Morda mi ne boste verjeli, ker je moj glas trenutno nekoliko hripav,« – res je bil bolj podoben glasu žabe kot pa mačjemu glasu –, »vendar sem bil nekoč tudi sam znan trubadurski pevec in sem s svojimi ljubezenskimi pesmimi mehčal najbolj ponosna ženska srca. Moji predniki so iz Neaplja, od koder, kot je znano, izvirajo vsi resnično veliki pevci. Napis na našem grbu se je glasil »Lepota in drznost« in eni izmed njiju je služil vsak iz mojega sorodstva. Nekega dne sem zbolel. Skoraj vsi mački v okolici, kjer sem živel, so naenkrat zboleli. Vzgojeni mački, ki so kaj veljali, so najraje jedli ribe, ribe pa so bile zastrupljene, ker je bila reka, kjer so živele, zastrupljena. Takrat sem izgubil svoj čudoviti glas. Skoraj vsi so umrli. Moja velika družina je zdaj pri velikem Mačku v nebesih.«

Zmota se je obnašal, kot da bi ga ta dogodek povsem pretresel, čeprav je dobro vedel, kako je bila reka zastrupljena. Mavricij se mu je zelo smilil in imenoval ga je celo »tragični junak«, kar je majhnemu mačku še posebej godilo.

»Če hočeš in mi zaupaš,« so bile čarovnikove besede, »bom skrbel za tvoje zdravje in ti vrnil glas. Našel bom ustrezno zdravilo zate. Vendar moraš biti potrpežljiv, ker potrebujem čas. Predvsem pa moraš delati tisto, kar ti ukažem. Se razumeva?«

Mavricij se je s tem seveda strinjal. Od tistega dne je Zgubo imenoval le še »ljubi maestro«. Na naročilo Višjega sveta živali je komajda še pomislil.

Seveda ni slutil, da je Belzebubu Zgubi s pomočjo črnega ogledala in drugih magičnih informacijskih sredstev že dolgo jasno, zakaj je bil poslan v njegovo hišo. In tajni čarovniški svetnik se je takoj odločil, da bo izkoristil Mavricijeve slabosti tako, da ga bo naredil neškodljivega in da maček kljub temu ne bo nič posumil. Mali maček se je v resnici počutil kot v čudežni deželi. Jedel je in spal in spal in jedel in postajal vedno debelejši in vedno bolj razvajan in celo tako se je polenil, da ga tudi lov na miši ni več zanimal.

Pa vendar, nihče ne more toliko tednov in mesecev neprestano spati, tudi maček ne. In tako je Mavricij kljub vsemu tu in tam vstal na svoje kratke tačke in s trebuščkom, ki se je že skorajda

dotikal tal, pometal po hiši. Zmota je moral biti ves čas na preži, da ga maček ne bi presenetil pri njegovih hudobnih čarovnijah. In prav zaradi tega se je sedaj znašel v neugodnem položaju.

Zdaj je stal pred nebeško modro posteljico in mrko šepetajoč, pogledoval na lisasto, kosmato, dihaajočo kroglo, ki je ležala v žametnih blazinah.

»Prekleti mačji izrodek,« je šepetal, »vsega si ti kriv!«

Mali maček je začel v spanju presti.

»Če sem že izgubljen,« je mrmral Zguba, »želim uživati vsaj v tem, da ti zavijem vrat.«

Njegovi dolgi, koščeni prsti so segli proti Mavricijevemu tilniku, maček pa se je takrat, ne da bi se prebudil, obrnil na hrbet, stegnil vse štiri od sebe in uživajoče ponudil svoje grlo.

Čarovnik se je umaknil.

»Ne«, je rekel tiho, »nič mi ne pomaga, in razen tega – še vedno je čas.«

Malo kasneje je spet sedel v laboratoriju in ob siju luči na mizi pisal.

Odložil se je, da bo sestavil testament.

S svojo zavito in tekočo pisavo je na list zapisal:

Moja zadnja želja

Ob polni moči svojih duhovnih sil jaz, Belzebub Zguba, tajni čarovniški svetnik, profesor, doktor in tako naprej... na današnji dan star stosedeminosemdeset let, en mesec in dva tedna... odločam...

Prenehal je in začel gristi svoje nalivno pero, ki namesto črnila vsebuje kislino.

»Res lepa starost,« je zamrmral, »ampak za čarovnika svoje sorte, sem še vedno mlad – vsekakor premlad za pekel.«

Njegova teta na primer, čarovnica, jih ima že tristo, vendar je poklicno še vedno zelo aktivna.

Nekoliko se je zdrznil, ker je na mizo skočil mali maček, ki je zehal in ob tem zvijal svoj jezik, hkrati pa se je pretegoval in nekajkrat močno kihnil.

»Ojoj!« je zagodrnjal. »Kaj tukaj tako grozljivo smrdi?«

Sedel ja na sredo oporoke in se začel umivati.

»So gospod pevec dobro spali?« je razdraženo vprašal čarovnik in ga nič kaj nežno potisnil proč.

»Ne vem,« je odgovoril Mavricij tožeče, »vedno sem tako grozno utrujen. Pa ne vem zakaj. Kdo je bil medtem tukaj?«

»Nihče,« je neprijazno zagodrnjal čarovnik, »delati moram in mudi se mi.«

Mavricij je vohal.

»Smešen vonj se tukaj širi. Neki tujec je bil tu.«

»Ah, kje pa!« je odgovoril Zguba. »To se ti samo zdi; zdaj pa utihni!«

Maček si je začel s tacami umivati obraz, naenkrat pa je prenehal in začudeno pogledal čarovnika.

»Kaj je narobe, ljubi maestro? Izgledate povsem deprimirani.«

Zguba je živčno odmahnil z roko.

»Nič ni narobe. In zdaj me končno pusti na miru, ali razumeš?«

Ampak Mavricij tega ni storil. Nasprotno, ponovno je sedel na oporoko, podrgnil glavo ob čarovnikovo roko in tiho mrmral.

»Kar lahko si mislim, zakaj ste žalostni, maestro. Danes, ko je silvestrski večer, ko vsi praznujejo v veselih družbah, sedite vi tukaj sami samcati in zapuščeni. Smilite se mi.«

»Jaz nisem kot drugi,« je zagodrnjal Zguba.

»To drži,« je pritrdil mali maček. »Vi ste genij in dobrotnik ljudem in živalim. In resnično veliki so vedno osamljeni. Jaz to vem. Ampak, si res ne želite iti nekam in se malo pozabavati? Zagotovo bi vam dobro delo.«

»Tipična mačja domislica,« je, še vedno razdražen, odgovoril čarovnik. »Ne maram veselih družb.«

»Ampak mojster,« je vztrajal Mavricij, »ali ne pravijo, da je deljeno veselje dvojno veselje?«

Zguba je z roko udaril po mizi.

»Znanstveno je dokazano,« je rekel ostro, »da je del nečesa vedno manj kot celota. Z nikomer nočem ničesar deliti, zapomni si to že enkrat!«

»Že prav,« je odgovoril maček prestrašeno. Potem pa je priliznjeno nadaljeval: »Konec koncev pa imate mene.«

»Ja,« je čarovnik kuhal mulo, »samo ti si mi še manjkal.«

»Res?« je veselo vprašal Mavricij. »Sem vam manjkal?«

Zguba je nemirno zapihal od jeze.

»Izgini že enkrat! Izgini mi izpred oči! Pojdi v svojo sobo! Razmišljati moram. Skrbi imam.«

»Vam morda lahko kakorkoli pomagam, ljubi mojster?« se je uslužno pozanimal mali maček.

Čarovnik je zazehal in zavrteel oči.

»Torej, kar se mene tiče,« je potem zavzdihnil, »če že res hočeš, potem zlij tekočino številka 92 tja v kotel nad ognjem v kaminu. Vendar pazi, da ne boš spet preveč neroden in se bo kaj vem kaj zgodilo!«

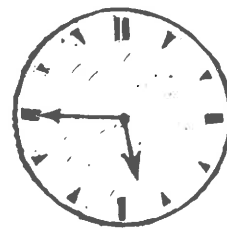
Mavricij je skočil z mize, s svojimi kratkimi tacami odskakljal do kamina in s prednjimi tačkami zagrabil kristalno palčko.

»Zagotovo je to zelo pomembno zdravilo,« je domneval, ko je začel previdno mešati. »Je to morda zdravilo za moj glas, zdravilo, ki ga že zelo dolgo preizkušate?«

»Ali boš končno držal jezik za zobmi!« ga je nadrl čarovnik.

»Kakor ukazujete,« je poslušno odgovoril Mavricij.

Dlje časa je bilo tiho in slišati je bilo le divjanje snežnega viharja okrog hiše.

»Mojster,« se je spet zaslišal glas malega mačka, »mojster, nekaj mi leži na duši.«

Ker Zguba ni odgovoril in je le utrujeno naslonil glavo v svoje roke, je maček nekoliko glasneje nadaljeval:

»Nekaj vam moram priznati, nekaj, kar mi že dolgo leži na duši.«

»Na duši . . .« se je namrdnil Zguba, »poglej, poglej, da imajo tudi mački kaj takega.«

»Oh, seveda,« je zagotovil Mavricij resno, »morda ne vsi, jaz pa že. Konec koncev sem iz starega plemstva.«

Čarovnik se je naslonil nazaj in trpeče zaprl oči.

»Pravzaprav je tako,« je jecljaje povedal Mavricij, »nisem takšen, kot izgledam.«

»Kakšen pa si?« je zvito vprašal Zguba.

Maček je nadaljeval z mešanjem. Zrl je v črno zmes.

»Ves ta čas, odkar sem tukaj, sem nekaj zamolčeval, mojster. In zaradi tega me je grozno sram. Zato sem se odločil, da vam danes, na današnji posebni večer, vse priznam.«

Čarovnik je odprl oči in skozi debela stekla očal pogledal Mavricija. Njegove ustnice so nekoliko trzale, vendar mali maček tega ni opazil.

»Vi veste bolje kot kdorkoli drug, mojster, da se povsod na svetu dogaja kaj slabega. Vedno več bitij je bolnih, vedno več dreves umira, vedno več voda je zastrupljenih. Zato smo živali pred časom ustanovile, skrivoma seveda, veliko skupščino, na kateri smo sklenile, da bomo ugotovile, kdo ali kaj povzroča vso to bedo. Zaradi tega je naš Višji svet razposlal na vse konce skrivne agente, ki naj bi opazovali, kaj se pravzaprav dogaja. In tako sem jaz prišel k vam, ljubi mojster, zato, da bi pri vas vohunil.«

Mavricij je obmolknil in pogledal čarovnika z velikimi, svetlečimi se očmi.

»Verjemite mi,« je potem nadaljeval, »zelo hudo mi je pri srcu, mojster, ker ta dejavnost ne ustreza mojemu odličnemu prepričanju. Vse to sem storil, ker sem moral. To je bila moja dolžnost do drugih živali.«

Spet je obmolknil in nato tiše dodal: »Ste zdaj hudi name?«

»Ne pozabi mešati!« je rekel čarovnik, ki je kljub svojemu mračnemu razpoloženju s težavo prikril hihitanje.

»Ali mi lahko oprostite, mojster?«

»Je že dobro, Mavricij, oprostim ti. Pozabi zdaj to!«

»Oh,« je navdušeno pihnil mali maček, »kako plemenito srce imate! Tako, ko bom ozdravel in ne bom več tako utrujen, se

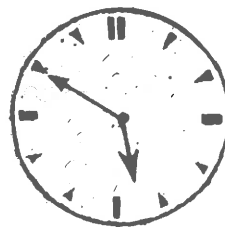
bom privlekel do Višjega sveta živali in mu sporočil, kakšna človeška duša ste vi. To vam svečano obljubljam za novo leto.«

Ob teh besedah je čarovnik nenadoma spet potonil v slabo voljo.

»Nehaj že s tem sočutnim čvekom!« je rekel ostro. »Na živce mi greš s tem.«

Mavricij je trdno molčal. Sploh si ni znal pojasniti mojstrove nenadne neprijaznosti.

V tem trenutku je potrkalo.

Čarovnik se je zravnal kot sveča.

Potrkalo je drugič, glasno in jasno.

Mavricij je nehal mešati in naivno pripomnil:

»Mojster, mislim, da je nekdo potrkal.«

»Pst!« je zasikal čarovnik. »Tiho!«

Veter je udarjal ob naoknice.

»Ne, že zdaj!« je zaškrtal z zobmi. »Pri vseh kemijskih kijih, to ni pošteno!«

Potrkalo je tretjič, tokrat precej nepotrpežljivo.

Čarovnik si je z obema rokama pokril ušesa.

»Naj me pustijo na miru! Mene ni tukaj.«

Trkanje je prešlo v močno udarjanje in skozi šumenje viharja tam zunaj je bilo slišati hripav glas, ki je zvenel precej besno.

»Mavricij,« je zašepetal čarovnik, »ljubi mucek, ali si toliko prijazen in odpreš ter poveš, da sem pravkar odpotoval. Reci, da sem se odpeljal do svoje stare tete Tiranje Vamperl, da bi pri njej praznoval silvestrovo.«

»Ampak mojster,« je presenečeno rekel maček, »saj to bi bila čista laž. Ali res to zahtevate od mene?«

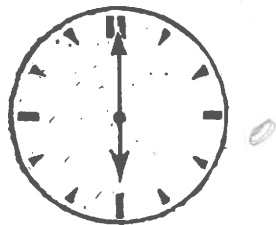
Čarovnik je zasukal oči proti nebu.

»Sam tega ne morem reči.«

»Že prav mojster, že prav. Za vas naredim vse.«

Odskakljal je do hišnih vrat, s svojimi šibkimi močmi je uspel potisniti pručko pod ključavnico, zasukal je ogromen ključ, v ključavnici je nekaj zaškrtalo in moral se je samo še obesiti na kljuko. Sunek vetra je udaril v vrata in zapihal skozi prostore, tako da so se papirji v laboratoriju zavrteli naokrog in se je zeleni plamen v kaminu postavil v vodoravno lego.

Vendar zunaj ni bilo nikogar.

Maček je pred vrati naredil nekaj previdnih korakov, v temi oprezal na vse strani, se spet vrnil v hišo in si stresel sneg s kožuha.

»Nič,« je rekel, »to je morala biti pomota. Kje pa ste mojster?«

Zguba se je pojavil izza visokega naslonjača.

»Res nihče?« je vprašal.

»Zagotovo ne,« je zagotovil Mavricij.

Čarovnik je zdirjal na hodnik, močno zaloputnil hišna vrata in jih nekajkrat zaklenil. Potem se je vrnil, se vrgel na stol in tarnal:

»Ne morejo počakati. Že zdaj me hočejo pognati v norost.«

»Kdo?« je radovedno vprašal Mavricij.

Spet je potrkalo in tokrat je zvenelo prav gromko.

Zgubin obraz se je spačil, hkrati je izražal strah in jezo. Pogled nanj ni bil lep.

»Mene ne!« je siknil. »Ne, mene ne! To bomo šele videli!«

Prikradel se je na hodnik, mali maček pa radovedno za njim.

Čarovnik je na levi roki nosil prstan, ki ga je krasil velik rubin. Seveda je bil to magični kamen, ki je lahko v velikih količinah zbiral in hranil svetlobo. Če je bil pravilno polnjen, je predstavljal uničujoče orožje.

Zguba je počasi dvignil roko, zatisnil eno oko, ciljal – in kot nitka tanek, rdeč laserski žarek je zletel skozi hodnik zacvrčal in zapustil v debelih hišnih vratih kot igla tanko dimno sled. Čarovnik je streljal drugič in tretjič in vedno znova in znova, dokler niso bile masivne klade popolnoma preresetane in dokler ni bila izčrpana energija rubina.

»Tako, to je bilo zdaj to,« je rekel in globoko zadihal, »zdaj je tiho.«

Vrnil se je v laboratorij in ponovno sedel za mizo, da bi nadaljeval s pisanjem.

»Ampak mojster,« se je zgrozil mali maček, »kaj če ste zunaj koga zadeli...?«

»Prav mu bodi!« je zarenčal Zguba. »Kaj se pa potika pred mojo hišo.«

»Ampak vi sploh ne veste, kdo je bil! Morda je bil vaš prijatelj.«

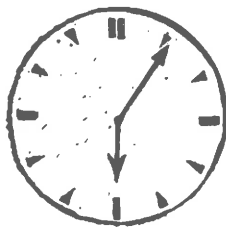
»Nimam prijateljev.«

»Morda pa je bil kdo, ki potrebuje vašo pomoč.«

Čarovnik se je kratko, nič kaj veselo nasmehnil.

»Ne poznaš sveta, mali moj. Kdor prvi strelja, najbolje strelja. Zapomni si to!«

Tedaj je spet potrkalo.

Zguba je lahko le še nemo premikal čeljust.

»Okno!« je zaklical Mavricij. »Mojster, mislim, da je ob oknu.«

Skočil je na polico, odprl eno od oknic in kukal skozi špranjo naoknice.

»Tukaj nekdo sedi,« je zašepetal. »Izgleda kot ptič, neke vrste krokar, se mi zdi.«

Zguba še vedno ni nič rekel. Le roke je dvignil kot v obrambi.

»Morda gre za nujen primer,« je razmišljal mali maček. In ne da bi čakal na čarovnikova navodila, je sunkovito odprl naoknico.

Skupaj s snežnim oblakom je v laboratorij prifrftal ptič, ki je bil tako razmršen, da je bil bolj podoben velikemu brezobličnemu krompirju, v katerega je nekdo počez in počez vtaknil nekaj črnih peres. Pristal je na sredi sobe in na svojih tankih

nožicah zdrsnil še malo naprej, preden se je uspel ustaviti. Našopiril je svoje ubožno perje in odprl svoj precejšnji kljun.

»Ampak! Ampak! Ampak!« je glasno zavreščal. »Vi si pa vzamete čas, preden odprete. Saj lahko v tem času še kdo umre. In potem še streljate. Tukaj, lepo prosim, moje zadnje repno pero je zdaj fuč, preluknjano. Ali je to kakšen način? Kje pa smo?«

Takrat se je zavedel, da je v sobi tudi maček, ki ga gleda z velikimi, bleščečimi očmi. Glavo je potegnil med krila, zaradi česar je postal grbast, in potem je samo še tiho stokal:

»Oh joj, požiralec ptičev! Še to! No, hvala lepa, to se bo slabo končalo.«

Mavricij, ki v svojem kratkem življenju ni ujel še niti enega samega ptiča – kaj šele tako velikega in pošastnega – najprej sploh ni dojel, kaj je krokar s tem mislil.

»Halo!« je spoštljivo zamijavkal. »Dobrodošel, tujec!«

Čarovnik je še vedno brez besed nezaupljivo strmel v nenaavadno pernato žival.

Krokar se je počutil vedno bolj nelagodno. S strani je gledal zdaj mačka zdaj čarovnika, naposled pa je le zahreščal:

»Gospoda, če vas ne moti, sem za to, da bi nekdo zaprl okno, ker za menoj ne bo več nikogar, tukaj pa pošteno vleče; razen tega imam v levem krilu tako ali tako že rezmatizem ali kako se že temu pravi.«

Maček je zaprl okno, skočil s police in se začel v velikem krogu plaziti okrog vsiljivega obiskovalca. Hotel je le videti, če krokarju kaj manjka, ta pa je mačkove interese razumel drugače.

Zguba je končno spet spregovoril.

»Mavricij,« je ukazal, »vprašaj tega obešenjaka, kdo je in kaj išče tukaj!«

»Moj ljubi mojster želi vedeti,« je rekel Mavricij v kar najbolj vljudnem tonu, »kako ti je ime in kakšna je tvoja želja.«

Pri tem so postajali njegovi krogi vedno ožji.

Ptič je sukal glavo in Mavricija ni spustil izpred oči.

»Svojemu mojstru pošlji od mene lep pozdrav!« – ob teh besedah je mačku nenaavadno mežikal z enim očesom – »Moje cenjeno ime je Jaka Krokar, in če vam je prav, sem tako rekoč

zračni sel madam Tiranje Vamperl, njegove visoko cenjene tete.« – zdaj je pomežiknil z drugim očesom – »in predvsem nisem nikakršen obešenjak, temveč star, od življenja preizkušen krokar, če naravnost povem, nesrečni krokar, tako bi lahko rekel.«

»Poglej no, krokar!« je rekel Zguba posmehljivo. »To moraš vedno dodati, ker si sicer nerazpoznaven.«

»Ha, ha, zelo smešno!« je poltiho in bolj zase zavreščal Jaka Krokar.

»Nesreča?« se je pozanimal Mavricij. »O kakšni nesreči govoriš? Povej brez sramu, moj dobri mojster ti bo pomagal.«

»Govorim o smoli, ki me vedno spremlja,« je čemerno pojasnil Jaka, »na primer to, da sem prav tu naletel na morilskega požiralca ptičev; da so mi izpadla peresa, ko sem zašel v strupeni oblak. Teh je zadnji čas vedno več, zakaj, ne ve nihče.« Spet je pomežiknil mačku. »In svojemu dobremu mojstru sporoči, da me ni treba gledati, če ga moja lumparska garderoba moti. Boljše nimam več.«

Mavricij je pogledal navzgor proti Zgubi.

»Poglejte mojster, čisto zares nujen primer.«

»Vprašaj že tega krokarja,« je rekel čarovnik, »zakaj ti je večkrat skrivoma pomežiknil.«

Jaka Krokar je prehitel mačka.

»To ni namerno, gospod čarovniški svetnik, to nič ne pomeni. To so samo živci.«

»Tako, tako,« je zdolgočaseno menil Zguba, »in zakaj neki smo tako nervozni?«

»Ker sem proti takšnim napihnjenim tipom, ki tako našopirjeno govorijo, imajo ostre kremplje in takšne zavorne lučke na obrazu kot tale tukaj.«

Mavricij je sicer dremal, zdaj pa je bil užaljen. Tega si seveda ni mogel dovoliti. Nadel si je videz, ki vzbuja spoštovanje; naježil je dlako, potegnil ušesa nazaj in zapihal: »Mojster, dovolite mi, da tega nesramnega kljunača oskubim!«

Čarovnik je dvignil mačka na svoje krilo in ga pobožal.

»Ne še, moj mali junak. Pomiri se. Saj je povedal le, da prihaja

od moje spoštovane tete. Rad bi slišal, kaj nama želi povedati. Sprašujem se le, ali mu sploh lahko kaj verjameva. Kaj misliš?«

»Manir zagotovo ne pozna,« je zamrmral Mavricij.

Krokar je spustil krila in besno zahreščal:

»Ah, potegnita me za rep, kar oba...!«

»Čudim se,« je rekel Zguba in nadaljeval s čohanjem mačka, »res se čudim, da mojo tetko obdaja tako pokvarjeno osebje.«

»Kaj?« je zavreščal krokar. »Zdaj mi bo pa počasi dovolj! Kdo je tukaj pokvarjen? To ni več hec, če nekdo v mojem stanju frfota skozi noč in neurje, da bi najavil svojo šefinjo, pa pride naravnost na večerjo, ampak ne da bi dobil kaj za pod kljun, pač pa je kar sam na jedilnem listu. Torej bi rad glasno vprašal, kdo je tukaj pokvarjen.«

»Kaj govoriš, krokar?« je Zguba dvignil glas. »Teta Tiranja bi rada prišla sem? Kdaj?«

Krokar Jaka je bil še vedno besen in je skakljaj po tleh.

Zdaj! Takoj! Trenutno! Vsak trenutek! Pravzaprav je že skoraj tu?«

Zguba se je potopil nazaj v svoj naslonjač in zastokal:

»Oh, ti debela bradavica! Še to!«

Krokar ga je opazoval s sklonjeno glavo in zadovoljno mrmral predse:

»Aha, nesrečno sporočilo torej. Tipično zame.«

»Tete Titi že pol stoletja nisem videl,« je tarnal čarovnik.

»Kaj zdaj naenkrat hoče tukaj? Prav danes mi ni dobrodošla.«

Krokar je trenil s perutmi.

»Pravi, da mora nocojšnji silvestrski večer preživeti s svojim vroče ljubljenim nečakom, ker ima ta nekakšen poseben recept za punč ali nekaj takega, tako pravi ona, punč, ki ga nujno potrebuje, tako je rekla.«

Zguba je porinil mačka s svojega krila in poskočil.

»Ona vse ve,« je izstrelil kot iz topa, »pri vseh hudičevih tumorjih, rada bi izkoristila moj položaj! Pod krinko sorodstvenih občutkov bi se rada prikradla do mene, da bi izvedla duhovno tatvino. Poznam jo, o, poznam jo!«

Zatem je izustil strašansko dolgo babilonsko ali staroegipčansko kletev, zaradi česar so zažvenketale vse steklene aparature

v prostoru in zaradi česar je nad tlemi v cik-caku švignilo ducat krogelnih strel.

Mavricij, ki svojega mojstra s te plati še ni doživel, se je tako ustrašil, da se je z dolgim skokom rešil na glavo nagačenega morskega psa, ki je med drugimi prepariranimi trofejami visel na eni od sten.

Toda z grozo je moral spoznati, da je krokar naredil isto in da sta se, ne da bi to sploh opazila, zdaj objemala. Mučno ganjena sta se spustila.

Tajni čarovniški svetnik je s tresočimi se rokami iskal po gori papirja na pisalni mizi, vse je razmetal in rjoval:

»Pri kislem dežju, nobene decimalke mojih dragocenih obračunov ne sme izvedeti! Ta zahrbtna hijena misli, da bo moja znanstvena dognanja dobila zastonj! Vendar se je zmotila! Ničesar ne bo dobila, popolnoma ničesar! Vse najpomembnejše akte z najpomembnejšimi formulami bom čarovniško popolnoma varno spravil v tajni kleti. Nikoli ne bo prišla tja, ne ona in ne kdo drug!«

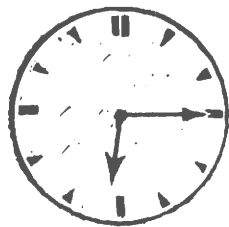
Že je hotel oddirjati, ko se je naenkrat sunkovito ustavil in začel z divjim pogledom nekaj iskati po laboratoriju.

»Mavricij, ti pesticid, kje se skrivaš?«

»Tukaj, mojster,« je odgovoril Mavricij, ki je še vedno sedel na glavi morskega psa.

»Poslušaj,« je kričal čarovnik navzgor k njemu, »dokler me ne bo, ostro pazi na tega domišljavega krokarja tukaj, razumeš? Vendar ne smeš spet zaspati. Pazi, da svojega kljuna ne bo vtikal v stvari, ki se ga ne tičejo. Najbolje bo, da ga pelješ v svojo kamro in sedeš pred svoja vrata. Nikakor mu ne smeš zaupati, ne spuščaj se v pogovore z njim in nobenih nasilnih poskusov! Meni boš odgovarjal!«

Odvihral je in njegova strupeno zelena halja je vihrala za njim.

Obe živali sta sedeli druga nasproti druge.

Krokar je gledal mačka, in maček je gledal krokarja.

»No?« je vprašal Jaka čez nekaj časa.

»Kaj – no?« je pihnil Mavricij.

Krokar je spet pomežiknil.

»Ali res nisi razumel, kolega?«

Mavricij je bil zbehan, vendar tega na noben način ni hotel priznati, zato je odvrnil:

»Zapri svoj veliki kljun! Ne smeva klepetati, tako je ukazal moj mojster.«

»Ampak saj ga ni,« je zahreščal Jaka, »zdaj se lahko odkrito pogovarjava, kolega.«

»Nobenih nasilnih poizkusov!« je odgovoril Mavricij strogo.

»Ne trudi se. Predrzen si in nimaš nivoja. Ne maram te.«

»Mene tako ali tako nihče ne mara, na to sem že navajen,« je odgovoril Jaka. »Kljub temu si morava midva zdaj pomagati. To je vendar najina naloga!«

»Utihni!« je zagrgral mali maček in poizkusil izgledati nevarno, kolikor je bilo to sploh mogoče. »Zdaj greva v mojo sobo. Skoči dol – in nobenega poskusa pobega! Gremo!«

Jaka Krokar je gledal Mavricija, stresal z glavo in vprašal:

»Ali si tako neumen ali se samo delaš?«

Mavricij ni vedel, kako naj se obnaša. Odkar je bil s krokarjem sam, se mu je ta zazdel veliko večji, njegov kljun pa ostrejši in nevarnejši. Nehote se je zgrbil in njegovi brki so se naježili. Ubogemu Jaki, ki je to razumel kot resno grožnjo, je srce bilo v vratu. Poslušno je poletel na tla. Mali maček, prav tako presenečen nad učinkom, je skočil za krokarjem.

»Nič mi ne stori, in tudi jaz tebi ne bom nič storil,« je zakrkal Jaka in se naredil majhnega.

Mavricij se je sam sebi zazdel velikanski.

»Naprej, tujec!« je ukazal.

»No, lahko noč!« je zavreščal Jaka predano. »Želim si, da bi ostal v gnezdu pri svoji Klari.«

»Kdo je Klara?«

»Ah,« je rekel Jaka, »le moja uboga žena.«

In poskakoval je na svojih tankih nožicah, maček pa mu je sledil.

Ko sta prišla v dolgi, temni hodnik z mnogimi kozarci za vlaganje, je Mavricij, ki je medtem razmišljal, vprašal:

»Zakaj mi ves čas praviš kolega?«

»Svete vislice, ker to sva,« je odgovoril Jaka, »ali pa sva to nekoč bila, vsaj mislil sem tako.«

»Maček in ptič,« je Mavricij ponosno razložil, »nista nikoli kolega. Zato si tega nikar ne domišljaj, krokar. Maček in ptič sta naravna sovražnika.«

»Seveda,« je pritrdil Jaka. »Mislim, seveda bi bilo to naravno. Vendar naravno le takrat, kadar je položaj naraven. V nenaravnih okoliščinah pa so naravni sovražniki včasih kolegi.«

»Ustavi se!« je rekel Mavricij. »Tega nisem razumel. Izražaj se natančneje.«

Jaka se je ustavil in se obrnil.

»Tudi ti si tukaj kot tajni agent, ki nadzoruje svojega mojstra, ali nemara ne?«

»Kako?« je vprašal Mavricij, zdaj popolnoma zmeden. »Ti morda tudi? Ampak zakaj Višji svet pošilja sem še enega agenta?«

»Ne, saj ne sem,« je odgovoril Jaka, »ne mene. Ah, saj si me čisto zmedel s svojo dolgo napeljavo v glavi. Torej: jaz sem špijon pri svoji madam čarovnici kot ti pri mesjeju čarovniku. Ali se ti je zdaj končno posvetilo?«

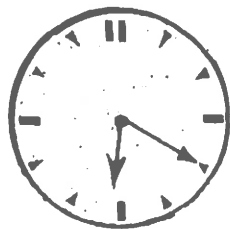
Mavricij je od začudenja sedel.

»Je to res?«

»Tako res, kot je res, da sem jaz nesrečen ptič,« je zavzdihnil

Jaka. »Sicer pa, imaš kaj proti, če se popraskam? Že ves čas me srbi.«

»Ampak, prosim!« je odvrnil Mavricij z velikodušno kretnjo tace. »Saj sva vendar kolega.«

Ovil se je s svojim repom in opazoval, kako se je Jaka z enim krempljem izdatno praskal po glavi.

Naenkrat se mu je ta stari krokar zazdel nenavadno simpatičen.

»Zakaj se nisi pustil prepoznati kar takoj na začetku?«

»Saj sem,« je zavreščal Jaka. »Saj sem ti ves čas mežikal.«

»Ah, ja!« je zaklical Mavricij. »Ampak saj bi to lahko mirno povedal na glas.«

»Na glas?« je zavpil krokar. »Da bi tvoj šef vse slišal? Saj nisi pri pravi.«

»Moj mojster tako vse ve.«

»Kaj?« je pograbil krokar. »Ali je izvohal?«

»Ne,« je rekel Mavricij, »jaz sem ga vpeljal v stvar.«

Krokarjev kljun je ostal odprt.

»To ne more biti res,« je izstrelil. »Saj mi jemlje sapo! Povej še enkrat!«

»Preprosto, moral sem to narediti,« je razložil Mavricij pomembno. »Ne bi bilo viteško, da bi ga še naprej zavajal. Dolgo časa sem ga opazoval in preizkušal, potem pa ugotovil, da je plemenit človek in pravi genij in zaradi tega je vreden našega zaupanja. Čeprav se danes obnaša nekoliko smešno, to priznam. Vendar je mene ves čas obravnaval kot princa. In to kaže na dejstvo, kako dober mož in kakšen ljubitelj živali je.«

Jaka je nepremično strmel v Mavricija.

»Saj to ni mogoče! Tako bedast ne more biti noben maček. Morda dva ali trije skupaj, nikakor pa ne en sam. Zdaj si vse pokvaril, fant moj, zdaj je konec, zdaj se bo celoten načrt živali slabo končal, celo zelo slabo. Saj sem vedel, da se bliža konec, že od vsega začetka sem vedel, da se bliža.«

»Saj sploh ne poznaš mojega mojstra,« je maček užaljeno mrmral, »sicer je popolnoma drugačen kot danes.«

»Do tebe mogoče!« je zavreščal Jaka. »Popolnoma te je ovil – in to kar v mast, kot izgleda.«

»Za koga se pa imaš?« je zapihl Mavricij, ki je postal resnično besen. »Kako veš vse bolje kot jaz?«

»Ja, kaj nimaš oči?« je zakričal Jaka. »Poglej no malo okrog! Kaj misliš, kaj je tukaj?«

In z iztegnjenim prstom je pokazal na neštete kozarce za vlaganje.

»To? To je zdravstvena ambulanta,« je odgovoril Mavricij. »To mi je mojster sam povedal. Zdraviti poizkuša uboge škrate in duhove. Kaj pa ti sploh veš o tem?«

»Kaj vem?« Jaka Krokar je postajal vedno bolj razburjen. »Naj ti povem, kaj je to? Zapor je to? Kamra strahov je to! Tvoj dobri mojster je eden najslabših, kar jih sploh obstaja na tem svetu. Tak je on! Tako to izgleda, ti naivnež! Ha – ženij! Dobrodelnež! Ja, oslovski kašelj! Ali sploh veš, kaj on zna? Zrak okužiti, to zna. Zastrupiti vodo, poskrbeti za bolezen ljudi in živali, uničiti gozdove in polja – v tem je velik tvoj mojster in v ničemer drugem!«

Mavriciju je od razburjenja jemalo sapo.

»To... to... takoj preklič, ti obrekovalec, sicer, ... sicer, ...«

Njegova dlaka se je naježila, da je izgledal še enkrat debelejši, kot je bil v resnici.

»Ne prenesem, da žališ tega velikega moža. Opraviči se, sicer ti bom pokazal, ti obešenjaški ptič!«

Ampak Jake zdaj ni bilo več moč ustaviti.

»Pridi sem, ti!« je zakrakal. »Ti mastni mamin sinček, ti ohlapna vreča ugodja! Za nič nisi dober, igrati se znaš le z volneno prejico in ležati na zofi! Izgini, ti lizalec krožnikov, sicer

bom naredil iz tebe paketek in ga poslal domov k tvoji ponižni, razvajeni mačji družini!«

Mavricijeve oči so divje žarele.

»Izhajam iz prastare neapelske plemiške družine. Moji predniki segajo vse do Gatorinija Velikega. Ne dovolim, da žališ mojo družino! Sploh pa to ni dovoljeno takšnemu lumpu, kot si ti!«

»Ha, ha!« je vreščal Jaka. »Vsi tvoji predniki so porabili vso modrost in zate je ni nič več ostalo.«

Mavricij je iztegnil svoje kremplje.

»Sploh veš, s kom se pogovarjaš, ti bedna metla? Pred teboj stoji velik umetnik. Sem namreč poznan trubadur; znal sem omehčati najponosnejša srca, potem pa sem izgubil glas.«

Stari krokar je planil v nesramno režanje.

»To verjamem, da si mini pevec z mini postavo in mini možgani. Ne napihuj se tako, ti naježena krtača!«

»Neizobraženi rokodelec,« je globoko prizadeto pihnil Mavricij, »saj sploh ne veš, kdo je to trubadur. In tvoji izrazi so iz iztočne cevi, ti bedni potepuh!«

»Mi je vesoljno vseeno,« je kričal Jaka nazaj, »govorim tako, kot se spodobi za moj kljun, ki mi je zrasel in ga zato imam, ker ga pač imam; ti ga pa nimaš, ti ušivi mačji baron...«

In naenkrat, ne da bi kateri od njiju vedel, kako je prišlo do tega in kako se je začelo, sta oba skupaj postala en sam klobčič dlake in perja, ki se je kotalil po tleh. Ravsala sta se, da je vse frčalo. Maček je grizel in praskal in krokar je kljuval in ščipal. Ker sta bila enako velika in močna, nobeden ni mogel premagati drugega. Zdaj je bežal eden in drugi mu je sledil, takoj zatem pa je bilo spet obratno. Na ta način sta iznenada pristala v laboratoriju. Jaka je zagrizel v Mavricijev rep, kar je malemu mačku povzročilo grozno bolečino, istočasno pa je Mavricij potisnil krokarja v škatlo za potenje, tako da je temu počasi zmanjkovalo zraka.

»Predaj se,« je zagrozil Mavricij, »ali pa bo po tebi!«

»Najprej se predaj ti,« je hropel Jaka, »sicer ti bom odščipnil rep!«

Potem pa sta se oba naenkrat spustila in oba brez sape sedla vsak v svoj kot.

Mali maček je s solzami v očeh skušal popolnoma zravhati svoj rep, ki zdaj ni izgledal elegantno, saj je bil cikcak oblike, krokar pa je melanholično ogledoval svoje perje, ki je ležalo po tleh in brez katerega pravzaprav ni mogel shajati.

Ampak kot je ponavadi po takšnih ravsarijah, sta se oba počutila precej uničeno in pripravljena sta bila na spravo. Jaka je razmišljal, da ne bi smel biti tako grob do malega, debelega mačka, Mavricij pa je presodil, da je morda ubogemu, nesrečnemu krokarju storil krivico.

»Oprosti, prosim!« je zamijavkal.

»Tudi meni je žal,« je začivkal Jaka.

»Veš,« je čez nekaj časa s tresočim se glasom nadaljeval Mavricij, »ne morem verjeti, kar si prej povedal. Kako lahko nekdo na eni strani tako lepo skrbi za takega mačka umetnika,

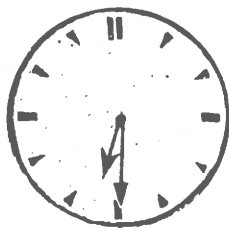
kot sem jaz, na drugi strani pa je umazan podlež? To vendar ni mogoče.«

»Pač, žal,« je odgovoril Jaka in grenko prikimal, »tudi to je mogoče, tudi to. Pravzaprav pa sploh ni lepo skrbel zate. Le ukrotil te je, da bi te lažje potunkal. Moja šefinja, madam Tiranja, je podobno poskusila z mano. Vendar se nisem pustil ukrotiti. Le delal sem se, kot da se pustim, vendar ona tega ni opazila. Jaz sem njo okrog prinesel.«

Zvito se je smejal.

»Na vsak način pa sem veliko zvedel o njej – in seveda tudi o tvojem nepokvarjenem mojstru. Kje pa tiči toliko časa?«

Oba sta prisluhnila, vendar je bilo povsem tiho. Le neurje je zavijalo in žvižgalo okrog hiše.

Da je lahko Zguba prišel v svojo čarovniško tajno klet, je moral skozi pravi labirint, poln podzemnih rogov, od katerih je bil vsak magično zaklenjen z mnogimi vrati, ki so se odpirala in zapirala le na zelo zapleten način. To je bila procedura, ki je zahtevala veliko časa.

Jaka se je približal Mavriciju in mu zašepetal z zaupnim glasom:

»Torej, zdaj pa dobro poslušaj, mucek. Moja madam ni le teta tvojega mojstra, temveč ga tudi plačuje. On ji dobavlja to, kar ona želi, in ona služi mastne denarce s strupi, ki jih on pripravlja. Ona je poslovna čarovnica, razumeš?«

»Ne,« je odgovoril Mavricij, »kaj je to, poslovna čarovnica?«

»Čisto natančno tudi jaz ne vem,« je priznal Jaka. »Čarati zna

z denarjem. Nekaj posebnega počne, zaradi česar se denar množi. Že vsak od njiju je velika nesreča, če pa poslovna čarovnica sodeluje z laboratorijskim čarovnikom – lahko noč! – potem bo čisto zares konec sveta.«

Mavricij se je naenkrat počutil strašno utrujeno. Vse to je bilo preveč zanj in zahrepenel je po svoji žametni postelji.

»Če že vse tako natanko veš,« ga je skoraj jokajoče vprašal, »zakaj že zdavnaj nisi obvestil našega Višjega sveta?«

»Računal sem nate,« je odgovoril Jaka Krokar mračno, »ker – do zdaj nisem dobil nobenih dokazov, da sta kompanjona. Pri ljudeh – to ti povem – je denar nasploh najpomembnejša točka. Še posebej pri takšnih, kot sta tvoj mojster in moja madam. Za denar lahko naredijo vse in z denarjem lahko naredijo vse. To je njihovo najhujše čarobno sredstvo, tako je to. Živali do sedaj njihovega trika še nismo spregledale, ker same česa takega še ne poznamo. Jaz sem vedel le to, da je tudi pri Zgubi agent – nisem pa vedel, kdo je to. No, sem si mislil, skupaj s kolegom bova lahko delovala. Še posebej nocoj.«

»Kako, še posebej nocoj?« se je pozanimal Mavricij.

»Krokarju je ušlo dolgo, trpljenja polno vreščanje, ki je odmevalo po vseh prostorih in je Mavriciju seglo do kosti.

»Oprosti,« je nadaljeval Jaka spet tiho, »to je naš način, kadar se kaj pripravlja. Kajti mi to slutimo vnaprej. Ne vem, kaj imata za bregom, prepričan pa sem in stavim za svoje zadnje perje, da je to spet kakšna pošastna človečarija.«

»Ena kaj?«

»No ja, ne morem reči svinjarija, ker svinje ne počnejo nič zlega. Prav zaradi tega sem prifrftal skozi noč in neurje. Moja madam o tem sploh nič ne ve. Računal sem samo nate. Ampak zdaj si svojega mojstra že tako prosvetlil, da je vse skupaj en sam kis. Res bi bilo najlepše, če bi ostal pri svoji Amaliji v toplem gnezdu.

»Mislim sem, da se tvoja žena imenuje Klara?«

»To je druga,« je zavreščal Jaka zlovoljno, »razen tega zdaj ni pomembno ime moje žene, temveč to, da si vse skupaj pokvaril.« Mavricij je zbegano gledal krokarja.

»Zdi se mi, da zmeraj in povsod črno gledaš. Ti si pesimist.«

»Drži!« je suho pritrdil Jaka Krokar. »In zaradi tega imam skoraj vedno prav. Staviva?«

Maček se je kljubovalno namrdnil.

»Torej prav. Za kaj?«

»Če imaš ti prav, bom pogoltnil zarjavel žebelj, če imam jaz prav, to narediš ti. Se strinjaš?«

Mavricij se je trudil, da bi deloval čim bolj sproščeno, kljub temu pa se mu je glas nekoliko tresel, ko je odgovoril:

»Prav! Stava velja.«

Jaka Krokar je pokimal in začel takoj stikati po laboratoriju. Mavricij ga je spremljal.

»Že zdaj iščeš žebelj?«

»Ne,« je odgovoril krokar, »iščem ustrezno skrivališče za naju.«

»Čemu?«

»Ja, saj vendar hočeva gospodi prisluškovati.«

Mali maček se je ustavil in ogorčeno rekel:

»Ne, česa takega pa jaz ne delam. To je pod mojim nivojem.«

»Pod čem?« je vprašal Jaka.

»Mislim, da to enostavno ni plemiško. Tega se ne dela. Saj vendar nisem lump.«

»Jaz pa sem,« mu je odvrnil krokar.

»Ampak, saj se vendar skrivoma ne prisluškuje,« je pojasnil Mavricij. »To se ne spodobi!«

»Kaj neki pa bi ti naredil?«

»Jaz?« je tuhtal Mavricij. »Mojstra bi enostavno vprašal, naravnost, iz oči v oči.«

Krokar je s strani pogledoval mačka in zavreščal:

»Bravo, gospod grof! Iz oči v oči, to bi čudovito bodlo v oči.« Medtem sta pristala v temnem vogalu ob velikem železnem zaboju, katerega pokrov je bil odprt. POSEBNI ODPADKI je pisalo na njem.

Obe živali sta se sklanjali nad napisom.

»Znaš brati?« je vprašal Jaka.

»Ti mogoče ne?« je odgovoril Mavricij nekoliko vzvišeno.

»Nikoli se nisem učil!« je priznal krokar. »Kaj piše tukaj?«

Mavricij se ni mogel upreti skušnjavi, da se povazi pred krokarjem.

»Tukaj piše KUHINJSKI ODPADKI ali – oh ne – piše GORIVO – čeprav se začne s P...«

V tem trenutku se je skozi vihar zaslišal zvok, ki je bil podoben zavijanju sirene in se je hitro bližal.

»To je moja madam,« je zašepetal Jaka. »Vedno dela takšen peklenski alarm, ker misli, da je tako prav. Pridi, nikamor drugam kot v zaboj.«

Poletel je na rob, maček pa se je obotavljal. Takrat sta zaslišala vreščec glas, ki je prihajal iz kamina.

»Trali, tralu!

Obisk je tu.

Uganeš kdo?

Poglej zdaj to!«

Prav takrat je piskajoč sunek vetra skozi dimnik ugasnil zeleni plamen in veliki dimni oblaki so napolnili prostor.

»Oh, joj!« je zakašljal Jaka Krokar. »Je že tukaj. Hitro, mucek, pohiti vendar.«

Glas iz kamina se je bolj in bolj bližal. Slišati je bilo, kot da bi nekdo cvilil skozi dolgo cev.

»Trgujem, trgujem!

S temno silo sodelujem.

Pridruži se, hudiček!

Dobiček, dobiček!«

Iz dimnika je sledilo stokanje in nerazločen, mrmrajoč glas:
»Trenutek... zdi se mi... da sem obtičala... no?... tako!...
ja, zdaj pa gre naprej.«

Krokar je skakal po robu zaboja in vreščal:

»No, pridi že končno! Daj! Hop!«

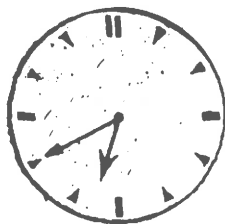
Mali maček je skočil k njemu, krokar pa ga je s kljunom potisnil v zaboj in mu takoj zatem še sam sledil. V zadnjem trenutku jima je s skupnimi močmi uspelo zapreti pokrov.

Piskajoči glas iz kamina je bil sedaj že čisto blizu.

»Svet, koliko stane?
Če kupiš, ti nič ne ostane!
Na razprodajo, na razprodajo!
Svet gre dobro v prodajo.
Bogati smo, verjemite!
Prosim, kupite, prosim, vzemite!
Splāča se...«

Skozi dimnik se je usula toča zlatnikov, potem je bilo v kaminu slišati še pljusk; skodela z napojem številka 92 se je prevrnila, vsebina se je razlila (torej nekaj časa »hitre diete« ne bo v prodaji), in sredi usihajočih plamenov je pristala Tiranja Vamperl ter vreščala:

»In aplavz, kje je?«

Čarovnice si večina ljudi predstavlja kot zgubane, suhe, stare gospe, ki imajo na hrbtu veliko grbo, mnogo bradavic na obrazu in en sam samcat zob v ustih. Vendar pa so dandanes čarovnice

ponavadi povsem drugačne. Tiranja Vamperl je bila vsekakor popolno nasprotje te predstave. Res je, da je bila precej majhna, še posebej, če jo primerjamo z dolgo Zgubino postavo, bila pa je nenavadno okrogla. Dobesedno je bila tako visoka, kot je bila tudi široka.

Nosila je žvepleno rumeno večerno obleko s črnimi progami, tako da je izgledala kot ogromen sršen (žvepleno rumena je bila njena najljubša barva.)

Povsod si je obesila nakit in bisere, celo njeni zobje so bili zlati, namesto plomb pa je imela svetleče se briljante. Vsak od njenih debelih, klobasastih prstov je bil okrašen s prstani in celo njeni dolgi nohti so bili pozlačeni. Na glavi je imela klobuk, ki je bil velik kot avtomobilska guma, okrog in okrog pa je viselo na stotine žvenketajočih zlatnikov.

Ko se je priplazila iz kamina in se uredila, je izgledala kot neke vrste stoječa svetilka – ki bi bila vsekakor zelo draga.

V nasprotju s čarovnicami nekdanjih časov je bila imuna za ogenj, ki je ni motil. Besno je ugašala plamenčke, ki so še vedno goreli na njeni večerni obleki.

Njen obraz s širokimi in povešenimi lici je bil tako močno našminkan, da je bil podoben izložbi s kozmetiko. Namesto torbice je nosila pod pazduho majhen trezor s številčno ključavnico.

»Halooohoho!« je klicala in poskušala svoj piskajoči glas omehčati, hkrati pa je oprezala na vse strani.

»Ali ni nikogar tuuuu? Huhu! Fantiček!!«

Nobenega odgovora.

Tiranja Vamperl pa ni prenašala, da je nihče ne opazi. Še posebej pomembni so se ji zdeli njeni imenitni nastopi. Dejstvo, da Zguba ni prisoten pri njenem showu, jo je posebej razjezilo.

Takoj je začela brskati med papirji na mizi, vendar ni prišla daleč, ker je kmalu zaslišala bližajoče se korake. Bil je Zguba, ki se je končno vrnil. Z rokami, pripravljenimi za objem, je pohitela proti svojemu nečaku.

»Belzebub!« je zavreščala. »Belzebubček! Naj si te ogledam! Si ti ali nisi ti?«

»Jaz sem, teta Titi, jaz sem,« je odvrnil in se kislo nasmehnil.

Tiranja ga je poskušala objeti, kar pa zaradi njene obilnosti ni bilo lahko.

»Ti si, moj dragi nečak,« je krakala. »Saj se mi je takoj zdelo, da si ti. Kdo drugi pa naj bi bil, kajne?«

Zatresla se je od hihitanja, tako da so vsi zlatniki zažvenketali. Zguba se je poskušal izviti iz njenega objema in je zagodrnjal:

»Takoj se mi je zazdelo, da si ti, tetka.«

Stopila je na prste, da bi ga vščipnila v lice.

»Upam, da si prijetno presenečen. Ali si računal na obisk kakšne mlajše čarovnice?«

»Ampak, Titi,« se je branil Zguba, »saj me vendar poznaš. Za kaj takega mi moje delo ne pušča časa.«

»Vsekakor te poznam, fantiček,« je nadaljevala pavlihasto, »in bolje kot vsaka druga, kajne? Konec koncev sem te vzgojila in financirala tvoje izobraževanje. In kot vidim, tudi danes ne živiš slabo – na moje stroške.«

Zguba ni maral, da ga je spominjala na to. Pikro ji je odgovoril:

»Tudi ti imaš koristi od mene in ne živiš slabo, kot vidim.«

Tiranja ga je spustila, stopila korak nazaj in grozeče vprašala:

»Kaj hočeš s tem povedati?«

»Oh, nič,« je odgovoril izmikajoče. »Sploh se nisi spremenila zadnjega pol stoletja, od takrat, ko sva se zadnjič osebno srečala, ljuba teta.«

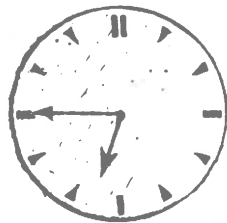
»Ti pa,« je rekla, »si se strašno postaral, moj ubogi fant.«

»Ah, tako?« je nadaljeval. »Potem ti pa moram povedati, da si se neverjetno zredila, stara deklica.«

Sekundo dolgo sta se besno gledala, potem pa je Zguba pomirjujoče rekel:

»Kakorkoli, lepo je, da sva po starem.«

»Stoodstotno,« je pritrdila Tiranja, »še vedno vlada med nama razumevanje kot nekdam.«

Živali v smetnjaku sta bili tako stisnjeni, da sta lahko druga drugi občutili srčni utrip. Komajda sta lahko dihali.

Pogovor med čarovnikom in čarovnico je še nekaj časa potekal v neumnem tonu. Jasno je bilo, da prežita drug na drugega in da si ne zaupata. Vendar se je zaloga njunih fraz končno izpraznila.

Med pogovorom sta sedla in se pozorno gledala s priprtimi očmi kot dva igralca pokra pred partijo. Hladno molčanje je napolnilo prostor. Na mestu, kjer so se križali njuni pogledi, je v zraku nastala ledena sveča, ki je doneče padla na tla.

»In zdaj k poslu!« je rekla Tiranja.

Zgubin obraz je ostal nespremenjen.

»Mislil sem si že, da nisi prišla le zato, da bi z menoj popila silvestrski punč.«

Čarovnica se je zravнала.

»Kako moreš misliti kaj takega?«

»Ja, s pomočjo krokarja – Jake Krokarja, ali kako mu je že ime.«

»On je bil tukaj?«

»Ja, saj si ga vendar ti poslala.«

»Tega nisem storila,« je rekla Tiranja besno. »S svojim obiskom sem te hotela presenetiti.«

Zguba se je nič kaj veselo hahljal.

»Ne jemlji si vsega k srcu, teta Titi. Tako sem se vsaj lahko pripravil na tvoj ljubi obisk.«

»Ta krokar,« je nadaljevala čarovnica, »si preveč dovoli.«

»To se tudi meni zdi,« je odgovoril Zguba. »Nenavadno nesramen je.«

Teta je prikimala.

»Imam ga približno leto dni, ampak že od vsega začetka je neubogljiv.«

Čarovnik in čarovnica sta spet molče zrla drug drugega.

»Koliko,« je vprašal končno Zguba, »ve o tebi in o tvojih poslih.«

»Popolnoma nič,« je rekla Tiranja, »on je le proletarec, drugega nič.«

»Si prepričana?«

»Stoodstotno!«

Jaka se je brez glasu hihital vase in šepetal malemu mačku v uho:

»Kako se lahko motijo!«

»Zakaj si sploh obdržala takšno impertinentno perjasto žival pri sebi?« je raziskoval Zguba.

»Ker preveč vem o njem.«

»In kaj veš o njem?«

Čarovnica je pokazala svoje bleščeče briljantne plombe.

»Vse.«

»Kaj to pomeni?«

»V resnici je vohun, ki mi ga je v hišo poslal Višji svet živali, da bi me nadzorovali. Ta obešenjaški ptič misli, da je zelo prebrisani. Še danes je prepričan, da nisem ničesar opazila.«

Jaka je skoraj slišno zaprl svoj veliki kljun. Mavricij ga je udaril in zašepetal:

»Kako se lahko motiš – kolega!«

Čarovnik je dvignil obrvi in razmišljujoče prikimal.

»Poglej, poglej,« je rekel, »tudi jaz imam že nekaj časa podobnega vohuna v hiši – popolnoma zmešanega mačka, ki si domišlja, da je pevec. Je lahkoveren, požrešen in nečimrn, torej zelo ugoden značaj – zame seveda. Narediti ga neškodljivega, je bila pravzaprav prava otroška igra. Z žretjem sem ga popolnoma polenil. Le drema, sicer pa je srečen in zadovoljen, ta mali idiot. Celo obožuje me.«

»In nič ne sluti?«

»Popolnoma zaupljiv je,« je odgovoril Zguba. »Veš kaj je danes naredil? Sam mi je priznal, zakaj je tu in kdo ga je poslal. Prosil me je celo, da mu oprostim, ker me je ves ta čas varal. Si lahko predstavljaš, kakšen bedak?«

Napetost med čarovnikom in čarovnico je eksplodirala v doneč smeh. Čeprav je bil dvoglasen, ni zvenel prav harmonično.

V smetnjaku Mavricij ni mogel zadušiti svojega tihega ihtenja. Jaka, ki je pravkar hotel reči nekaj zbadljivega, je to začutil in je taktno opustil komentar.

»Kljub temu,« je rekla Tiranja, ki se je spet zresnila, »je potrebna stroga previdnost, fant moj! Če so nama poslali v hišo vohune, to pomeni, da naju Višji svet živali sumi. Sprašujem se le, kdo je kriv, poba?«

Zguba je ključeval tetinemu pogledu in odvrnil:

»To vprašaj ti mene? Morda si bila ti preveč lahkomišelna, Titi. Kdo ve, kaj vse se godi v krokarjevih možganih. Upam, da mi ta lump ne bo pokvaril mojega neumnega mačka in ga spravil na nevarna pota.«

Tiranja se je razgledala po laboratoriju.

»Zaslišati ju bova morala. Kje pa sploh tičita?«

»V mačji sobici,« je odgovoril čarovnik. »Mavricija sem zadovolžil, da tja zapre krokarja in pazi nanj.«

»In bo ubogal ukaz?«

»Lahko popijem strup.«

»Torej naj ostane tako,« je odločila čarovnica. »Kasneje jih še vedno lahko vzameva v precep. Zdaj pa moram s teboj govoriti o nujni stvari.«

Zguba je spet postal nezaupljiv.

»In kaj je to, tetka?«

»Sploh me še nisi vprašal, zakaj sem pravzaprav prišla.«

»Potem te zdaj vprašam.«

Čarovnica se je naslonila nazaj in za nekaj časa s strogim pogledom priklenila svojega nečaka. Vedel je, da bo spet poslušal pridigo, ki jo je sovražil, ker se v ozadju vedno skriva drugačen namen. S prsti je nervozno udarjal ob naslonjalo stola, pogledoval proti stropu in si žvižgal.

»Torej, poslušaj me zdaj dobro, Belzebub Zguba,« je začela. »Meni se moraš zahvaliti, da si danes to, kar si. Ti je to jasno? Ko so tvoji ljubi starši – svak Asmodeus in moja lepa sestra Lili – takrat pri tisti veliki ladijski katastrofi, ki so jo sami povzročili, pomotoma tragično izgubili življenje, sem te sprejela in vzgojila. Ničesar ti ni manjkalo. Ko si bil še v nežnih otroških letih, sem te lastnoročno naučila dobičkonosnega mučenja živali. Kasneje sem te poslala v hudičeve šole, na gimnazijo Sodoma in Gomora in na koledž Ahriman. Vendar si bil vedno uporen pob, še ko si bil mali študent na Magično-tehnološki univerzi v Smradfurtu, sem zamolčala tvojo svojeglavost in nesposobnosti, ker sva bila zadnja iz naše družine. Za svoje dobre ocene na izpitih na Višji diaboliki se moraš zahvaliti le meni. Vse to me je, kot veš, stalo čedne vsotice denarja. Tvoje dobre ocene na izpitih iz višje diabolike so moja zasluga, ker sem kot predsednica mednarodne Bosnickel delniške družbe imela močan vpliv. Poskrbela sem, da so te sprejeli na Akademijo črnih umetnosti, in seznanila sem te z najglobljimi krogi, kjer si lahko osebno spoznal svoje mecene in imenske patrone. Konec koncev mislim, da mi veliko dolguješ in da je tvoja dolžnost, da mi izpolniš prošnjo, ki te pravzaprav nič ne stane.«

Zgubin obraz je postal potrta. Če teta tako začne, potem to pomeni, da ga hoče potisniti v nekaj čudnega.

»Kaj me nič ne stane?« je počasi vprašal. »To me pa zanima.«

»No,« je rekla čarovnica, »saj je komaj vredno besed. Med

dediščino, ki ti jo je zapustil tvoj ded Belial Zguba, je tudi, če se prav spomnim, prastari pergamentni dokument, dolžine dveh metrov in pol.«

Zguba je nejevoljno prikimal.

»Leži nekje na podstrešju. Najprej ga moram poiskati. Pospravil sem ga, ker nisem vedel, kaj z njim početi. Najprej je bil dokument precej daljši, potem pa ga je dedek Belial v enem svojih napadov besa strgal na dva dela. Meni je, hudoben kot je bil, namenil le drugo polovico. Kje je prva polovica, tega ne ve nihče. Verjetno gre za kakšen recept – žal pa je povsem brez vrednosti, tudi zate tetka.«

»Saj zato!« je rekla Tiranja in se smehljala, kot da bi bila njena zobna proteza iz sladkorja. »In ker boš ti, tako predvidevam, tudi v prihodnosti cenil moje financiranje, mi lahko ta ničvredni kos pergamenta pokloniš.«

Nenadno zanimanje tetke za ta del dediščine je čarovniku postalo sumljivo.

»Pokloniti?« je izpljunil besedo kot nekaj neokusnega. »Ničesar ne podarjam. Kdo pa meni kaj podari?«

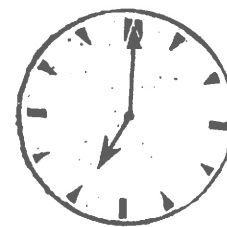
Tiranja je zavzdihnila.

»No, saj se mi je zdelo. Počakaj trenutek.«

S svojimi zlatimi kremplji je začela stikati okrog številčne ključavnice na svoji torbici – trezorju. Ob tem pa je poslovno mrmrala:

»Oh, Mamon, sveta vladar,
ti gospodariš s stvarmi in ljudmi!
Iz ničā ustvarjaš denar,
a z denarjem se vse uredi.«

Nato je z enim sunkom odprla železna vrata, vzela debel šop bankovcev in jih pomolila pred Zgubo.

»Tu!« je dejala. »Morda te to prepriča, da imam pred očmi le tvoj dobiček. Tisoč – dva tisoč – tri – štiri – koliko hočeš?«

Zguba se je režal kot smrtna glava. Zdaj je njegova tetka naredila usodno napako. Vedel je, da je sposobna ustvariti toliko denarja, kolikor hoče – črnomagijska specialiteta, ki je sam ni poznal, kajti on je bil iz druge branže –, vedel pa je tudi, da je skopa in da ne da brez vzroka niti pare. Če mu ponuja takšno vsoto, potem ji polovica pergamentnega dokumenta veliko pomeni.

»Najljubša teta Titi,« je rekel, kar se da sproščeno, »ne morem se znebiti občutka, da mi nekaj prikrivaš. To ni lepo od tebe.«

»Prepovedujem, da me tako obtožuješ!« je nič kaj prijazno odgovorila čarovnica. »Na takšen način ni mogoče sklepati poslov.«

Vstala je, stopila do kamina in se delala, kot da užaljeno zre v plamene.

»Hej, mucek,« je zašepetal Jaka tesno ob ušesu svojega sotrpina, »ne zaspi zdaj!«

Mavricij se je prestrašil.

»Oprosti,« je šepnil, »to je zaradi omamljujočih sredstev... Prosim, uščipni me!«

Jaka ga je uščipnil.

»Še močnejše!« je rekel Mavricij.

Jaka ga je uščipnil tako močno, da je za las manjkalo in bi maček zamijavkal, vendar se je junaško obvladal.

»Hvala,« je šepnil s solzami v očeh, »zdaj spet gre.«

»Belzebub, ali veš,« je začela čarovnica s priliznjenim glasom, »ob takih večerih kot je današnji, se vedno spomnim lepih starih časov, ko sva bila še skupaj: stric Cerberus in njegova očarljiva žena Meduza, moj bratranec Virus, ki mi je vedno dvoril, tvoji starši in dedek Belial, ki te je pestoval na svojih kolenih. Ali se spomniš, kako smo na pikniku požgali ves gozd? Bilo je tako čudovito vzdušje.«

»Kam meriš?« je nič kaj veselo vprašal Zguba.

»Rada bi kupila ta pergamentni dokument, pob, le kot spomin na deda Beliala. Naredi to, že zaradi spomina na družino!«

»Zdaj pa postajaš neumna, teta Titi,« je odvrnil Zguba.

»No prav,« je rekla spet s svojim običajnim glasom in se vrnila k svojemu trezorju, »torej koliko? Še petdeset tisoč dam zraven.«

Vzela je še ostale mošnjičke in jih, zdaj že besna, vrgla pred čarovnika. Zdaj je bil to že zajeten kup, vsekakor mnogo večji kot bi sicer šel v njen mali trezor.

»No?« je vprašala polna pričakovanja. »Deset tisoč – moja zadnja ponudba! Vzemi ali pa vse skupaj pustiva.«

Gube na Zgubinem obrazu so se poglobile. Skozi svoja debela stekla je zrl na kup denarja. Roke so hotele seči, vendar se je zadržal. Denar mu v njegovi negotovi situaciji tako ne bi več pomagal. Vendar, več kot mu je ponujala, toliko bolj je bil prepričan, da mu ponuja premalo. Na vsak način mora odkriti, kaj ima za bregom.

Poizkusil je s taktiko presenečenja in izstrelil kot iz topa.

»Daj, daj, stara deklica,« je rekel mirno, »saj vem, da imaš prvi del zapisa.«

Barva tetinega obraza pod debelo šminko se je spremenila.
»Kako... mislim... kako... to je spet kakšen tvoj umazani trik!«

Zguba se je poln zmagoslavja smehljal.

»No ja, vsak od nas ima kakšen mali vir informacij.«

Tiranja je požrla slino in tiho priznala:

»Torej prav, ker že veš... Meni je že dolgo znano, kdo je podedoval prvi del, namreč tvoja sestrična tretje stopnje, filmska zvezda Megara Mumija v Hollywoodu. Zaradi svojega luksuznega življenja zmeraj potrebuje veliko denarja, zato sem od nje lahko kupila del pergamentnega dokumenta – za gromozansko vsoto.«

»No prosim,« je rekel Zguba, »zdaj pa postaja stvar že jasnejša. Vsekakor se bojim, da so te ogoljufali. Kar prihaja s tega področja je redkokdaj avtentično.«

»Kaj naj to pomeni?«

»Da to verjetno ni original, temveč eden od ponaredkov.«

»To je original in to stoodstotno!«

»Si dokument že kdaj pokazala kakšnemu strokovnjaku? Naj preverim!«

Njegove oči so dobile prežoč izraz.

Teta je s stisnjenimi ustnicami odgovorila:

»Pokaži ti svoj del, šele potem pokažem jaz svojega.«

»Ah, veš kaj,« je nezainteresirano menil Zguba, »meni je pravzaprav lahko vseeno. Obdrži ti svoj del, jaz pa bom svojega.«

To pa je bilo preveč.

Teta si je sunkovito snela ogromni klobuk in začela s svojimi velikanskimi kremplji iz notranjosti vleči dolg pergamentni zvitok. Zaradi njega je potrebovala to smešno pokrivalo! Zdaj je bilo mogoče videti, da ima na glavi le še nekaj rdečkastih pramenov las, ki so bili na vrhu speti v čebuli podobno, kremežljivo figo.

»To je original,« je še enkrat prepričevalno rekla in nečaku pokazala odtrgani konec.

Zguba se je sklonil, si popravil očala in takoj prepoznal posebno pisavo in druge znake, ki so potrjevali, da ima teta prav.

Dokument je hotel pograbit, vendar ga je teta iztrgala iz njegovih rok.

»Prste proč, fant moj! To je dovolj.«

»Hm,« si je Zguba obrisal čelo, »kaže, da je to res prvi del recepta – ampak recepta za kaj?«

Tiranja se je nemirno presedala na svojem stolu.

»Ne razumem te Belzebub. Zakaj toliko sprašuješ? Deset tisoč zlatnikov vendar niso mačje solze. Ali hočeš le višati ceno, ti stari davitelj? Torej koliko, povej že?«

In iz svojega trezorja je spet čarala nove mošnjičke.

Zgubi so se na pleši pojavile kapljice znoja.

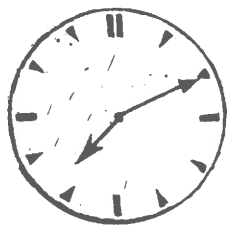
»Sprašujem se,« je mrmral, »kdo hoče komu prerezati vrat, najljubša teta. Torej, na dan z besedo: kakšen recept je to?«

Tiranja je gnetla svoje majhne, debele pesti.

»Ah, k vsem 'črnim petkom' s teboj in tvojo radovednostjo. Nocoj si želim popiti ta punč, ker je nekaj posebnega. To je le stari recept za punč. Mi, ki znamo uživati, smo pripravljeni dati ogromne vsote denarja za takšne užitke, in jaz sem pač sladokusec.«

»Ne, tetka,« je Zguba stresel z glavo, »oba veva, da si že najmanj pred sto leti izgubila okus. Saj niti jagodnega soka ne ločiš od žveplene kisline. Komu hočeš zdaj nekaj prikriti?«

Tiranja je besneče poskočila in začela dirjati po laboratoriju. Že med razpravo je postajala vedno bolj nestrpna in je skrivoma pogledovala na uro.

»Torej prav,« ga je naenkrat nadrla, »povem ti, ti presneta buča! Vendar mi moraš najprej priseči pri Plutovi temačni bančni palači, da mi boš potem prodal svoj del pergamentnega zvitka.«

Čarovnik je nekaj zamrmral in naredil nejasno kretnjo, ki bi jo lahko razumeli kot pritrditev.

Čarovnica je potegnila svoj stol čisto ob njegovega, sedla in spregovorila z pridušenim glasom:

»Torej, poslušaj – to je recept za pravljični satanarheolažgeni-alkopeklenski punč želja. To je eden najstarejših in najmogočnejših zlih čarobnih napojev univerzuma. Deluje samo v silvestrski noči, ker imajo želje takrat posebno moč. Danes smo ravno na polovici dvanajstih surovih noči, za katere je znano, da so polne mračnih sil. Za vsak kozarec tega čarobnega napoja, ki ga je treba sprazniti na dušek, si lahko nekaj zaželiš, in želja se ti bo stoodstotno izpolnila, le glasno je ne smeš izdati.«

Razlaga besede SATANARHEOLAŽGENIALKOEKLENSKI

To je beseda, ki jo v čarobnih knjigah uporabljajo na več načinov. Sodi med tako imenovane perspektivne besede, verjetno zato, ker jo lahko razstavljamo in sestavljamo kot staromodno optično napravo iz medenine, ki se imenuje perspektiv.

Poznamo perspektivne besede, ki se vlečejo skozi več vrstic. V redkih primerih se raztezajo celo čez celo poglavje. Menda je nekoč obstajala celo knjiga, ki je bila iz ene same besede takšne vrste, besede velikanke.

Perspektivne besede veljajo v čarovniških krogih za zelo učinkovite. Pravilo po katerem se oblikujejo, je zelo enostavno, nastanek pa je težek. Začetni ali končni zlog besede je treba na »raven ali zavit način« spraviti čez začetni ali končni zlog druge besede. Besede v notranjosti dolge perspektivne besede morajo ustrezno segati v izhodiščno in sledečo besedo.

V našem primeru imamo sedem osnovnih delov:

1. SATAN 2. ANARH 3. ARHEOLOG 4. LAŽ
5. GENIAL 6. ALKOHOL 7. PEKLENSKI

Iz teh besed se razvijejo »enostavne« perspektivne besede (z enim samim spojem):

1. SATANARHIČNO 2. ANARHEOLOGIJA
3. ARHEOLAŽ 4. LAŽGENIALNO 5. GENIALKOHOL
6. ALKOPEKLENSKO

Zdaj lahko razvijemo pet »dvojnih« perspektivnih besed (z dvema spojema):

1. SATANARHEOLOGIJA 2. ANARHEOLAŽ
3. ARHEOLAŽGENIALNO 4. LAŽGENIALKOHOL
5. GENIALKOPEKLENSKO

Zdaj lahko iz teh besed razvijemo nadaljnje »trojne« perspektivne besede (s tremi spoji):

1. SATANARHEOLAŽ 2. ANARHEOLAŽGENIAL
3. ARHEOLAŽGENIALKOHOL 4. LAŽGENIALPEKLENSKO

Iz tega nastanejo tri »dvojno-dvojne« perspektivne besede:

1. SATANARHEOLAŽGENIALNO 2. ANARHEOLAŽGENIALKOHOL
3. ARHEOLAŽGENIALKOPEKLENSKI

Iz tega nastaneta dve »popetorjeni« perspektivni besedi (s petimi spoji):

1. SATANARHEOLAŽGENIALKOHOL in
2. ANARHEOLAŽGENIALKOPEKLENSKI

In končno »dvakrat potrojena« perspektivna beseda (s šestimi spoji):

SATANARHEOLAŽGENIALKOPEKLENSKI

Zguba je med tetino razlago otrpnil. Za njegovim čelom se je nekaj dogajalo. Njegov glas je postal hripav od razburjenja, ko je vprašal:

»Odkod, pri giga-gama-super-GAJU, vse to veš?«

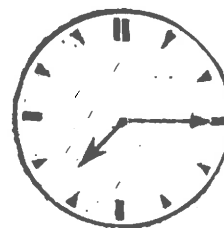
»Navodila za uporabo so na samem začetku recepta, na mojem delu zvitka. Pomota ni mogoča.«

Skozi čarovnikove možgane so švigale strele kot pri nevihti. S tem punčem želja bi mu torej uspelo z eno samo potezo nadoknaditi vse zamude pri zlih delih. Tisto, kar je zdaj tako nenadoma in nepričakovano ležalo tukaj, mora pograbit, to je njegova rešitev! Peklenskemu sodnemu vršilcu bo le lahko prekrižal račune. Vendar pa mora to čudovito pijačo obdržati le zase. Na noben način ne sme prepustiti svojega dela pergamentnega zvitka svoji teti, ne glede na to, kaj mu ta ponuja, pa četudi jo bo moral odčarati iz tega sveta ali pa, kar je še najlažje, spraviti v kakšno drugo galaksijo. Lažje pa je bilo seveda o tem razmišljati, kot to storiti. Predobro je poznal tetine skrivne moči, da se je zavedal, kolikšna previdnost mu je pred njo potrebna.

Da ne bi opazila njegovih tresočih se rok, je vstal in s prekrižanimi rokami hodil sem in tja. Pred smetnjakom z napisom POSEBNI ODPADKI je obstal in poln zbeganih misli z nohti udarjal po pokrovu v ritmu najnovejšega peklenskega hita in si tiho pel:

»Mirno kri, mirno kri! je govoril Drakula,
ko je mimo gospodična Roza prišla ...«

Obe živali v smetnjaku sta se potuhnili, se oprijeli druga druge in zadrževali sapo. Ujeli sta vsako besedo razgovora.

Zguba se je sunkoma obrnil in rekel:

»Bojim se Titi, da iz tega ne bo nič – pa naj mi je še tako žal zate. Pozabila si eno samo malo malenkost ali, natančneje povedano, dve malenkosti, namreč mačka in krokarja. Hotela

bosta prisostvovati in ker boš morala svoje želje glasno povedati, bosta vse slišala. Potem se ti bo na vrat obesil Višji svet živali. Če pa oba zapreva in ju s silo izključiva, bova spet sumljiva. Neodgovorno bi ravnal, če bi ti dal svoj del recepta. Ne morem dopustiti, da se izpostaviš takšni nevarnosti, ljuba teta.«

Tiranjini zlati zobje so se spet zableščali.

»Kako prijazno od tebe, poba, da tako skrbiš zame. Vendar to, kar praviš, ne drži. Maček in krokar morata biti prisotna! Mislim celo, da je zelo pomembno vključiti ju kot priči. Saj v tem je posebni čar stvari.

Čarovnik je stopil k čarovnici.

»Kako neki?«

»To ni,« je pojasnila čarovnica, »kakršenkoli čarobni napoj. Satanoarheolažgenialkokeklenski punč želja ima posebno lastnost, ki je naravnost idealna. Vse, kar si zaželim, se namreč spremeni v svoje nasprotje. Če si želimo zdravja, dobimo kugo, govorimo o vsesplošni blaginji, pa se iz tega razvije revščina, govorimo o svobodi in rezultat je vojna. Ali zdaj razumeš, pobič, kako čudovita stvar je to?«

Tiranja je žarela od zadovoljstva in nadaljevala:

»Saj veš, da ljubim luksuzne prireditve, ki so moja strast. Zato bom danes organizirala pravo zabavo – ah, kaj sploh govorim – orgijo ugodja bom pripravila!«

Zgubine oči za debelimi stekli so se začele svetlikati.

»Pri svetlečem stronciju!« je zavpil. »In vohuna bosta celo priči, da sva naredila vse, kar je bilo v najini moči – dobra dela za ubogi, trpeči svet.«

»To,« je zavreščala Tiranja, »bo silvestrska zabava, ki sem jo sanjala, odkar sem se naučila enkrat ena čarovniškega poslovanja!«

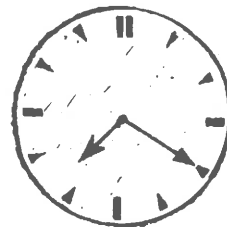
In nečak ji je s svojim basom segel v besedo:

»Svet se bo še čez stoletja spominjal te noči, v kateri bo izbruhnila velika katastrofa.«

»In nihče ne bo vedel,« je hreščala ona, »od kod vsa ta nesreča!«

Padla sta si v objem in poskakovala naokrog. Nekateri kozarci in lonci v prostoru so začeli plesati žvenketajoč in neharmoničen

mrtvaški valček, pohištvo je udarjalo z nogami, zeleni plamen v kaminu se je ritmično gibal in tudi nagačeni morski pes na steni je v taktu odpiral svoj občudovanja vredni gobec.

»Hej, mucek,« je zašepetal Jaka, »zdi se mi, da mi bo slabo. Smešen občutek imam v glavi.«

»Tudi jaz se podobno počutim,« je prav tako tiho odgovoril Mavricij, »to je zaradi te glasbe. Mi pevci imamo namreč zelo občutljiva ušesa.«

»Mački morda,« je menil krokar, »kar se pa nas tiče, nam glasbe ni mar.«

»Morda je to tudi zaradi omamljajočih sredstev,« je domneval mali maček.

»Pri tebi morda, pri meni pa ne,« je šepnil krokar.

»Si prepričan, da si pravilno prebral, kaj je v smetnjaku?«

»Zakaj?« je strahoma vprašal Mavricij.

»Morda so smeti, med katerimi sva, strupene?«

»Kaj?! Misliš, da sva že okužena?«

Mali maček je hotel od groze kar skočiti iz smetnjaka. Jaka ga je uspel zadržati.

»Počakaj! Ne zdaj! Počakati morava, da odideta, sicer je vsega konec.«

»In če sploh ne bosta odšla?«

»Potem,« je mračno mrmral krokar, »se bo slabo končalo.«

»Oprosti mi!« je skrušeno dahnil mali maček.

»Kaj naj ti oprostim?«

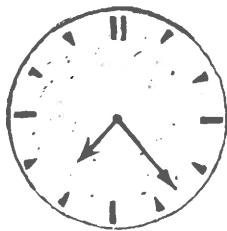
»Saj sploh ne znam brati.«

Nekaj časa je bilo tiho, potem pa je Jaka zamrmral:

»Ko bi vsaj ostal v gnezdu pri Tamari.«

»Je to spet katera druga?«

Jaka ni odgovoril.

Čarovnik in čarovnica sta se potopila v svoje stole in poskušala spet zajeti sapo. Tu in tam se ju je še lotil kašelj. Zguba je z rokavom svoje jutranje halje čistil svoja očala, katerih stekla so se zarosila, Tiranja pa si je s svoje zgornje ustnice s čipkastim robčkom pivnala znoj in pri tem pazila, da ne razmaže šminke.

»Ah, sicer pa, pob,« je rekla mimogrede, »ti si govoril nekajkrat ,midva' in ,nama'. Da se ne bova napak razumela: potrebujem tvoj del zvitka in tvojo strokovno pomoč. Za vse to boš več kot dobro plačan, kajne? Pila in želela bom pa seveda sama. To se tebe ne tiče.«

»Pomota, tetka,« je odgovoril Zguba, »samo majhen alkopeklenski dodatek in že lahko zbolíš. Nisi namreč več med najmlajšimi. Prepusti to meni. Saj mi lahko poveš, kaj si želiš. Samo pod tem pogojem bom sodeloval.«

Tiranja je skočila v zrak.

»Saj ne slišim prav?« je kričala. »Prisegel si pri Plutovi mračni bančni palači, da mi boš prodal svoj del.«

Zguba si je mel roke.

»Tako? Tega se sploh več ne spominjam.«

»Pri hudičevi volji, pob,« je hlatala, »saj vendar ne boš prelomil obljube!«

»Nič nisem obljubil,« je odgovoril in se režal, »to si narobe razumela.«

»Kam je izginil občutek za družinsko pripadnost,« je teta sklenila roke, polne prstanov, »če uboga stara teta ne more več zaupati svojemu nečaku!«

»Prosim te, Titi,« je rekel, »že spet začenjaš s tem čvekanjem!«

Nekaj časa sta se sovražno gledala.

»Če bova tako nadaljevala,« se je končno pomirila čarovnica, »bova še drugo leto sedela tukaj.«

Spet je pogledala na uro in jasno je bilo, da se je le še s težavo premagovala. Tresle so se ji roke in večkrat podvojena brada.

Zguba je skrivoma užival v situaciji, čeprav se je tudi z njim dogajalo podobno. Toliko dolgih let je bil odvisen od svoje bogate tete čarovnice, na kar ga je tudi opozorila, zato mu je občutek, da jo bo tokrat uničil, zelo ugajal.

To igro bi najraje še podaljšal, vendar je tudi njemu do polnoči ostalo le še nekaj ur.

»Novo leto,« je odsotno mrmral, »se bo kmalu začelo.«

»Seveda,« je skočila Tiranja, »in veš kaj se bo potem zgodilo, ti idiot? Punč želja bo pri prvem zvenu novoletnih zvonov izgubil svojo čarobno moč spreminjanja.«

»Pretiravaš kot običajno, Titi,« je menil Zguba, vendar je bil kljub temu negotov, »sicer tudi jaz ne prenašam zvonjenja, ker mi vedno povzroči kurjo polt, vendar me ne boš prepričala, da en sam zven uniči peklensko moč takšnega čarobnega napoja.«

»Ne čarobno moč,« je zatrjevala, »temveč moč spreminjanja – kar je še veliko huje! Potem bo laž postala resnica, ali razumeš! Potem velja vse dobesedno, kot je bilo povedano.«

»Trenutek,« je rekel čarovnik zmedeno, »kaj to pomeni?«

»To pomeni, da morava pred polnočjo zvariti napoj, in to čim prej. Spiti ga moram do zadnje kapljice in ob tem povedati vse svoje želje, preden bo zazvenel prvi ton novoletnega zvona. Nič ne sme ostati, ker bo potem šlo vse narobe! Predstavljaš si, kaj bi se potem zgodilo: vse moje navidez dobre želje, ki bi jih povedala že prej, se ne bi obrnile, ampak bi se izpolnile dobesedno.«

»Strašno!« je zazijal Zguba. »Grozno! Grozljivo! Grozotno!«

»No, vidiš,« je potrdila teta, »če pa pohitiva, bo še vse dobro.«

»Dobro?« jo je Zguba zmedeno pogledal. »Kaj pomeni dobro?«

»Mislim seveda slabo,« ga je pomirila, »dobro za naju, v resnici pa slabo. Tako slabo, kot si lahko le želiva.«

»Čudovito!« je zaklical Zguba. »Grandiozno! Krasno! Očarljivo!«

»Kakor praviš, fant moj,« je odgovorila Tiranja in mu opogumljajoče potrkala na koleno, »in zato že nekaj ukreni!«

Ko je videla, da jo nečak še vedno nezaupljivo gleda, je začela iz svojega trezorja vleči šop za šopom in pred njim kopičiti nove bankovce.

»Morda bo to pomagalo tvojemu hromemu razumu na noge. Tukaj imaš dvajset tisoč – petdeset – osemdeset – stotisoč! Ampak to je res moja zadnja beseda. Pojdi zdaj in mi prinesi svoj del zvitka! Hitro! Teci že! Sicer si bom premislila.«

Zguba pa se ni premaknil.

Ni bil prepričan, ali teta s svojo grožnjo misli resno, ali s to svojo gesto res vse skupaj postavlja na kocko, vendar je moral tvegati.

Z okamenelim obrazom je rekel:

»Obdrži svoj denar, teta Titi. Nič mi ne pomeni.«

Zdaj je bilo čarovnici dovolj. Ihtavo je zagnala nove mošnjičke v njegov obraz in vsa iz sebe kričala:

»To in to in to ... kaj naj ti še ponudim? Koliko še zahtevaš, ti hijena! Milijon? Tri? Pet? Deset? ...«

Z obema rokama je pograbila goro denarja in ga kot neumna zagnala v zrak, tako da je padal kot sneg po laboratoriju.

Končno je izčrpana padla na svoj stol in dahnila:

»Kaj je s teboj, Belzebubček? Včasih si bil tako grabežljiv in sploh prijeten, ubogljiv fant. Kaj neki te je tako spremenilo?«

»Nič ne pomaga, Titi,« je rekel, »ali mi daš svoj del pergamentnega zvitka ali pa mi odkrito poveš, zakaj si tako zelo želiš mojega dela.«

»Komu? Meni?« je vprašala povsem šibko in se zadnjič poskušala narediti neumno. »Kako? Zakaj naj bi mi kaj pomenil? Saj gre samo za silvestrski hec.«

»To,« je hladno rekel Zguba, »se mi sploh ne zdi več smešno.

Nimava enakega smisla za humor, ljuba teta. Najbolje bo, da pozabiva vso to neumnost. Torej, pozabiva! Morda si zdaj želiš skodelico čaja?»

Namesto, da bi Tiranja sprejela vljudno ponudbo, jo je obsedel bes. Pod prašičjo šminko je postala kutinasto rumena, ušel ji je nerazumljiv krik, kot da bi zatulila zver, skočila je v zrak in cepetala kot ihtav otrok.

Seveda je jasno, da imajo takšni izbruhi pri čarovnicah in čarovnikih povsem drugačne posledice kot pri ihtavih otrocih. Tla so doneče počila, iz razpok so bruhali plameni in dim in ogromna, rdeče žareča kamela je stegovala svojo glavo, ki je bila na kači podobnem vratu, in odprla je svoj gobec, kot da bi hotela oglušiti čarovnika.

Vendar pa njega to sploh ni pretreslo.

»Prosim te, tetka,« je rekel mirno, »uničuješ mi pod in kožo.«

Tiranja je pomignila kameli, naj izgine, tla so se spet spojila, ne da bi ostala kakšna sled, in spet je hotela čarovnica pretentati čarovnika s presenečenjem.

Jokala je.

To pomeni, počela je nekaj joku podobnega, ker v resnici čarovnice ne znajo točiti velikih solz. Obraz je skremžila kot posušena limona, si obrisala solze s čipkastim robcem in tarnala:

»Ah, poba, ti hudobni poba! Zakaj me moraš vedno jeziti? Saj veš, kako zelo temperamentna sem.«

Zguba jo je kot priklenjen opazoval.

»Mučno,« je bilo edino kar je rekel, »nadvse mučno.«

Še nekajkrat je uprizorila stokanje, potem pa je prenehala s predstavo in z zlomljenim glasom nadaljevala:

»No prav, če ti povem, potem me boš ujel – in boš to nesramno izkoristil, saj te poznam. Ampak kaj naj, tako ali tako sem izgubljena. Danes je bil pri meni eden od peklenskih uradnikov, tako imenovani Maledictus Made. Poslal ga je Mamon, moj mecen iz peklenškega finančnega ministrstva. Sporočil mi je, da me le še to noč, do konca tega leta, plačujejo. In vsega si kriv ti, Belzebub Zguba? Kot tvoja nadrejena sem obtičala v črnem črnilu. Ker si na vseh koncih naredil premalo, sem s svojimi posli v izgubi in ne morem napraviti toliko zlega, kot sem obljubila

v pogodbi. Zato so se najgloblji krogi lotili le mene. Mene kličejo na odgovornost! To imam zdaj za to, ker sem zaradi občutka družinske pripadnosti financirala svojega nesposobnega in lenega nečaka! In če je v tebi le iskrica slabe vesti, potem mi boš zdaj takoj dal svoj del recepta, da bom lahko popila punč želja. To je moja zadnja rešitev. Sicer bodi preklet z najhujšim prekletstvom: prekletstvom dedne tete!»

Zguba se je v svoji okostnjaški dolžini še povišal. Konec njegovega nosu je ob govoru tete Tiranje vedno bolj zelenel.

»Ustavi se!« je zavpil in v obrambo dvignil roko. »Počakaj, preden narediš kaj, kar bi lahko obžalovala! Če je tako, kot praviš, nama obema ne preostane drugega, kot da se skupaj lotiva stvari. Drug drugega drživa v šahu, moja ljuba teta. Tudi pri meni je bil ta peklenski sodni izvedenec in tudi jaz bom ob polnoči odpuščen, razen če ne nadoknadim zamujenega. Oba sva v isti godlji, draga moja, in rešila se bova le skupaj ali pa se bova skupaj potopila.«

Med njegovimi besedami je tudi Tiranja vstala. Nečaka je gledala navzgor in stegnila roke.

»Pobič,« je zajecljala, »naj te poljubim!«

»Kasneje, kasneje,« je odgovoril Zguba in se ji izognil, »zdaj naju čakajo pomembnejše reči. Skupaj in brez obotavljanja se bova lotila priprave satanarheolažgenialkopeklenskega punča želja, potem ga bova skupaj popila, izmenoma vsak po en kozarec, in ob tem bova povedala svoje želje, najprej jaz, potem ti, potem spet jaz...«

»Ne,« ga je prekinila teta, »bolje, najprej jaz, potem ti.«

»Saj lahko žrebava,« je predlagal.

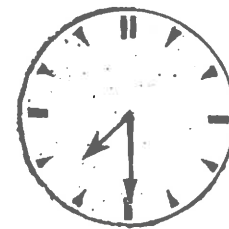
»Zaradi mene,« je menila ona.

In vsak od njiju je mislil, da se bo kasneje pokazala priložnost drugega pretentati. In vsak od njiju je vedel, da oba enako razmišljata. Saj sta bila vendar iz iste družine.

»Torej grem zdaj po svoj del recepta,« je rekel.

»In jaz te bom spremljala, poba,« je pristavila. »Zaupati je dobro, kontrola je boljša, se ti ne zdi?«

Zguba je oddirjal in Tiranja mu je sledila s presenetljivo gibčnostjo.

Komaj so njuni koraki utihnili, že se je iz smetnjaka skotalil maček. Počutil se je omotično in revno. Krokar, ki se mu ni godilo nič bolje, je prifrftal za njim.

»No,« je zavreščal, »si vse slišal?«

»Ja,« je rekel Mavricij.

»In si vse razumel?«

»Ne,« je priznal Mavricij.

»Sem pa zato jaz razumel,« je pojasnil krokar, »in kdo je dobil stavo?«

»Ti,« je rekel Mavricij.

»In kako je sedaj z zarjavelim žeblijem, kolega? Kdo ga mora požreti?«

»Jaz,« je rekel Mavricij. In potem je pomilujoče dodal: »Tako je pač! Saj tako ali tako hočem umreti.«

»Neumnost!« je zavreščal Jaka. »Saj je bil samo hec. Pozabi! Glavno je, da si se lahko prepričal, da imam prav.«

»Saj prav zaradi tega hočem umreti,« je nadaljeval Mavricij tragično. »Takšne sramote ne preživi nobeden viteški trubadur. Tega ti ne razumeš.«

»Nehaj že tako napihnjeno govoriti o tem!« je jezno rekel Jaka. »Umreš še vedno lahko. Zdaj pa naju čakajo pomembnejše stvari.«

In na svojih tankih nožicah je odskakljal po laboratoriju.

»Prav imaš, malo bom prestavil to reč,« je menil Mavricij, »kajti še prej bom temu brezvestnemu podležu, ki sem ga klical mojster, povedal svoje mnenje. Zaničljivo mu bom vse skupaj vrgel v obraz. Naj izve, naj ve, da...«

»Nič ne boš,« je zahropel Jaka. »Ali res hočeš spet vse pokvariti?«

Mavricijeve oči so tlele v divji odločitvi.

»Ne bojim se. Moram si dati duška, sicer samemu sebi ne bom mogel več pogledati v oči. Naj ve, kaj si Mavricij di Mauro misli o njem...«

»Ja seveda,« je suho rekel Jaka, »zelo mu bo hudo zaradi tega. Zdaj pa me končno poslušaj, ti junak! Niti zaslutiti ne smeta, da pozna njun namen.«

»Zakaj ne?« je vprašal mali maček.

»Ker – dokler ne vesta, da midva veva, lahko midva še vse preprečiva, razumeš?«

»Preprečiva? Kako neki?«

»Na primer z... ah, saj še sam ne vem. Napraviti morava nekaj, kar ju bo zadržalo, tako da čarobne pijače ne bosta uspela pravočasno pripraviti. Obnašati se morava prav neumno in prevrniti morava posodo, v kateri je ta reč, ali, nekaj mi bo že padlo v glavo. Biti morava na sledi.«

»Na čem morava biti?«

»Fant, ti nič ne razumeš. Torej, natančno morava opazovati, razumeš? Paziti morava na vse, kar bosta naredila. In zato ne smeta opaziti, da sva prisluškovala. To je zdaj najina edina prednost, kolega. Ti je zdaj smer letenja končno jasna?«

Poletel je na mizo.

»A tako!« je rekel Mavricij. »To pomeni, da je bodočnost sveta v naših tacah.«

»Nekaj podobnega,« je odgovoril krokar, medtem ko je brskal po papirjih, »jaz sicer ne bi rekel tace.«

Mavricij se je izprsil in mrmral predse:

»Ha, veliko dejanje... Usoda kliče... Kot pravi vitez se ne bojim nevarnosti...«

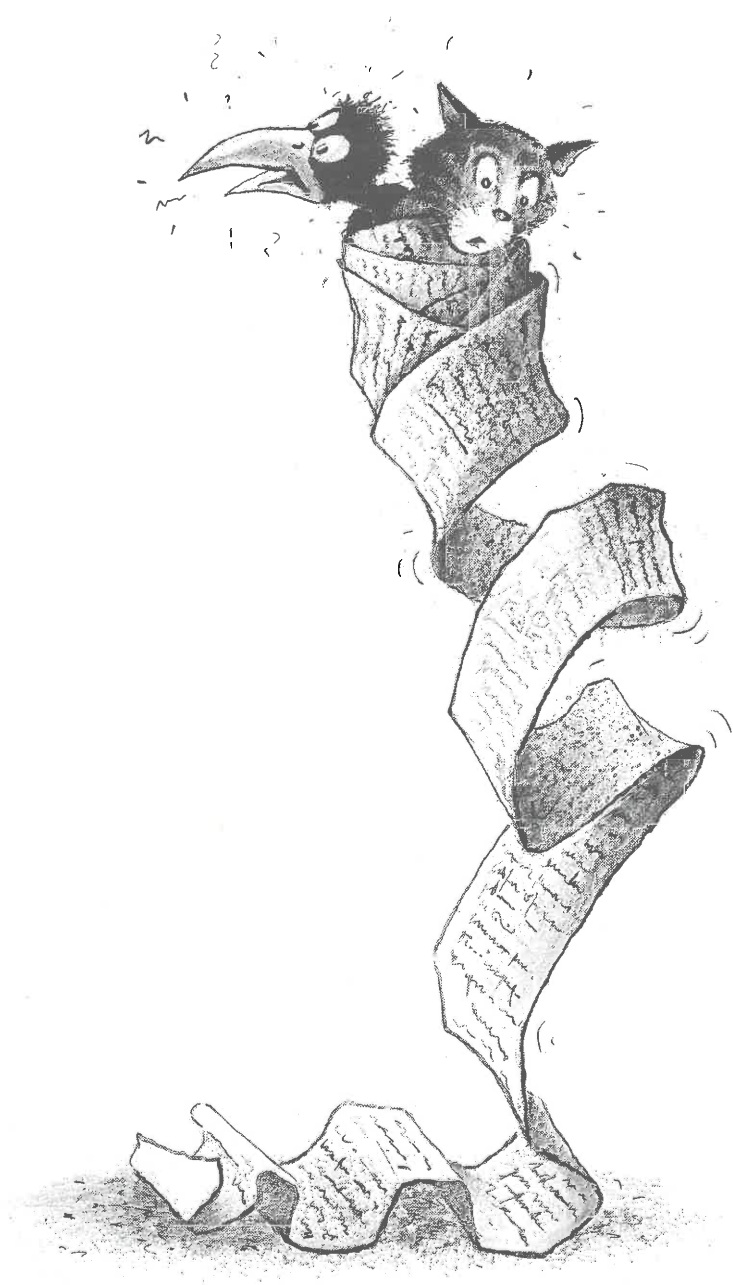
Skušal se je spomniti, kako se nadaljuje znana mačja arija, ko je Jaka naenkrat zasopihal:

»Hej, pridi sem!«

Odkril je Tiranjin pergamentni zvitek, ki je obležal na mizi. Najprej si ga je ogledal z enim in potem še z drugim očesom.

Maček je bil z enim samim skokom ob njem.

»Poglej, poglej!« je šepnil krokar. »Če bi to reč vrgla v ogenj,

potem je konec s čarobnim punčem. Tvoj mojster je sam povedal, da si s svojo polovico ne more pomagati.«

»Vedel sem!« je kričal Mavricij. »Prepričan sem bil, da se nama bo utrnila čudovita ideja. Torej hitro, proč s tem! In če bosta podleža iskala recept, jima bova povedala kako in kaj...«

»Veter je bil,« bova rekla. »To bova rekla, če že morava kaj reči. Najbolje pa bo, da o tem nič ne veva. Misliš, da bi me veselilo, če bi mi na koncu zavila vrat?«

»Ti si primitiven,« je trezno presodil Mavricij, »nobenega občutka za veličino nimaš.«

»Drži,« je rekel Jaka, »zato še vedno živim. Pridi, zagrabi!«

Ravno sta hotela skupaj pograbit pergamentni zvitek, ko se je ta odvil in je sprednji del odfrčal visoko v zrak, tako da je postal podoben kobri.

Obema junakoma je srce skočilo v perje – oziroma v kožuhaste hlače. Objela sta drug drugega in opazovala pergament, katerega konec se je vil sem in tja in se jima grozeče približeval.

»Ali grize?« je tresoč se šepnil Mavricij.

»Nimam pojma,« je odgovoril Jaka, in njegov kljun je tiho šklepetal.

Še preden sta se zavedla, kaj se je zgodilo, se je pergamentni zvitek ovil okrog njiju, in se ovijal in ovijal, dokler ni postal zvitek z mačjo in krokarjevo glavo na vrhu. Niti malo se nista mogla premakniti in zmanjkovalo jima je zraka, objem pa je postajal tesnejši in tesnejši.

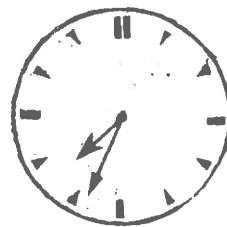
Borila sta se z vsemi svojimi močmi, vendar pergamenta ni bilo mogoče strgati.

»Ah! – Uuf! – Grr!« je bilo vse, kar sta še lahko izdabila.

Tedaj se je zaslišal Zgubin hripavi bas:

»Neubogljiva pošast!
Pri mojstrovem klobuku:
lažno življenje, past,
reši se v enem zasuku!«

V istem trenutku je pergamentna kača padla na tla, se stresla in potem negibno obležala, podobna le še dolgemu, popisanemu traku.

»Vdano se vam zahvaljujem, vaša visokost,« je Jaka lovil sapo, »tokrat je pa šlo na tesno!«

Mavricij sploh ni mogel govoriti, ker so ga bolele vse kosti, in tudi zato, ker ni mogel verjeti, da jima je prav Zguba, katerega je malo prej hotel zaničevati, rešil življenje. Takšnim zapletom njegov razum ni bil kos.

Za čarovnikom se je pojavila tudi Tiranja Vamperl.

»Ah, ljube obresti!« je kričala. »Revici ubogi, saj se vama vendar ni nič zgodilo?«

Krokarja je pogladila po glavi.

Tudi čarovnik je pobožal Mavricija in prijazno rekel:

»Poslušaj, to vendar niso igrače. Ti bi pa to lahko vedel Mavricij di Mauro. Nikoli se ne smeta dotakniti ničesar brez mojega posebnega dovoljenja. Kajti vse je preveč nevarno. Kdo ve, kaj vse bi se vama lahko zgodilo, in to bi tvojega mojstra zelo zelo razžalostilo.«

»Blablabla...«, je vase skoraj neslišno mrmral krokar.

Čarovnik in čarovnica sta izmenjala kratek pogled, potem pa je ona vprašala:

»Jakec, moj ljubi krokar, kako pa to, da si sploh tukaj?«

»Prosim, madam,« je odgovoril Jaka povsem nedolžno, »hotel sem le najaviti vaš obisk.«

»A tako? Ampak ne spomnim se, da bi ti to naročila, ptiček moj.«

»To sem naredil prostovoljno, ker sem imel občutek, da me ščitite – zaradi svinjskega vremena in mojega rezmatisma, jaz pa sem vam na vsak način hotel ustreči.«

»No ja – saj to je prijazno od tebe, Jakec. Vendar me drugič raje vprašaj.«

»Ali je bilo spet narobe?« je vprašal Jaka ponižno. »Ah, jaz sem nesrečni krokar.«

»Povej,« se je čarovnik obrnil k mačku, »kje pa sta tičala ves ta čas?«

Mavricij je že hotel odgovoriti, pa ga je krokar hlastno prehitel.

»Ta ogabni požiralec ptičev me je hotel odvleči v svojo kamrico, vaša visokost, vendar sem mu ušel v klet, toda ujel me je in me zaprl v smrdljiv zaboj, v katerem sem nekaj ur protestiral, ker to ni način in ker se tako ne dela z gostom. Šele takrat je odprl in mi ukazal, naj držim kljun, takrat pa sem mu eno primazal in potem se je začelo ravsanje, in tako sva bila kar naenkrat tukaj, saj niti sam ne vem kako, in potem se je med suvanjem odvil še ta pergamentni zvitek, ki naju je ovil in potem ste na srečo prišli vi. Ampak ta maček, moram iskreno povedati, sodi v kletko, ker je splošno nevarna in krvoločna zver!«

Mavricij je začudeno sledil slapu krokarjevih besed. Nekajkrat ga je hotel prekiniti, pa na srečo ni prišel do besede. Zguba se je smejal in mu rekel:

»Bravo, bravo, moj pogumni mali vitez! Ampak od zdaj naprej se bosta morala razumeti. Nama prisežeta?«

»Tako daleč bo še prišlo!« je zavreščal Jaka in Mavriciju obrnil hrbet. »Saj vendar ne morem prenašati nekoga, ki mi pravi pečen petelin. Najprej se mi mora opravičiti!«

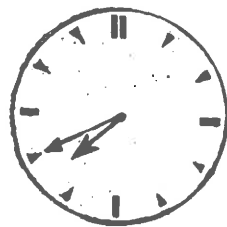
»Ampak...,« je posegel Mavricij, vendar ga je čarovnica prekinila.

»Nobenega ampak!« je piskala s sladkobnim glasom. »Bodita prijazna drug do drugega, lumpka mala. Moj famozni nečak in jaz sva se nekaj čudovitega spomnila za vaju. In če bosta ljubko mirna in se lepo razumela, potem bosta lahko z nama na silvestrskem praznovanju. Zelo veselo bo, kajne poba, saj bo?«

»Vsekakor,« je odgovoril Zguba posmehljivo, »resnično lepa obdaritev bo. Če bosta pridna.«

»Nič kaj rad,« je godrnjal Jaka. »Ampak, če ne gre drugače, bova pač sklenila premirje, gospod baron, ali ne?«

S perutjo je lopnil Mavricija in ta je nekoliko neumno priki-mal.

Medtem je čarovnica spet zvila pergamentno kačo. Takoj zatem je iz dolgega rokava svoje jutranje halje podoben zvitek potegnil tudi čarovnik.

»Kot prvo, Titi,« je pojasnil, »morava preveriti, če oba dela sploh sodita skupaj. Ti poznaš formulo in veš kaj moraš narediti?«

»Vse mi je jasno,« je odgovorila.

Potem sta v dvojce govorila:

»Iz celote izvirajoči,
v šestinšestdesetih pentagramov moči
se kažejo deli
pravilno ali nepravilno nazaj.
Formula noči, če si,
pokaži svoje moči!
Z bliskom in gromom se zberi!
Pozor! Pripravljeni! Zdaj!«

Oba sta istočasno zagnala svoja pergamentna zvitka v zrak. Udarila je strašna, svetleča se strela, naokrog pa je zableščalo več tisoč zvezdic, kot da bi eksplodirala gasilska raketa, slišati pa ni bilo popolnoma nič.

Konca obeh delov, ki sta se privlačevala z neznosno magnetno močjo, sta se spojila tako popolno, da ni bilo mogoče videti spoja, kot da ne bi bila nikoli ločena.

V velikih, počasnih valovanjih je pet metrov dolg pergamentni zvitek lebdel pod stropom laboratorija, potem pa je počasi in postopoma padal proti tlom.

Čarovnik in čarovnica sta si zadovoljno prikimala.

»In zdaj,« se je čarovnik obrnil proti živalim, »naju bosta za nekaj časa morala zapustiti. Midva želiva pripraviti silvestrsko praznovanje in vaju pri tem ne potrebujeva.«

Jaka, ki je skrivaj še vedno nameraval preprečiti pravočasni nastanek punča želja, je prosil in prosjačil, če sme ostati, in obljubil je, da bo čisto čisto miren. Mavricij se mu je priključil.

»Nič ne bo s tem, radovedneža,« je rekla Tiranja, »ves čas naju bosta motila s svojimi vprašanji – razen tega pa vaju hočeva tudi presenetiti.«

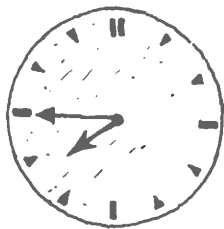
Ko prigovarjanje ni pomagalo, je čarovnica pograbila krokarja, čarovnik pa mačka. Odnese sta ju v Mavricijevo mačjo kamro in ju tam odložila.

»Naspita se malo,« je predlagal Zguba, »da na praznovanju ne bosta preveč utrujena. Predvsem ti, mucek!«

»Ali pa se igrata z volno, da bosta lažje pregnala čas,« je dodala Tiranja. »Najpomembnejše je, da sta pridna in da se ne prepirata. Ko bova končala, prideva po vaju.«

»In da nama že prej ne bosta gledala pod prste in s tem sebi in nama pokvarila veselje,« je nadaljeval Zguba, »vaju bova zaklenila.«

Zaprl je vrata in z druge strani zavrtel ključ. Njuni koraki so se oddaljili.

Jaka Krokar je odletel na naslonjalo plišaste zofe, iz katerega je rinilo nekaj vzmeti, ker si je maček na zofi večkrat brusil svoje kremplje.

»Tako!« je besno vreščal. »Zdaj sediva tukaj, midva, super špijona, in na vso stvar prisrčno gledava.«

Mavricij je najprej stekel proti svoji luksuzni nebeški postelji, počutil se je namreč utrujenega in bolnega kot še nikoli poprej, potem pa je sprejel junaško odločitev, da ne bo legel. Situacija je bila preresna, da bi mislil na dremanje.

»Kaj bova zdaj?« je vprašal negotovo.

»Kaj bova sedaj naredila?« je je zahripal Jaka. »Ganljiv vtis, nič drugega! Konec je s preprečitvijo. Saj sem rekel:

sredi strašne nuje
vse huje je in huje.

In to bo držalo, ker se rima. To se bo slabo končalo!«

»Zakaj to ves čas ponavljaš?« se je pritožil Mavricij.

»To je moja fulozofija,« je pojasnil Jaka. »Vedno je treba stvari videti najslabše in potem je treba nekaj narediti, da ni tako hudo.«

»In kaj lahko narediva?« je vprašal Mavricij.

»Nič,« je priznal Jaka.

Mavricij je stal pred nizko mizico, kjer so ga vabili sladka smetana in različni sladki grizljajčki. Veliko napora je bilo treba, da ga ta skušnjava ni premagala. Vedel je, kako poguben učinek ima ta hrana nanj.

Nekaj časa je bilo tiho, le snežni metež je žvižgal okrog hiše.

»Nekaj ti povem, mucek,« se je spet oglasil krokar, »dovolj mi je tega tajnega agentskega poklica. Nihče ne more tega zahtevati od mene. To presega moje krokarske moči. Ne bom več vztrajal. Izstopil bom.«

»Prav zdaj?« je vprašal Mavricij. »Tega vendar ne moreš storiti!«

»Lahko,« je odgovoril Jaka. »Nočem več. Spet bi rad živel popotniško življenje kot včasih. Želim si, da bi bil zdaj v toplem gnezdu pri svoji Ramoni.«

Mavricij se je usedel in ga pogledal navzgor.

»Ramona? Zakaj zdaj naenkrat Ramona?«

»Ker je najdlje proč,« je rekel Jaka žalostno. »tam bi mi bilo sedaj najljubše.«

»Ali veš,« je nadaljeval Mavricij čez čas, »tudi jaz bi raje

potoval po daljnih deželah in s svojimi pesmimi mehčal srca. Če pa bosta ta dva podleža nocoj uničila svet s svojo čarovnijo, kakšno trubadursko življenje bo potem še ostalo? Če bo sploh še ostalo kakšno življenje.»

»Ja in?« je jezno zavreščal Jaka. »Kaj lahko midva pri tem spremeniva? Prav midva, ubogi živalci? Zakaj nihče tam gori ne skrbi za to – zgoraj v nebesih na primer? – Nekaj bi prav zares rad vedel: zakaj imajo hudobni na svetu zmeraj toliko moči, dobri pa nikoli nimajo nič – razen rezmatizma? To ni prav, mucek. Ne, to ni pravično! Dosti imam vsega. Začel bom stavkati.«

In je skril glavo pod krila, da ne bi nič več slišal ne videl.

Tako dolgo je vladala tišina, da je previdno pokukal izpod kril in rekel: »Lahko bi mi vsaj nasprotoval!«

»Premisliti moram,« je odgovoril Mavricij, »o tem kar si malo prej rekel. Pri meni je to povsem drugače. Moja prababica Mija, ki je bila stara, bela muca, je vedno rekla: če se lahko za kaj navdušiš, potem se daj – in če se ne moreš, potem spi. – Moram se navdušiti, zato si skušam zmeraj naslikati najboljšo možnost in potem narediti tisto, kar je mogoče. Žal pa nimam toliko življenjskih izkušenj in praktičnega razuma kot ti, sicer bi se mi zdaj zagotovo posvetilo, kaj bi lahko naredila.«

Krokar je potegnil glavo izpod kril, odprl kljun in ga spet zaprl. To nepričakovano priznanje slavnega umetnika iz prastarega plemstva ga je očaralo in ostal je brez besed. Kaj takega se mu v njegovem vetrovnem krokarskem življenju še ni zgodilo.

Odkašljal se je.

»Hm – tako –,« je rekel glasno, »nekaj je jasno, dokler bova tukaj sedela, ne bo nič. Rešiti se morava od tu. Postavlja se vprašanje, kako. Vrata so zaklenjena. Imaš idejo?«

»Mogoče bi lahko odprl okno,« je strastno predlagal Mavricij.

»Poizkusi!«

»Čemu neki?«

»Odpraviti se morava na pot – verjetno na dolgo pot.«

»Kam neki?«

»Poiskati morava pomoč.«

»Pomoč? Misliš pri Višjem svetu?«

»Ne, zato je že prepozno. Preden bi prispela tja in preden bi lahko kaj ukrenili, bi bila polnoč že mimo. Potem vse skupaj ne bi imelo nobenega smisla.«

»Kdo nama še lahko pomaga?«

Jaka se je s kremplji razmišljujoče popraskal po glavi.

»Nimam pojma. Zdaj naju res lahko reši samo še majhen čudež. Morda ima usoda kakšno idejo – če pa bi se nanjo preveč zanesla, po mojih izkušnjah, tudi ne bo nič iz tega. Poizkusiva pa lahko.«

»To je premalo,« je tožeče rekel Mavricij. »Za to se ne morem navdušiti.«

Jaka je prikimal.

»Imaš prav. Tukaj je topleje. Vendar, dokler bova tukaj skakljala, nimava nobene šampse.«

Mavricij je samo za trenutek pomišljal, potem pa skočil na polico in z majhnim naporom odprl okno.

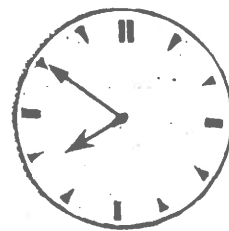
Sneg je metel v sobo.

»Torej gremo!« je vreščal krokar in odletel ven. Veter ga je takoj zajel in izginil je v temi.

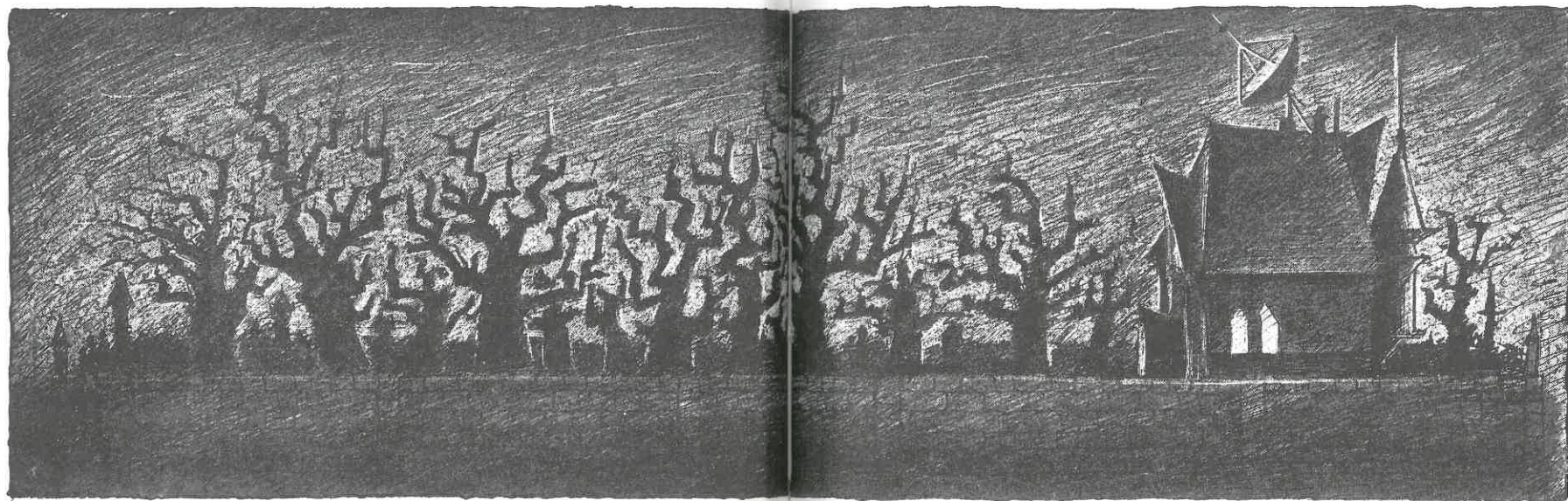
Majhen debeli maček je zbral ves svoj pogum in skočil za njim. Padel je precej globoko na kup snega, ki ga je zasul. S težavo se je izkopal.

»Jaka Krokar, kje si?« je strahoma mijavkal.

»Tukaj!« je zaslišal krokarjev glas v bližini.

Pri vsaki vrsti čarovnije je pomembno, da ne poznamo le pravih formul, temveč da imamo potreben material in da pravilen proces izpeljemo v pravem trenutku. Pomembno je tudi, da smo

pravilno razporejeni. Naše počutje mora ustrezati delu, ki nas čaka. To je pri zlih čarovnijah enako kot pri dobrih (ki prav tako obstajajo, le da so dandanes bolj redke). Če želimo pričarati nekaj dobrega, se moramo preseliti v prijazno, harmonično počutje, če želimo pričarati nekaj zlega, moramo biti sovražni in divji. V obeh primerih se je treba dobro pripraviti.

In prav s tem sta bila čarovnik in čaravnica sedaj zaposlena.

Laboratorij je sijal v hladnem blišču električnih reflektorjev, luči in lučk, ki so se svetlikale, bliskale in tlele iz vseh kotov.

Prostor je bil poln meglenih krp, saj so se iz dimnih kanalov kadili debeli, različno obarvani oblaki, ki so se sprva vlekli po tleh, nato pa so se dvignili proti stropu, kjer so oblikovali najrazličnejše spake in obraze, majhne in velike, ki so se v hipu spet razblinili, da bi se spremenili v nekaj drugega.

Zguba je sedel ob domačih orglah in z nenavadnimi kretnjami udarjal po tipkah. Piščali instrumenta so bile narejene iz kosti ubitih živali. Najmanjše so bile kokoške kosti, večje so bile kosti tjulnov, psov in opic, največje pa slonov in kitov.

Teta Tiranja je stala ob njem in listala note. Vse skupaj je bilo slišati precej grozljivo. Končno sta zapela še koral številka CO 2 iz *Satanove pesmarice*:

Osmo uro udarja hudobija,
dušnega močvirja umazanija.
Razum in čustva preklinjam,
resnico in modrost izrinjam.

Laž ojačaj mi besede,
kaljene v epruveti bede!
Pokaži jim prevaran svet,
resnico, ki bo razpadla kakor smet!

Noben red ni zame pravi,
zato ne služim ne duhovom ne naravi,
ker svoboda, dama,
pride le, če hoče sama.

Vesti nikoli ne poznam,
zato brezmejno moč imam.
Največji užitek pa je to,
da z njo povzročam strašno zlo.

Za začetek smo si obljubili,
da raztržemo zvezke, učenost.
Svojo znanost bomo naslovili
Nesmisel, neumnost in norost!

Vsaki kitici je sledil še refren:

Že zlobni punč diši,
naj črna magija živi!

To je bila torej njuna uglašenost. Nič čudnega, da si nista želela živalskih prič. Vsekakor sta bila čarovnik in čaravnica pravšnje volje za delo.

»Najprej,« je pojasnil Zguba, »morava narediti ustrezno posodo za satanarheolažgenialkokeplenski punč želja.«

»Narediti?« je vprašala Tiranja. »Nimaš nobene ustrezne posode za punč v svojem samskem gospodinjstvu?«

»Ljuba tetka,« je rekel Zguba pokroviteljsko, »ti pa res nič ne veš o alkoholnih pijačah. Nobena posoda za punč na tem svetu – pa četudi je iz samega diamanta – ne bi zdržala postopka, ki ga morava midva izpeljati. Enostavno bi jo razneslo ali pa bi se stopila.«

»Kaj bova potem naredila?«

Čarovnik se je pametnjakarsko smehljajal.

»Si že kdaj slišala za hladni ogenj?«

Tiranja je odkimala.

»Potem pa poslušaj,« je rekel Zguba. »Lahko se kaj naučiš, Titi.«

Šel je do omare in prinesel neke vrste večdimenzionalni spray. Z njim je stopil do kamina in takrat je plamen v njem visoko zaplapolal. Medtem ko je Zguba v plamen vbrizgnil nekaj nevidnega, je govoril:

»Plamen, žerjavica, zračni pojavi,
v času ste vroči in živi,
a le privid, nepravi
so vaši plesi igrivi.

V sodobnem nasilju, naši zabavi,
ob salamandrovi koži,
plamen, žerjavica, zračni pojavi,
ste mrzli, ste mrtvi pod našimi noži.«

V tem trenutku je ogenj nehal plapolati, ustavil se je – popolnoma okamenel – in izgledal je kot nenavadna velika roža z mnogimi zelenimi, nasekljanimi listi.

Zguba je z rokami segel v plamen in trgal liste drugega za drugim. Komaj je prenehal, že je zavihral drug plamen in zaplesal v kaminu kot malo prej.

Čarovnik je šel do mize v sredini laboratorija in nanjo položil ostre, steklene zelene liste tako kot sestavljenko. Kjer so nazobčani listi sodili skupaj, so se spojili v en sam kos. (V vsakem ognju se oblikujejo različne oblike plamenov – če jih sestavimo – vedno dobimo celoto, vendar se te oblike stalno spreminjajo, in to tako hitro, da jih ni mogoče ujeti s prostim očesom.)

Zelo hitro je pod Zgubinimi spretnimi rokami nastala škodela, potem je dodal še stranske stene, in nastala je okrogla posoda za zlato ribico. Visoka je bila približno en meter in približno tak je bil tudi njen premer. Tlela je v zeleni svetlobi in izgledala je neresnično.

»Tako,« je rekel čarovnik in si obrisal roke ob svojo jutranjo haljo, »to sva naredila. Dobro izgleda, se ti ne zdi?«

»In misliš, da bo zdržala?« je vprašala čarovnica. »Stoodstotno?«

»Na to se lahko zaneseš,« ji je odgovoril.

»Belzebub Zguba,« je z besom in spoštovanjem rekla Tiranja, »kako si to naredil?«

»Takšen znanstveni proces boš le stežka razumela, tetka,« ji je odvrnil. »Toplota in gibanje obstajata le v pozitivnem času. Če potreseš negativne trenutke, tako imenovane anti čas člene, le-ti

nasprotujejo pozitivnim in ogenj postane oster in hladen, kot si sama videla.«

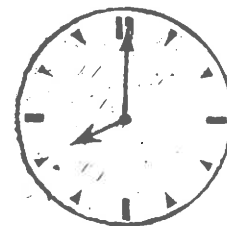
»Ga je mogoče prijeti?«

»Seveda.«

Čarovnica je previdno pobožala površino ogromne steklene posode. Nato je vprašala: »Me boš tega naučil, poba?«

Zguba je odkimal.

»Poklicna skrivnost!«

Mrtvi park, ki je obdajal vilo Hude sanje, ni bil posebno velik. Čeprav je bil v središču mesta, ga je videl le redkokdo, ki je živel v tem delu, saj je bil park obdan s tri metre visokim kamnitim zidom.

Čarovniki pa znajo narediti tudi nevidne ovire, ki so narejene iz pozabljivosti, žalosti ali zmede. Tako je Zguba postavil še nevidno pregrado iz strahu in groze, ki je vsakega radovedneža pripravila do tega, da je raje, kot da bi ugotovil, kaj se skriva za ograjo, hitro odšel naprej.

Le na enem mestu so stala visoka vrata iz zarjavelih železnih rešetk, pa tudi tam se ni bilo mogoče pretihotapiti v park, ker je pogled zakrival gost grm črnih vrtnic. Ta vrata je uporabljal Zguba, kadar je šel s svojim magomobilom na izlet, kar pa se je redko dogajalo.

Nekoč je bil Mrtvi park – takrat se še ni tako imenoval – poln čudovitih velikih dreves in slikovitih grmov, zdaj pa je bilo vse golo – pa ne zato, ker je bila zima. Čarovnik je desetletja dolgo na drevesih izvajal eksperimente, usmerjal je njihovo rast, po-

habljal njihove razmnoževalne moči, jim jemal življenjske substance, dokler niso drugo za drugim izčrpana umrla. Zdaj se proti nebu dvigujejo le suhe, pohabljenе veje, kot da bi pred smrtjo z obupanimi kretnjami klicale na pomoč, pa ni nihče slišal njihovih nemih krikov. Ptičev v tem parku že dolgo ni več, tudi poleti ne.

Mali, debeli maček je poskakoval po globokem snegu, krokar pa je poskakoval in letal ob njem, pri čemer ga je veter vedno znova podrl. Oba sta molčala, saj sta potrebovala vso svojo moč, da sta prodirala naprej.

Visoka kamnita ograja ni bila za Jako noben problem, zato pa je Mavriciju povzročala težave. Takrat se je spomnil na rešetkast vrata, skozi katera je včasih z lahkoto vstopil. Izmužnila sta se skozi zavite jeklene palice.

Tudi nevidna pregrada strahu jima ni povzročala večjih težav, saj je bila načrtovana posebej za ljudi. Narejena je bila iz strahov; to pomeni, da so prepričani dvomljivci takoj, ko so stopili na to območje, začeli verjeti v strahove in so jo ucvrli.

Tudi večina živali se boji strahov, toda maček in krokar najmanj.

»Poslušaj, Jaka,« je tiho vprašal Mavricij, »misliš, da strahovi so?«

»Jasno,« je odgovoril Jaka.

»Ne jaz osebno,« je rekel Jaka, »ampak moje sorodstvo se je vedno potikalo okoli obešencev. Ali pa so gnezдили na strehah gradov, v katerih so živeli strahovi. Povsod je bilo ogromno strahov. Vendar nobeden od mojih ni imel z njimi slabih izkušenj. Česa takega se ne spomnim. Celo nasprotno, z nekaterimi so bili dobri prijatelji.«

»Ja,« je pogumno rekel Mavricij, »z mojimi predniki je bilo enako.«

Na ta način sta prekoračila nevidno pregrado in naenkrat sta bila na cesti.

Okna visokih hiš so bila svečano osvetljena, ker so ljudje praznovali silvestrovo ali pa so se pripravljali na zabavo. Le še malo avtomobilov je bilo na cesti, še manj je bilo pešcev in še ti so nekam hiteli, s klobuki, pomaknjenimi globoko na obraz.

Nihče v mestu ni slutil katastrofe, ki se je pripravljala v vili Hude sanje. In nihče ni opazil majhnega, debelega mačka in razcefranega krokarja, ki sta se podajala v neznano, da bi našla rešitev.

Na začetku sta oba razmišljala, ali se ne bi obrnila kar na enega od mimoidočih. Vendar so vsi hiteli. Prvič, bilo bi zelo neverjetno, da bi normalen človek razumel mijavkanje in čivkanje (najbolj verjetno bi jih kdo pobasal s seboj in ju zaprl v kletko), in drugič, zavedala sta se, da je le malo upanja v uspeh, kadar živali prosijo ljudi za pomoč. To se je vendar že prevečkrat izkazalo. Celo, kadar bi ljudje zaradi svojih koristi morali slišati klice na pomoč, ki jih je vpila narava, so ostali pogosto gluhi. Videli so mnoge krvave solze živali – pa so še vedno vse delali po starem.

Ne, od ljudi nista mogla pričakovati hitre pomoči. Kdo pa bi jima sploh lahko pomagal? Tega Jaka in Mavricij nista vedela. Kljub temu sta šla naprej in naprej. Na spluženi cesti je bilo nekoliko lažje, čeprav se jima je nasproti zaganjal snežni metež. Vendar, če nekdo ne ve kam, potem se mu tudi ne mudi.

Ko sta že precej časa tekla drug ob drugem, je Mavricij tiho rekel:

»Jaka, morda so to najine zadnje ure življenja. Zato ti moram nujno nekaj povedati. Nikoli nisem verjel, da se je mogoče spoprijateljiti s ptičem, in to celo s krokarjem. Zdaj pa sem ponosen, da sem našel tako bistrega in življenjsko izkušenega prijatelja, kot si ti. Iskreno, občudujem te!«

Krokar se je v zadregi odkašljal in s hripavim glasom odgovoril:

»Tudi jaz si nisem mislil, da bom nekoč imel pravega tovariša, ki je poznan umetnik in poleg tega še dober fant. Ne znam se prav izraziti. Dobrih manir in prijaznih besed me ni nihče učil. Veš, jaz sem navaden vagabund, zdaj tu, zdaj tam – tako sem se prebijal skozi življenje. Nisem tako izobražen kot ti. Od vetra podrti krokarsko gnezdo, kjer sem zlezel iz jajca, je bilo navadno krokarsko gnezdo, in moji starši so bili navadni krokarski starši – celo zelo običajni... Nihče me ni imel preveč rad, niti jaz sam se nisem maral. Glasbeno pa sploh nič ne pomenim. Nikoli

se nisem učil lepih pesmi. Zdi se mi pa enkratno, če nekdo vse to zna.«

»Ah, Jaka, Jaka,« je vpil mali maček in se trudil, da ne bi zajokal, »saj sploh ne izhajam iz starega plemstva in tudi moji predniki niso iz Neaplja. Če ti iskreno povem, sploh ne vem, kje to je. In tudi moje ime ni Mavricij di Mauro; to sem si izmislil. V resnici se imenujem Marko – povsem enostavno Marko. Ti vsaj veš, kdo so bili tvoji starši – jaz pa še tega ne vem, ker sem odraščal v vlažni kletni luknji, polni podivjanih mačk. Nekaj časa sem imel eno mamo in potem spet drugo, kakor je nanese, tisto, ki je pač imela veselje. Drugi mački otroci so bili vsi močnejši od mene, če se je bilo treba boriti za hrano. Zato sem ostal tako majhen in moj apetit tako velik. In tudi trubadur nisem nikoli bil. Nikoli nisem imel lepega glasu.«

Nekaj časa je bilo vse tiho.

»Zakaj si mi potem vse to pripovedoval?« je razmišljujoče vprašal Jaka.

Maček je premišljal.

»Saj tudi sam ne vem,« je priznal. »To so bile sanje mojega življenja, ali razumeš? Tako sem si želel postati slaven umetnik – velik in lep in eleganten, s svilenim belim krznom in čudovitim glasom. Nekdo, ki bi ga vsi ljubili in občudovali.«

»Hm,« je rekel Jaka.

»To so bile le sanje,« je nadaljeval mali maček, »in pravzaprav sem vedno vedel, da se ne bodo uresničile. Zato sem ustvarjal vtis, da je vse to res. Misliš, da je bil to velik greh?«

»Nimam pojma,« je zavreščal Jaka, »o grehah in podobnih rečeh nič ne vem.«

»Ampak ti – si zdaj zagotovo jezen name?«

»Jezen? Ah, neumnost – malo bla bla se mi že zdiš. Kljub temu si čisto v redu.«

In za trenutek je krokar položil svojo scefreno perut okrog prijateljevega ramena.

»In če premislim,« je potem nadaljeval, »se mi ime Marko sploh ne zdi slabo, nasprotno.«

»Ne, mislil sem na to, da sploh nisem slavni pevec.«

»Kdo ve,« je globokoumno rekel krokar, »doživel sem že, da so se laži kasneje uresničile – in potem niso bile več laži.«

Marko je dvomljivo pogledal svojega sopotnika, ker ni povsem razumel, kaj mu je hotel povedati.

»Misliš, da to še lahko postanem?« je vprašal z velikimi očmi.

»Če bova dovolj dolgo živela...« je odgovoril Jaka, bolj sam pri sebi.

Mali maček je vznemirjeno nadaljeval:

»Saj sem ti že pripovedoval o babici Miji, ki je poznala toliko skrivnostnih stvari. Tudi ona je živela v naši kletni luknji. Zdaj je že dolgo pri velikem Mačku v nebesih, kot vsi drugi, razen mene. Malo preden je umrla, mi je rekla: 'Marko, če boš resnično kdaj želel postati velik umetnik, potem boš moral spoznati vse višine in globine življenja; kajti le tisti, ki pozna oboje, lahko omehta vsa srca.' Ja, to je rekla. Ali ti razmeš, kaj je hotela s tem povedati?«

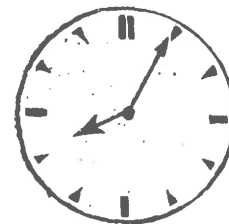
»No,« je suho odgovoril krokar, »globine si že doživel.«

»Misliš?« je razveseljeno vprašal Marko.

»Jasno,« je zavreščal Jaka, »globlje skorajda ne gre, mucek. Zdaj ti manjkajo samo še višave.«

In molče sta hodila naprej skozi sneg in veter.

Daleč na koncu ceste se je proti nočnemu nebu dvigoval stolp katedrale.

Medtem sta čarovnik in čarovnica delala v laboratoriju s polno paro. Najprej sta morala poiskati različne sestavine, ki so potrebne za satanarheolažgenialkopeklenski punč želja. Na tleh je ležal dolg pergamentni trak, povsem odvit in pritrtjen s kupi knjig, da se ne bi spet zavil.

Potem ko sta Zguba in Tiranja še enkrat temeljito preštudirala navodila, sta začela z receptom. Oba sta se sklanjala nad tekst in skušala razvozljati napisano. To bi bilo za nečarovnike nekaj povsem nemogočega, kajti to je bila nenavadno zapletena skrivna pisava, tako imenovana peklenska koda. Oba sta poznala rešitev še iz FF. Razen tega so bili podatki o potrebnih sestavinah vsaj na začetku precej enostavni.

Zapisano z našo pisavo se je začetek recepta glasil takole:

Temne reke skozi pekel tečejo,
iz zlobnih virov se privlečejo:
Kokitus, Akeron,
Stiks in Priphegeton.
Strupa, mulja, ognja in ledu,
vsakega sto gramov daj od tu.
Zmešaj živo, urno ta prilitek,
lažnivega napoja temeljni napitek.

Kot vsak dobro opremljen laboratorijski čarovnik je imel tudi Zmota na zalogi zadostne količine vseh štirih potrebnih sestavin. Medtem ko jih je iskal in potem mešal v posebni posodi, je Tiranja brala naslednjo točko:

Zdaj potrebuješ tekoči denar,
težkih tolarjev srebrni žar,
ki si jih na celem svetu
iztisnil revežem v enem letu.
Naj stečejo obresti – bo zadostovalo,
tričetr litra se jih bo nabralo.
V kozarec jih previdno zlij
in pazi na zakona sij!

Kako denar steče, je bilo čarovnici povsem jasno. Le malo časa je bilo treba in že se je v tričetrtilitrski posodi za punč, ki je bila narejena iz hladnega ognja, svetlikalo. Zlati sij se je širil po prostoru.

Takoj zatem je Zguba prilil peklensko tekočino in ugasnil sij. Tekočina je postala črna kot noč, tu in tam pa so se pojavljali

blišči, ki so izgledali kot popokane žilce, in prav tako so tudi izginjali.

Tretje navodilo se je glasilo:

Krokodilje solze moraš točiti,
zelo veliko (moraš se zmočiti),
in dobro naj kapljajo, ko vzdihuješ,
svojo žrtev strašno objokuješ!
V ganjenosti neutolažljivi
(se razume, da lažnivi)
vmešaj izjokano vino
v prej narejeno spojino.

To je bilo zdaj že težje, saj hudobna čarovnik in čarovnica, kot je bilo že povedano, nista znala točiti solz – niti tistih nepravilnih. Vendar je tudi tokrat Zguba poznal rešitev.

Spomnil se je, da je v svoji kleti spravil več steklenic krokodiljih solz, ki so sodile med vzdržljive letnike. Neka višja državna glava mu jih je zaradi protekcije pred časom podarila. Prinesel je steklenice – bilo jih je sedem – in potem, ko je vsebino zлил v črno maso in dobro pomešal, se je tekočina nekajkrat različno obarvala in postopoma postajala rdeča kot kri.

Tako se je nadaljevalo; včasih je Zguba vedel, kaj je treba narediti, drugič spet Tiranja. Oba navdahnjena z željami, polnimi zla, sta tako neutrudno sodelovala, kot da ne bi bila v življenju nikoli počela nič drugega.

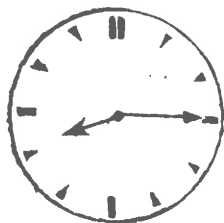
Samo še enkrat sta se sprla, in sicer, ko sta prišla do mesta, kjer je bilo zapisano:

Vzemi kos pameti, ravno pravi,
ga dobro izmeri in tako postavi,
da bo po dolžini enak polovici
barve, ki jo ljubiš v resnici.

Kako je bilo treba zmešati dolžino barve, je bilo obema jasno in to ni bil nikakršen problem. Nesoglasje pa se je razvilo ob vprašanju, čigavo najljubšo barvo naj izbereta. Tiranja je zahtevala svojo, ker je del pergamenta, na katerem je bilo to

navodilo zapisano, pripadal njej. Zguba pa se je izgovarjal, da lahko deluje le njegova najljubša barva, ker se ves eksperiment dogaja v njegovem laboratoriju. Verjetno se ne bi tako hitro zedinila, če ne bi z olajšanjem ugotovila, da polovica žvepleno rumene barve ustreza polovici strupeno zelene. Tako sta razrešila tudi to vprašanje.

Verjetno ne bo nihče pričakoval, da bomo navedli vse sestavine, ki so potrebne za nastanek satanarheolažgenialkokeklen-skega punča. Razlog, da to opustimo, ni samo predolg seznam, ki bi se vlekel v nedogled (zvitek je bil vendarle dolg pet metrov), pač pa nas zadržuje še bolj utemeljena skrb: nikoli se ne ve, v čigave roke bo prišla ta knjiga, ki nikogar ne sme zapeljati v skušnjava, da bi si na osnovi tega napitka naredil napitek zase. Saj je na tem svetu že tako ali tako preveč ljudi, ki so takšne sorte, kot sta Zguba in Tiranja. Razumnega bralca prosim za razumevanje, ker sem večji del podatkov preskočil.

Jaka Krokar in Marko sta sedela ob vznožju stolpa katedrale. Stolp se je kot ogromna, nekajkrat nasekljana gorska stena dvigal proti nočnemu nebu. Oba sta nagnila glavi globoko nazaj in tiho zrla navzgor.

Čez nekaj časa se je krokar odkašljaj.

»Tam zgoraj,« je rekel, »je včasih živela sova, ki sem jo poznal. Imenovala se je nuna Bubu. Prijazna stara gospa. Imela je malo neumne poglede na Boga in svet, zato je bila najraje sama in je šla ven le ponoči. Vedela pa je mnogo stvari. Če bi bila zdaj še tukaj, bi jo lahko vprašala za nasvet.«

»Kje pa je zdaj?« je vprašal maček.

»Nimam pojma. Izselila se je, ker ni več prenašala smoga. Že od nekdaj je bila preveč občutljiva. Mogoče je sploh ni več med živimi.«

»Škoda,« je rekel Marko. In čez nekaj časa je še dodal:

»Mogoče so jo motili tudi zvonovi. Tam zgoraj, tako blizu, to je moralo biti nevzdržno glasno.«

»Ne verjamem,« je menil Jaka, »kaj takega sove nikoli ni motilo.«

In potem je še enkrat med razmišljanjem ponovil:

»Zvonovi... čakaj malo... zvonovi...«

Naenkrat je skočil v zrak in zakričal: »To je to! Zdaj pa vem!«

»Kaj?« je vprašal Marko povsem prestrašeno.

»Nič,« je spet tiho odgovoril Jaka in skril glavo med peruti, »ne gre. Nima smisla. To je bila neumnost. Pozabi!«

»Kaj? Povej že!«

»Ah, porodila se mi je ideja.«

»Kakšna?«

»No ja, mislil sem, da bi silvestrski zvonovi zvonili že prej, zdaj takoj, razumeš. To bi povzročilo nasprotni učinek čarobnega punča. Saj sta sama povedala, da bi bil dovolj že najmanjši zvən novoletnih zvonov. Se spomniš? Potem bi iz njune zlagane želje izšlo samo dobro. Tako sem si mislil.«

Mali maček je zrl v krokarja. Nekaj časa je trajalo, potem pa so se njegove oči začele svetiti.

»Jaka,« je rekel pretreseno »Jaka Krokar, stari prijatelj, mi-slim, da si pravi genij. To je rešitev! Ja, za to se lahko navdušim.«

»Bilo bi lepo,« je potarnal Jaka. »Vendar ne gre.«

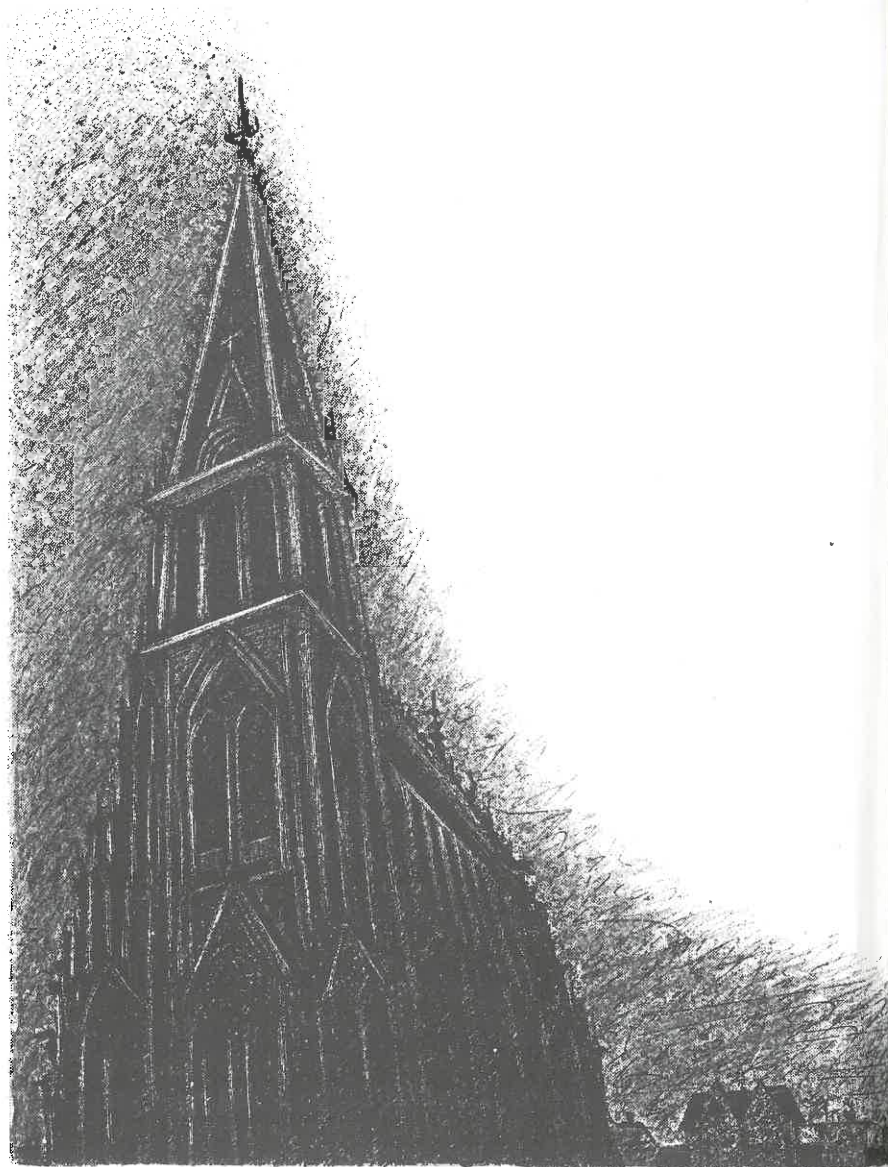
»Zakaj ne?«

»Ja, kdo pa naj bi zvonil?«

»Kdo? Ti seveda! Zdaj poletiš enostavno do vrha stolpa in začneš zvoniti. To je vendar otroška igra.«

»Ja, mačji kašelj!« je zahreščal krokar. »On misli, da je to otroška igra! Mogoče za otroke velikane. Si že kdaj videl te cerkvene zvonove, dragi moj?«

»Ne.«

»No! Ti so namreč tako veliki in težki kot tovornjak. Misliš, da en krokar lahko premakne tovornjak, če ima poleg vsega še rezmatizem?«

»Ali manjših zvonov ni? Zagotovo so.«

»Poslušaj, Marko, še najmanjši je težak kot vinski sod.«

»Potem morava poizkusiti oba skupaj, Jaka. Skupaj bova zagotovo zmogla. Pridi! Kaj še čakaš?«

»Kam pa greš, maček trapasti?«

»V stolp morava, tja, kjer visi vrv za zvonove. Če bova oba potegnila z vso svojo močjo, bo šlo.«

Marko je gorel od navdušenja nad velikim dejanjem, stekel je in začel iskati vhodna vrata, da bi prišel v notranjost stolpa. Jaka je jezno in zmerjaje odfrčal za njim in ga skušal spametovati, da se danes več nikjer ne zvoni ročno, pač pa s pomočjo elektromotorjev in s pritiskom na gumb.

»Toliko bolje,« je odgovoril Marko, »potem morava poiskati samo gumb.«

Vendar je bilo to upanje zaman. Edina vhodna vrata v stolp so bila zaklenjena. Mali maček se je obesil na veliko železno kljuko, vendar zaman!

»No, prosim, kaj sem rekel!« je menil krokar. »Nehaj, mucek! Kar ne gre, pač ne gre.«

»Gre!« je rekel Marko, divje odločen. Gledal je navzgor. »Če ne znotraj, pa zunaj.«

»Kaj to pomeni?« je zavreščal Jaka vznemirjeno. »Hočeš mogoče plezati navzgor po zunanji strani stolpa? In v tem vetru? Saj se ti meša?«

»Poznaš kaj boljšega?« je vprašal Marko.

»Vsekakor vem eno,« je odgovoril krokar, »namreč, da je to blazno. In nikar ne misli, da bom pri tem sodeloval!«

»Torej se bom moral zadeve lotiti sam,« je rekel Marko.

Ogromna posoda iz hladnega ognja je bila zdaj že do roba polna. Tekočina v notranjosti je bila vijoličaste barve. Zmešana je bila iz najbolj nenavadnih sestavin, pa kljub temu še ni bila nič kaj podobna punču želja. Treba jo je bilo še magizirati, to pomeni, izpeljati še celo vrsto procesov, ki povzročijo, da sprejme vase prave temačne čarobne sile.

To je bil pretežno znanstveni del eksperimentiranja in zanj je bil odgovoren Zguba. Poslovna teta čarovnica mu je bolj ali manj lahko le pomagala.

Tekst, ki sta ga uporabljala, je bil zapisan v strokovnem jeziku laboratorijskih čarovnikov in je bil celo Tiranji nerazumljiv. Glasil se je:

Vzemi katodni polinom –
naj lebdi v ciklu granulacije,
na katafalkni anatom
in kompaktne kompilacije
pa veži meteorni krom!
Z antiplini naj purgira
v smislu dominacije
na talismanu, ki tangira
v nove demonstracije.
Tribunalna alkemija alkoholizira
proklamat privatizacije
in s termostatom replicira
žabje reparacije.
Konjunkturna bravuroza
se s kislinsko pariteto

balonizira kot skleroza
v višjo pomivalno kvaliteto.
Kadar fiksno eruptivna doza
potencira imobilno boniteto,
latentno larifari proza
kalcinira med prekleto.
Pri diaboličnem kontaktu
vsi možganski metanoli
gradirajo ekvivalentno paktu
v centralno cerebralni faks.
V piromanski soli se in facto tvori
stoprocentni minimaks.

.....

V tem stilu se je nadaljeval.

Zguba je vklopil vse svoje magične računalnike, ki so bili priključeni na peklenško računalniško centralo in jih napolnil s potrebnimi podatki. Delali so – če to lahko rečemo za elektronske aparate – s polno paro, cvrčali so, piskali, žvenketali, bliskali in pljuvali formule in diagrame, ki so čarovniku dajali navodila, kaj mora narediti s tekočino v posodi za punč.

Moral je na primer zgraditi antigravitacijsko polje, da bi dosegel popolno breztežnost. Na ta način je lahko ves zvarek dvignil iz posode. Tekočina je lebdela v prostoru kot velika, lahko gibljiva žoga, in Zguba jo je lahko obstreljeval z delci, ki jih posoda iz hladnega ognja ni prepuščala.

Seveda je tudi njega in teto pri tem delu zajela breztežnost, kar je temeljito otežilo njuno delo. Zguba je namreč lebdel z glavo navzdol pod stropom laboratorija, medtem ko je Tiranja ležeča v zraku rotirala okrog svoje lastne osi. Končno je Zgubi po uspelem obstreljevanju uspelo ustaviti antigravitacijski generator, tako da je tekočinska žoga spet zdrknila v posodo, teta Titi in Zguba pa sta trdo pristala na tleh.

Vendar so takšni pripetljaji pri tako tveganih eksperimentih neizogibni in so komajda vplivali na ognjeno vnemo obeh čarovnikov.

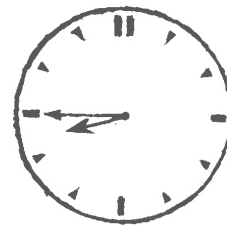
Malo kasneje se je zgodilo nekaj nepredvidenega in tudi za

čarovnika in čarovnico precej strašljivega: tekočina v posodi za punč je spet oživila.

Obstajajo majhna enocelična bitja, ki jih imenujemo amebe. Ponavadi so tako majhne, da jih lahko vidimo le s pomočjo mikroskopa. V tem primeru pa se je celotna vsebina v kozarcu spremenila v eno samo, ogromno amebo, ki je zapustila kozarec in se v obliki velike želatinaste luže gibala po tleh laboratorija. Teta in nečak sta se ji umikala in bežala na različne konce. Potem se je gigantski enoceličar razcepil v dva, in vsak del se je podil za enim od njiju, z jasnim namenom, da ga zaliže. Le z veliko truda je uspelo čarovniku in čarovnici spraviti oba dela nazaj v posodo za punč, kjer sta se oba kosa lačna vrgla drug na drugega in se požrla. Tako sta postala spet samo tekočina in nevarnosti ni bilo več.

Končno je bil proces magiziranja zaključen. Substanca v posodi je sedaj kot zrcalo in neprozorna, izgledala je kot živo srebro. Končno je bila pripravljena, da vase sprejme vsako čarobno moč, v tem primeru skrivnostno sposobnost uresničiti vse želje.

Marko je skočil na nizko streho nad stranskim vhodom, od tam na višjo streho nad glavnim portalom, potem je splezal na koničast stolpiček, poln kamnitih stopničk in se s konice z dolгим skokom pognal čez ograjico. Za las je manjkalo in zdrsnil bi, saj je bil rob poln snega in ledu, vendar mu je zadnji hip uspelo obdržati ravnotežje.

Krokar je poletel navzgor k njemu.

»Zdaj pa je dovolj!« je hripavo rekel. »Pridi takoj dol, slišiš! Saj si boš polomil vse kosti. Predebel si in nobene kondicije nimaš za kaj takega.«

Maček pa je plezal naprej.

»Ah,« je kričal Jaka jezno, »svoje zadnje perje bi si potrgal, ker nisem znal držati kljuna. Ali res nimaš niti grama možganov v svoji neumni mačji glavi? Povem ti, da vse skupaj nima smisla. Zvonovi tam zgoraj so pretežki za naju oba.«

»To bomo še videli,« se je glasil mačkov odgovor.

Plezal je naprej in vedno višje. Višje kot je bil, toliko bolj neusmiljeno je piskalo neurje okrog njegovih ušes.

Prispel je že do velike rozete nad glavnim portalom, ko je začutil, kako njegove moči kar naenkrat popuščajo. V glavi se mu je vse vrtelo. Že prej ni bil v prav posebni športni formi, po njegovem bivanju v smetnjaku pa je bilo to še bolj opazno.

Ko je skočil na žleb, ki je predstavljal režečega se, špičastega vraga, je zdrsnil in se počasi, vendar vztrajno, spuščal. Zagotovo bi padel v globino – in ta je bila zdaj celo za spretnega mačka smrtna –, če ne bi mimo prifrčal Jaka in ga v zadnjem trenutku zadržal za rep.

Mali maček je kašljal in se tresel, stisnil se je k steni, da bi se zaščitil pred ledenim vetrom in si hkrati skušal ogreti tačke, ki jih sploh ni več čutil.

Krokar je sedel pred njega.

»Tako!« je rekel. »In zdaj čisto zares: tudi če bi uspel priti do vrha in do zvonov – in to tako ali tako ne boš –, nima smisla. Uporabi vsaj enkrat v življenju svojo glavo, prijateljček! Vzemiva, da nama bi uspelo zazvoniti z zvonovi – kar je, kot sva rekla, popolnoma nemogoče – potem bi tvoj mojster in moja madam to slišala. In če bi slišala, potem bi se jima takoj posvetilo, da bo njun napitek nasprotno učinkoval. No, in? To ne bo več potrebno. To je bilo samo zaradi naju, da naju bi zavedla. Če pa naju ni, potem nasprotnega učinka sploh ne potrebujeta. Zaželeli si morata le vse zlo in vse se bo dobesedno uresničilo. Ni jima več potrebna zarota, ker ju midva več ne motiva. Ali si res verjel, da lahko splezaš s stolpa, pretečeš celo pot nazaj in si kljub temu še pravočasno na zabavi? Kako si to

sploh predstavljaš? Veš kaj se bo zgodilo s teboj? Konec te bo! Tarnajoč boš šel tja gor – za nič in še enkrat nič. To je vse, kar se bo zgodilo.«

Ampak Marko ga ni poslušal. Krokarnjev glas je zvenel v njegovem ušesu kot iz daljave, počutil se je preveč bolnega in izčrpanega, da bi lahko tako zapleteno razmišljal. Vedel je le eno: navzgor je zdaj enako daleč kot navzdol, in hotel je navzgor, ker se je tako odločil, pa naj je bilo smiselno ali ne. Njegovi brki so bili poledeneli, oster veter mu je solzil oči, ampak plezal je naprej.

»Hej!« je krokar obupano klical za njim. »Eno ti povem: od zdaj naprej ti več ne pomagam. Če se hočeš ubiti, potem to naredi sam. O junakih imam svoje mnenje, imam rezmatizmus in tvoje trmoglavosti sem tudi sit, tako, da veš. Jaz zdaj grem, me slišiš, izginil bom, me že ni več! Čao! Zbogom! Adijo, gospod kolega!«

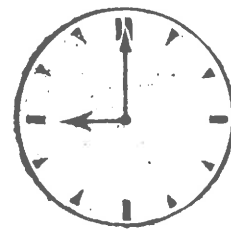
V tistem trenutku je zagledal, da mali maček niha v zraku in le še s sprednjimi tacami praska po žlebu. Poletel je navzgor, se prebil skozi neurje do mačka, ga s kljunom zgrabil za kožuh in ga z zadnjimi močmi potegnil nazaj v žleb.

»Izgleda, da sem na koncu z močmi!« je rekel. »Izgleda, da sem kot jajce padel iz gnezda in od tega še zdaj čutim posledice.«

Potem je začutil, da ga moči zapuščajo. Učinek bivanja v smetnjaku se je zdaj pojavil tudi pri njem. Mislil je, da bo umrl.

»Ne premaknem se več,« je hlatal, »tukaj bom obsedel, tu bom ostal. Zaradi mene lahko svet mirno potone. Če bom še enkrat poizkusil leteti, bom čofnil navzdol kot kamen.«

Pogledal je čez rob žleba. Globoko, globoko pod njima so se svetlikale mestne luči.

V naslednji stopnji priprave punča, je spet lahko prevzela vodstvo Tiranja. Navodila, na kakšen način se punč napolni z močjo za izpolnjevanje želja, so bila zapisana v njenem čarovniškem narečju. Pri tem je šlo za neke vrste zmeda jezik, ki sicer uporablja naš besednjak, vendar pa je raba le tega povsem drugačna. Nobena od besed ne pomeni tisto, kar sicer pomeni. *Deček* pomeni na primer *globus*, *deklica* pomeni *sod*, *iti na sprehod* pomeni *počiti*, *vrt* pomeni *kovček*, *videti* pomeni *trgati*, *pes* pomeni *požirek*, *pisano* pomeni *spretno*, *nenadoma* pomeni *topo*. Torej pomeni stavek: »Deček in deklica sta šla na sprehod po vrtu, kjer sta videla pisanega psa,« v čarovniškem jeziku: »Globus in sod sta počila v kovčku, pri tem sta topo izpulila spreten požirek.«

Tiranja je ta jezik obvladala brez težav. Brez tega znanja bi bil recept povsem brezsmiseln, nihče ne bi pomislil na kaj drugega kot na neumnost:

»Če ste mojstri v jajcu,
vzemite nogavice zajcu
in potrpite šolski klej!
Pihajte v steklo,
da vas bo zapeklo –
inhalirajte še prej.

Napumpajte lumpe,
izpraznite pumpe,
mavec zadušite

s posli na obroke,
zvežite otroke –
začinjeno zaspite!

Noro iz močvirja
zalepite hudirja
in jutri brez skrbi
naj prasketajo molji!
V podrasti so mozolji –
prepevajte jih do kosti!

Tragedijo usode
poslušajte na sprehode!
Desni cmok in levi čop
zakuhajte na jedi
v kašljajoči skledi –
na glavo privežite snop.«

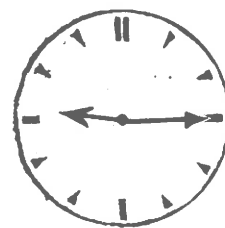
Teksta je bilo približno petkrat toliko, vendar ga je za pokušino tukaj dovolj.

Potem ko je Tiranja vse prevedla, so ugasnile vse luči v laboratoriju. Teta in nečak sta stala v popolni temi in pričela čarati. Kot v vročinskih sanjah so se vrstili pojavi, ki so se pojavljali iz teme, drug drugega izrinjali in spet izginili.

V zraku so nastajali ognjeni vrtinci, ki so se pihajoč vrteli v obliki zračnih vrtincev drug nad drugim in so se bolj in bolj ovijali, dokler niso dosegli velikosti črvička, ki ga je pogoltnil kljun brez ptiča; priplaval je siv oblak, iz njega pa je viselo okostje pasjega repa; kosti so se spreminjale v tleče se kače, ki so se zvijale v klobčič in se valile po tleh; konjska glava s praznimi očesnimi duplinami je kazala zobe in grozljiv nasmeh; podgane z drobnimi človeškimi obrazi so okrog posode za punč plesale ringaraja; ogromna, modra stenica, na katere hrbet je sedla čarovnica, je tekmovala s prav tako velikim rumenim škorpionom, na katerem je čepel čarovnik; rozardeče pijavke so v velikih količinah kapljale s stropa; za moža veliko črno jajce je počilo in iz njega je steklo mnogo majhnih, črnih rok, ki so se

gibale kot pajki; pojavila se je peščena ura, v kateri so semena padala od spodaj navzgor; goreča riba je plavala po temi; majhen robot na trikolesu je s svojo sulico zadel kamnitega goloba, ki je razpadel v pepel; ogromen praznoglavi fant se je zmečkal kot harmonika...

In tako se je nadaljevalo, pojavi so se vrstili hitreje in hitreje, in vsi so na koncu izginili v kozarcu za punč, katerega vsebina je vrela in cvrčala, kot da bi dali vanj goreče železo.

Po zadnjem dirjajočem vrtincu nerazločljivih slik se je vse skupaj končalo z eksplozijo, pri kateri se je punč želja oranžnordeče obarval. Zguba je spet prižgal luč.

S teto sta bila po tem skupnem naporu popolnoma izčrpana. Okrepiti sta se morala s posebnimi čarobnimi tabletami za moč, zato da sta sploh lahko zdržala še zadnji in najtežji del priprav. Vendar si zdaj nista smela privoščiti mirnega odmora, saj je čas neusmiljeno bežal.

Četrty in zadnji del procedure sploh ne bi mogla izvesti v našem svetu, torej znotraj tistega, kar mi imenujemo čas in prostor. Morala sta se prestaviti v četrto dimenzijo. In zato je bilo tudi navodilo zapisano v eksorbitanskem jeziku, za katerega sploh ne obstajajo možnosti prevoda, ker v njem lahko izrazimo predmete in dejanja četrte dimenzije, ki v našem svetu sploh ne obstajajo.

Ta zadnji in najtežji napor je bil neizogiben, če sta hotela doseči nasprotno delovanje punča, ki bi povzročilo, da se uresniči prav nasprotno od izraženih želja.

Navodila za ta zadnji del so imela naslednje poudarke:

Plankomordaks furjafiks,
suhe krakabule:
hudobudni legofiks,
bravinske morakule!
Cikacakar drogerije
in nogopisni mrož
iz kadabra ježerije
uglasuje čudamož.
Kafarel iznad bohmata,
kampalon na travi,
ščurkokič iz avtomata –
izumni pukopavi.
Šamponska cukinata
zariba pihamihe,
slanilne reparate
končipuje v žarke glihe!
Roženje pesruja?
Asni konec v ohiš:
jokojan prebuja
logolaksni pliš!

Tega dela recepta ni znal razvozljati niti Zguba niti Tiranja. Vedela pa sta, da je exorbitansko mogoče govoriti in razumeti le v četrti dimenziji in tako jima ni preostalo drugega, kot da sta se predstavila v četrto dimenzijo.

Seveda četrta dimenzija ni nekje daleč od tod, temveč tukaj, kjer smo, le da je ne zaznavamo, ker pač naše oči in naša ušesa niso tako naravnana.

Teta Titi ni znala več naprej, ampak Belzebub Zguba je poznal metodo, ki pomaga da iz ene dimenzije preskočimo v drugo.

Poiskal je injekcijo in nenavadno oblikovano, majhno stekleničko, v kateri je bila brezbarvna tekočina.

Luzifers
Salto
Dimensionale

je pisalo.

»Treba jo je vbrizgniti naravnost v kri,« je pojasnil. Tiranja je poučeno prikimala.

»Pob, končno vidim, da te nisem zastonj študirala. Imaš izkušnje s to rečjo?«

»Nekaj malega, Titi. Tu in tam sem šel na kratka potovanja s tem, deloma zaradi znanstvenih namenov, deloma zaradi zabave.«

»Potem pa odpotujva.«

»Moram pa te opozoriti, ljuba teta, da ta reč ni povsem nenevarna. Potrebno je pravilno doziranje.«

Zguba se ji je nasmehnil tako nenavadno, da ji ni bilo prav prijetno.

»To pomeni,« je rekel, »da lahko pristaneš kdo ve kje, Titili. Če je doza le za kanček premajhna, padeš v drugo dimenzijo. Tam boš povsem ploska, ploska kot filmska projekcija. Sploh ne boš imela več hrbtnih strani, tako ploska boš. In predvsem, z lastno močjo se ne boš uspela preseliti nazaj v našo običajno tretjo dimenzijo. Mogoče boš morala za zmeraj ostati dvodimenzionalna filmska sličica, moja uboga stara deklica... Če pa je doza prevelika, te bo odneslo v peto ali šesto dimenzijo. Te višje dimenzije so tako moteče, da ne boš več vedela, kateri deli sodijo k tebi in kateri ne. Morda se boš vrnila nepopolna ali pa narobe sestavljena – če se boš sploh vrnila.«

Nekaj trenutkov sta se molče gledala.

Vedela je, da njen nečak potrebuje njeno pomoč. Dokler ne bo satanarheolazgenialkopeklenski punč želja dokončno zvarjen, ne bo zmožel brez nje. In on je vedel, da ona to ve.

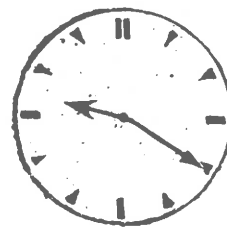
Hudobno se je smehljala.

»Dobro,« je rekla počasi, »verjamem, da boš vse naredil stoodstotno pravilno. Povsem se zanesem na tvojo samozavest, poba.«

Zguba je v injekcijo potegnil brezbarvno tekočino, oba sta iztegnila levo roko, zelo natančno je preveril količino tekočine in jo vbrizgnil najprej njej in nato še sebi.

Njuni obrisi so začeli vibrirati, zbledeli so, se groteskno razpo-
tegnili v dolžino in širino, potem pa ju ni bilo več videti.

V posodi za punč iz hladnega ognja pa so se kot same od sebe, začele dogajati najbolj nenavadne reči...

»Jaz naj bi bil ženij?« je mrmral krokar predse. »Ja, resnično – lep ženij! Najraje bi samega sebe nasekljal na majhne koščke zaradi svojih ženialnih idej. Nikoli več ne bom razmišljal, prisežem, ali pa bom do konca svojega življenja hodil peš. Zaradi razmišljanja imam same težave, nič drugega kot težave.«

Maček pa ga ni poslušal, spet je splezal precejšen kos poti naprej, do tja, kjer se začenja strma streha koničastega konca stolpa.

»Res bo uspel!« je rekel Jaka sam pri sebi. »Saj ne more biti res, fant bo uspel!«

Zbral je svoje zadnje moči in poletel za mačkom, vendar ga v temi ni več našel. Pristal je na glavi kamnitega angela, ki je pihal v trobento poslednje sodbe in oprezal na vse strani.

»Marko, kje neki si?« je kričal.

Nobenega odgovora.

Ves v dvomih je vreščal v temo:

»In tudi če boš uspel priti do zvonov tam zgoraj, ti mini vitez, ti... in tudi če bova skupaj uspela zazvoniti..., kar zagotovo ne gre... je še vedno nesmiselno..., ker... če bova že zdaj zvonila, potem to še ni novoletno, temveč običajno zvonjenje. Niso pomembni zvonovi, temveč polnoč.«

Nobenega glasu ni bilo slišati v vetru, ki je žvižgal okrog vogalov stolpa in okrog kamnitih figur. Jaka se je trdno držal glave s trobento in ves iz sebe vpil:

»Hej, mucek, si sploh še kje ali si že odletel dol?«

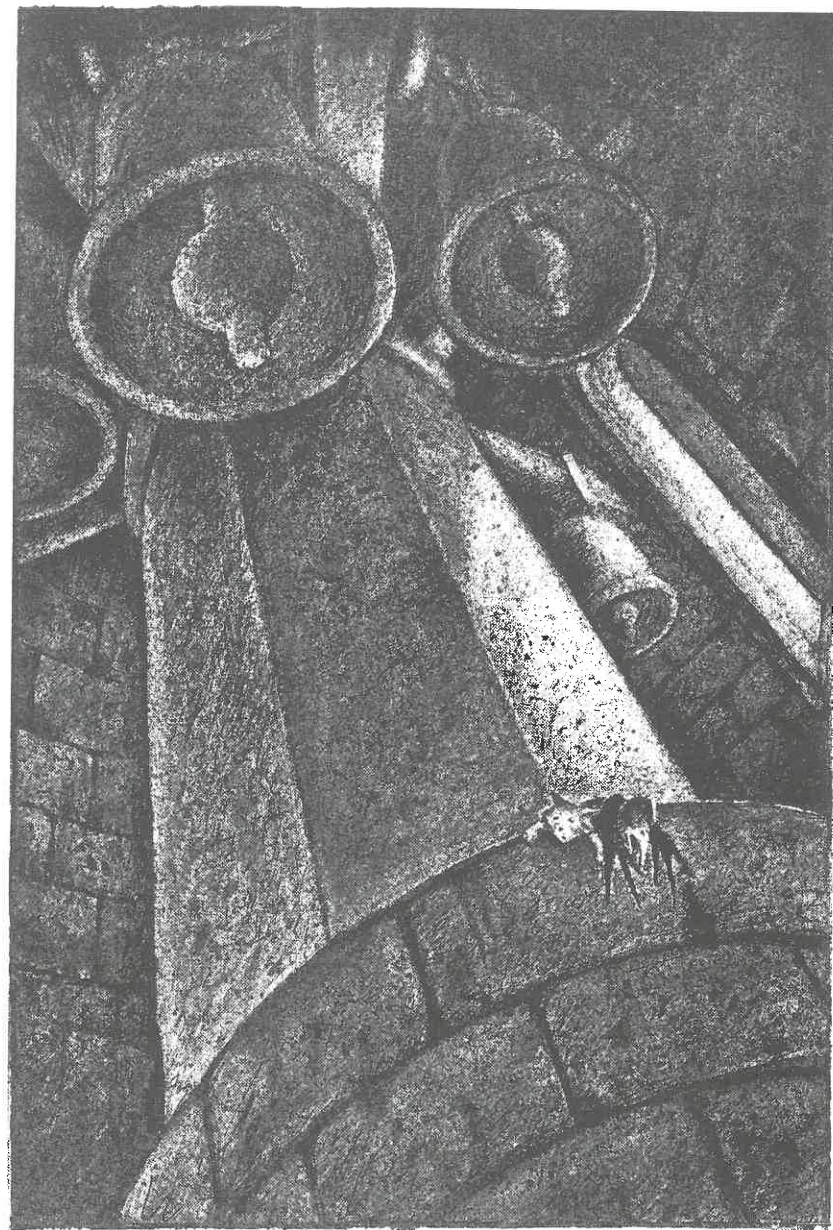
Za hip se mu je zazdelo, da je nekje v višini zaslišal šibko, tarnajoče mijavkanje. Vrgel se je v temo in frfotal v smeri glasu, pri čemer se je nekajkrat prekucnil v zraku.

Marko je res – še sam ni vedel kako – dosegel okno, skozi katero je prišel v stolp. Ko je Jaka pristal ob njem, so ga moči popolnoma zapustile. Izgubil je zavest in padel v notranjost, na srečo ne globoko. Kot majhen kožuhast klobčič je ležal v veliki temi na lesenem ogrodju zvonov.

Jaka je priskakljal do njega in ga s kljunom vščipnil. Mali maček se ni premaknil.

»Marko,« je vreščal krokar, »si mrtev?«

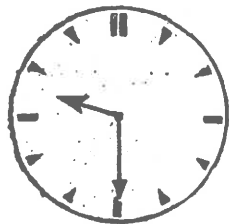

Ker ni dobil nobenega odgovora, je počasi sklonil glavo. Po telesu ga je streslo.

»Nekaj ti moram priznati, mucek,« je rekel tiho in svečano, »čeprav nisi bil ravno pameten, junak pa si le bil. Tvoji odlični predniki bi lahko bili ponosni nate.«

Potem se je tudi njemu stemnilo pred očmi in padel je. Veter je žvižgal okoli vrha stolpa in v notranjost prinašal sneg, ki je polagoma prekrival obe živali.

V starih črnih obokih, čisto blizu nad njima, so viseli ogromni in mogočni zvonovi in molče čakali na začetek novega leta, ki naj bi ga pozdravili s svojimi močnimi glasovi.

Divje kot v kakšnem ožemalniku je vrel punč v posodi iz hladnega ognja, kajti v notranjosti se je vrtel svetleč in iskreč se rep kometa, ki je bil podoben ogromni ponoreli zlati ribici.

Zguba in Tiranja sta se vrnila iz četrte dimenzije in povsem izčrpana slonela na svojih stoli. Najraje bi se za nekaj minut povsem spočila in se sprostila, pa si zdaj prav tega nista smela dovoliti; to bi ju privedlo v največjo življenjsko nevarnost.

S steklenimi očmi sta se zapodila proti posodi.

Čeprav je bil punč v bistvu že narejen, je bilo treba v teh zadnjih minutah pred popolnim dokončanjem tega hudičevega dela, premostiti še eno težavo, ki se je pokazala kot največja. Treba je bilo, nekaj ne narediti.

Po zadnjih navodilih na pergamentnem zvitku sta morala zdaj še počakati, da se tekočina povsem umiri in da vse motno brez ostanka izgine. Vse do tega trenutka *pa nista smela ničesar*

vprašati, pa naj bi se zgodilo karkoli, niti *pomisлити* nista smela na kakšno vprašanje.

Vsako vprašanje (na primer: »Bo uspelo?« ali »Čemu delam to?« ali »Ima vse to sploh kakšen smisel?« ali »Kaj bo nastalo iz tega?«) vzbuja dvom. Dvomit pa v teh zadnjih trenutkih nikakor nista smela. Vprašati se nista smela niti, zakaj ne smeta nič vprašati.

Tako dolgo, dokler se punč ne pomiri in postane jasen in prozoren, je v zelo občutljivem, nestabilnem stanju, zaradi kate-rega reagira celo na občutja in misli. Že najmanjši dvom lahko vpliva nanj tako, da ves zvarek eksplodira kot atomska bomba, ki ne bi vrgla v zrak le čarovnika in čarovnice, temveč tudi vilo Hude sanje in celotno mestno četrt.

Nič ni težjega, kot na nekaj ne misliti, če nam je prepovedano. Ponavadi ne razmišljamo vedno o kengurujih. Če nam pa nekdo reče, da v naslednjih petih minutah nikakor ne smemo pomisliti na kenguruje – kako naj se zadržimo in ne mislimo nanje? Samo eno možnost imamo: zelo skoncentrirani moramo misliti na nekaj drugega, vseeno na kaj.

Tako sta Zguba in Tiranja sedela in zaradi strahu in napora, da ne bi pomislila na kakšno vprašanje, so jima oči skoraj dobesedno izpadle iz glave.

Čarovnik je počasi recital vse pesmi, ki se jih je naučil v svojih otroških divjaških letih (otroška *divjina* se pri zlobnih čarovnikih reče našemu otroškemu *vrtnu*).

Monotono in brez daha je mrmral predse:

»Svinjska pošast sem,
smrdeča in mala.
Dokler ne zrastem,
bom rada odvratna ostala.«

Ali:

»Fantič je glavo odgriznil žabi –
to je duši v veselje.
Nič, kar je zlega, se mu ne gabi –
nikamor neumna dobrota ne pélje!«

Ali:

»Ptiček poskuša izviti
izpod peruti nožice.
Če hoče kremplje dobiti,
jim mora upogniti konice.«

Spomnil se je celo uspavanke, ki mu jo je pela njegova mama,
ko je bil še majhen:

»Spi, dete, spi,
grof, tvoj oče, pije kri.
Zdaj leti kot netopir
k ljudem v nočni mir.
Spi, dete, spi.

Pij, dete, pij,
zobke si razvij,
da boš srebal tudi sam
malo tu, malo tam.
Pij, dete, pij.«

Pel si je tudi druge spodbudne verze in pesmice.

Medtem pa je Tiranja Vamperl v svoji glavi računala, koliko
znese en tolar, ki ga je v letu nič položila na svoj bančni račun,
obresti pa so bile šest odstotne, pri tem pa je seveda predvidela,
da ta banka še vedno obstaja.

To je počela z naslednjo, vsem čarovnikom in čarovnicam,
znano formulo:

$$K_n = K_o (1 + i)^n$$

Prišla je že do vsote, ki je ustrezala več zlatim krogam
Zemljine velikosti, še vedno pa ni prišla do današnjega dne.
Računala je in računala, kajti računala je za celo svoje življenje.

Bolj kot so se minute vlekale – punč še vedno ni bil popolnoma
miren in jasen –, bolj se je Zgubi zdelo, da se njegovo telo
spreminja v en sam vprašaj. Tiranja pa je imela občutek, da

neskončne kolone števil, ki jih je videla pred seboj, sestojijo iz
mikroskopsko majhnih vprašanj, ki se prepletajo in skačejo iz
vrste.

»Pri vseh genih!« je naenkrat zakričal Zguba. »Kmalu ne bom
več zdržal, nobene pesmice več ne vem...«

In Tiranja je zgroženo zašepetala:

»Končala sem s svojim obračunom. Samo še malo... Prav
zdaj... še malo pa bom mislila na... «

»Čvekanje!«

Nečak je svoji teti s krepko zaušnico odločno odbil dvom.

»Aua!« je zakričala čarovnica vsa iz sebe. »No, le počakaj!«

In prisolila mu je takšno okrog ušes, da so njegova očala poletela po laboratoriju.

In tako se je začela izmenjava zaušnic, ki bi bile v ponos še tako grobemu divjaku.

Ko sta končno prenehala, sta sedela na tleh in se gledala in obema je zmanjkovalo sape. Nečak je imel modro oko, teta pa krvav nos.

»Ni bilo mišljeno osebno, Titi,« je pojasnil Zguba in pokazal na posodo iz hladnega ognja. »Poglej!«

Iskrenje kometnega repa je medtem popolnoma prenehalo, vse motno je izginilo, mirno in čisto se je v barvah mavrice bleščal satanarheolažgenialkopeklenski punč želja.

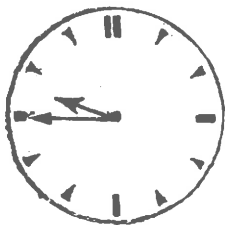
Oba sta si oddahnila z globokim izdihom olajšanja.

»To z zaušnico,« je rekla Tiranja, »je bila ideja rešitve. Dober fant si, poba.«

»Veš kaj tetka,« je menil Zguba, »zdaj je nevarnost mimo. Zdaj lahko misliva, kar hočeva. In to morava zdaj iz vsega srca početi, se ti ne zdi?«

»Se strinjam«, je odgovorila čarovnica in zavila z očmi.

Zguba se je zarežal. Seveda je s tem predlogom mislil še na nekaj drugega. Tetka bi se čudila, če bi vedela.

Ko sta krokar in mali maček prišla k sebi, se jima je najprej zazdelo, da sanjata. Ledeni veter je ponehal, bilo je čisto tiho, noč je bila jasna, nista več ledenela in ogromen zvon je bil

osvetljen s čudovito, zlato lučjo. Ena največjih kamnitih figur, ki je bila že stoletja zunaj koničastega okna in je gledala na mesto, se je obrnila in vstopila. Vendar zdaj kip ni več izgledal kamnit, marveč živ.

To je bil prijazen star gospod v dolgem, z zlatom vezanem plašču, na katerega ramenih so bile visoke snežne blazine. Na glavi je nosil škofovsko čepico in zvito palico v levi roki. Vodeno modre oči so izpod košatih, belih obrvi pogledovale na obe živali, ne neprijazno, pač pa nemočno.

V prvem trenutku bi ga kdo zamenjal za Svetega Miklavža, vendar to ni bilo mogoče, ker je bil brez brade. In kdo je že videl obritega Miklavža?

Stari gospod je dvignil desno roko, Jaka in Marko pa sta naenkrat začutila, da se ne moreta premakniti in izustiti niti najmanjšega glasu. Oba je navdajal strah, hkrati pa sta čutila, da ju mož na neki nepojasnen način ščiti.

»No, vidva potepina,« je rekel stari gospod, »kaj neki vaju je prignalo sem gor?«

Prišel je nekoliko bliže in se sklonil nadnju, da bi ju pobliže videl. Pri tem je nekoliko zožil oči, ker je bil očitno kratkoviden.

Krokar in maček sta obsedela in ga gledala navzgor.

»Jaz že vem, kaj nameravata,« je nadaljeval stari gospod, »saj sta dovolj glasno kričala naokrog, medtem ko sta plezala sem gor. Moje novoletne zvonove hočeta pretentati. Če sem iskren, to ni prav prijazno od vaju. Rad imam hec, saj sem končno Sveti Silvester, vendar kar hočeta narediti, je slaba šala, se vama ne zdi? No, saj sem še pravočasno prišel.«

Obe živali sta hoteli protestirati, vendar še vedno nista mogli spregovoriti.

»Saj sploh ne vesta,« je menil Sveti Silvester, »da enkrat v letu, ko imam god, za nekaj minut pridem sem, da vidim, če je vse v redu. Morda bi vaju moral za to neumno zvijačo, ki sta mi jo hotela všpičiti, spremeniti za nekaj časa v kamniti figuri in vaju postaviti tukaj med stebre. Ja, to bom naredil. Vsaj do jutri zjutraj, da bosta imela čas in da bosta lahko dobro premislila. Najprej pa želim slišati, kar mi imata povedati.«

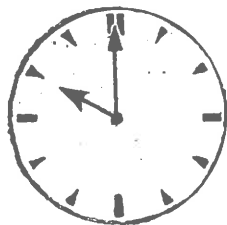
Živali pa sta negibno sedeli.

»Sta naenkrat onemela?« je užaljeno vprašal Sveti Silvester, potem pa se je spomnil. »Oh, oh, tako, oprostita, saj sem čisto pozabil...«

Ponovno je zamahnil z roko.

»Zdaj lahko govorita, ampak lepo po vrsti in nobenin neumnih izgovorov, prosim.«

In končno sta oba nerazumljena junaka med vreščanjem in mijavkanjem razložila, kaj tukaj počneta, kdo sta in kakšni so zli načrti čarovnika in čaravnice. V svoji vnemi sta kdaj pa kdaj govorila hkrati in tako Svetemu Silvestru ni bilo lahko, če je hotel vse jasno razumeti. Vendar, dlje ko je poslušal, toliko bolj prijazno so sijale njegove oči.

Belzebub Zguba in Tiranja Vamperl sta se medtem sama spravila v brezizhodno situacijo.

Ko je čarovnik predlagal, da svojim mislim pustita prosto pot, da se sprostita, je pri tem imel zahrbtnen načrt. Teto, ki ni nič slutila, je hotel pretentati. Punč želja je bil narejen, zato njene pomoči ni več potreboval. Odločil se je, da jo izključi in da bo le njemu pripadala nepredstavljiva moč čarobnega napoja. Seveda se je Tiranja le navidezno in s podobnim namenom prepustila odmoru. Tudi njej se je zazdelo, da je prišel trenutek, ko se mora svojega nečaka znebiti.

Še enkrat sta vsak posebej v istem trenutku zbrala vsak svoje magične moči in poizkusila drug drugega ohrometi s čarobnim pogledom. Sedela sta si nasproti in se gledala. Neslišen, neustrašen boj je vzplamtel med njima. Kaj kmalu pa se je izkazalo, da

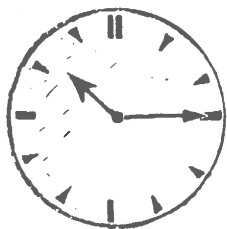
so njune moči približno enake. In tako sta obsedela, ne da bi izmenjala kakšno besedo, ne da bi se premaknila, in čez obraz jima je od napa kapljala pot. Nobeden ni hotel izpustiti drugega izpred oči, oba sta hipnotizirala in hipnotizirala z zadnjimi močmi.

Debel mrčes, ki se je odločil, da bo prezimil na enem od prašnih polic, se je naenkrat zbudil in začel letati po laboratoriju. Začutil je, da ga hoče pritegniti nekaj, kar je podobno močnemu siju luči. Vendar to ni bila luč, pač pa so bili to siji čarovniških oči, ki so sijali med obema čarovnikoma sem in tja kot veliki električni sunki. Brenčeči mrčes je poletel naravnost med vse to in v hipu je padel na tla, nesposoben premakniti kakšno od svojih nog. In tako je ostalo do konca njegovega kratkega življenja.

Pa tudi teta in nečak se nista mogla več premikati. Hipnotizirala sta drug drugega. In seveda s hipnotiziranjem nista mogla nehati.

Počasi se je v obeh porajala misel, da sta naredila usodno napako, ampak bilo je prepozno. Nobeden od njiju ni mogel več premakniti niti prsta, kaj šele, da bi zasukal glavo v drugo smer ali da bi zaprl oči in s tem prekinil čarobni pogled. Nobeden od njiju tega tudi ni smel narediti, če tega ne bi storil tudi drugi, ker bi bil sicer nemočno izpostavljen moči drugega. Čarovnica ni mogla nehati, dokler ne neha čarovnik, čarovnik pa ni mogel nehati, dokler ne neha čarovnica. Sama sta bila kriva, da se jima je zgodilo nekaj, kar v čarovniških krogih imenujejo circulus vitiosus, kar pomeni neozdravljiv obtok.

»Nikoli se vsega ne izučimo,« je rekel Sveti Silvester. »Potem šele spredimo, kako se lahko motimo. Krivičen sem bil do vaju, moja mala prijatelja, in prosim vaju, da mi oprostita.«

»Saj ni vredno besed, monsignore,« je odgovoril Marko in ob tem elegantno zamahnil s taco, »kaj takega se lahko zgodi tudi v najbolj finih družbah.«

In Jaka je dodal:

»Nič hudega, visokost, to ni nič. Jaz sem navajen, da grdo delajo z menoj.«

Sveti Silvester se je smehljaj, potem pa se je takoj spet zresnil.

»Kaj bomo pa zdaj?« je vprašal nekoliko neboljeno. »Kar sta mi povedala, je resnično grozno.«

Marko, ki ga je ta visoka podpora navdala z novim junaškim navdušenjem, je predlagal:

»Monsignore, če bi lahko bili tako dobri, da bi vi osebno zvonili...«

Toda Sveti Silvester je zmajal z glavo.

»Ne, ne, moja ljuba, to ne! To na noben način ne gre. Vse na tem svetu mora imeti svoj red, prostor in čas in tudi konec starega leta in začetek novega. Tukaj se ne sme nič samovoljno spreminjati, sicer bo vse potonilo...«

»Kaj sem rekel?« je žalostno rekel krokar. »Nič ni! Vse je bilo zaman. Red mora biti, pa čeprav gre svet k hudiču.«

Sveti Silvester je preslišal neprimerno opazko, ker je bil s svojimi mislimi čisto drugje.

»Ah ja, ah ja, zlo, spominjam se...,« je tarnal. »Kaj je pravzaprav zlo in zakaj mora biti na svetu? Mi se pogovarjamo o tem, tam zgoraj, vendar je to velika uganka, celo za nas.«

Njegove oči so postale odsotne.

»Vesta, moja mala prijatelja, če na vse skupaj gledamo glede na večnost, je to povsem drugače kot v kraljestvu časa. Potem vidimo, da je treba služiti dobremu. To je pravo protislovje. Vedno stremimo po moči dobrega, ki je brez dobrega sploh ni, a če bi popolno moč dobrega dosegli, jo je treba spet zrušiti. Zato, ljuba moja, vse lahko traja, samo dokler je nepopolno. Ko bi doseglo celoto, bi se samo zrušilo. Zato ni prostora v večnosti. Večno je samo dobro, ker je brez protislovij...«

»Hej!« je kričal Jaka in s kljunom vlekel zlati plašč. »Brez zamere, vaša nenavadnost – oprostite, visokost sem hotel reči – ampak to je v tem hipu vseeno. Z dovoljenjem, preden boste končali s svojo fulozofijo, bo že prepozno.«

Sveti Silvester se je trudil vrniti se v sedanost.

»Kako?« je vprašal in se zbegano smehljaj. »O čem smo govorili?«

»O tem, minsignore,« je pojasnil Marko, »da moramo takoj zdaj nekaj narediti, da preprečimo strašno zlo.«

»Ah ja, ah ja,« je rekel Sveti Silvester, »ampak kaj?«

»Verjetno, monsignore, nas zdaj lahko reši samo še čudež. Vi ste svetnik. Ali vi ne morete narediti čudeža – majhnega mogoče?«

»Enostavno čudež!« je ponovil Sveti Silvester nekoliko zbegano.

»Moj ljubi mali prijatelj, tako enostavno to s čudeži ni, kot si ti

predstavljaš. Nobeden od nas ne more narediti čudeža, razen če nam ne naročijo od zgoraj. Za to pa moram vložiti prošnjo in dolgo bo trajalo, da bo odobrena – če sploh bo.«

»Kako dolgo?« je vprašal Marko.

»Mesece, leta, desetletja mogoče,« je odgovoril Sveti Silvester.

»Predolgo!« je nejevoljno zavreščal Jaka. »Tako zdaj moramo nekaj ukreniti.«

Sveti Silvester se je spet zazrl v daljavo.

»Čudež!« je rekel s spoštljivim glasom. »Če ne spremenite svetovnega reda, niste čarovniki; prihajate iz višjega reda, ki je omejenemu zemeljskemu razumu nedojemljiv...«

»Že res,« je vreščal Jaka Krokar, »ampak mi nimamo nič s čarovništvom, pač pa moramo s čarovništvom nekaj narediti še nocoj.«

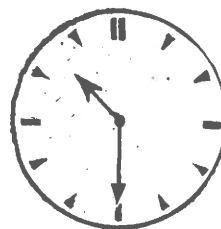
»No ja, no ja,« je menil Sveti Silvester, ki se je spet trudil vrniti se iz višjih sfer razmišljanja, »iskreno povedano, moja mala prijatelja, razumem vaju, bojim pa se, da ne morem veliko narediti za vaju. Nisem prepričan, če sploh smem samovoljno kaj narediti. Ampak ker sem že izjemoma tukaj, je vendarle ena možnost...«

Marko je sunil krokarja in šepnil:

»Vidiš, pomagal nama bo.«

Jaka pa je skeptično odvrnil:

»Počakaj.«

»Če sem vaju prej prav razumel,« je nadaljeval Sveti Silvester, »potem bi bil že en sam zven novoletnega zvona dovolj, da bi dosegla nasprotni učinek arheliner...« Ustavil se je.

»Satanarheolažgenialkopeklenskega punča želja,« ga je popravljal in mu pomagal Marko.

»Pravilno,« je rekel Sveti Silvester, »tako bi bil učinek nasproten. Ali ni bilo tako?«

»Točno tako sva slišala,« je potrdil maček, krokar pa je prikimal.

»In vidva mislita, da bi se s tem nekaj spremenilo pri vsej tej grozni stvari?«

»Zagotovo,« je menil Jaka, »ampak samo, če ta dva hudičeva poslanca o tem ne bosta nič izvedela. Želela bosta dobro, da bi dosegla zlo, in zgodilo se bo dobro.«

»No ja, no ja,« je tehtal Sveti Silvester, »en sam ton svojega novoletnega koncerta pa vama res lahko podarim. Upam le, da nihče ne bo opazil, da bo manjkal.«

»Zagotovo ne, monsignore,« je zavpil Marko vneto, »pri enem koncertu se en ton pač ne pozna, to ve vsak pevec.«

»Ali nama ne bi mogli dati več tonov?« je predlagal Jaka. »Mislim, za vsak primer in da bi bilo bolj gotovo.«

»Več na noben način,« je rekel Sveti Silvester strogo. »Pravzaprav je že to preveč, kajti svetovni red...«

»Jasno!« ga je krokar hitro prekinil. »Ali lahko vsaj vprašam: kako pa naj bi to sploh izgledalo, Visokost? Če bo ton zdaj zazvenel, ga bosta slišala tudi zlobneža in s tem ju bomo opozorili.«

»Zdaj zvoniti?« je vprašal Sveti Silvester in spet je njegov

obraz postal neprijetno začuden. »Zdaj zvoniti? Saj to ne bi imelo nobenega smisla, ker to ne bi bil ton iz noveletnega zvonjenja. To bo šele ob polnoči, in tako tudi mora ostati, ker začetek in konec...«

»Prav zato!« je zavpil krokar nejevoljno. »Zaradi reda. Jasno je, da je takrat že prepozno.«

Marko mu je pokimal, naj bo vendar tiho.

Pogled Svetega Silvestra se je umikal v daljavo. Naenkrat je izgledal veliko večji in predvsem zelo strašljiv.

»V večnosti,« je govoril, »živimo v onstranstvu prostora in časa. Tam ni prej in potem in tudi vzrok in posledica si ne sledita, pač pa sta vedno obstoječi celoti. Zato vama lahko že zdaj podarim ton, čeprav bo zazvenel šele ob polnoči. Učinek tona bo izhajal iz vzroka, kot pri tolikih rečeh, ki izvirajo iz večnosti.«

Živali sta se spogledovali. Nobena od njiju ni razumela, kaj je Sveti Silvester pravkar povedal. On pa je s prsti počasi pobožal največji zvonec, in naenkrat je imel v roki kos ledu. Med palcem in kazalcem ga je podržal proti živalima, ki sta ga opazovali z vseh strani. V notranjosti ledenega kristala se je bleščal in iskril nadzemeljski sij v obliki ene same note.

»Tukaj,« je rekel prijazno, »vzemita, odnesita tja in jo spustita neopazno v peklenski in tako dalje punč. Vendar je ne smeta vreči mimo ali je izgubiti, ker imata eno samo, druge vama ne morem dati.«

Jaka Krokar je kos ledu previdno vzel v kljun in, ker ni več mogel govoriti, nekajkrat naredil »hm! hm! hm!«, pri čemer se je vedno priklonil.

Tudi Marko je izvedel elegantno praskanje in mijavkal:

»Vdana vam hvala, monsignore. Izkazala se bova vredna vašega zaupanja. Ampak, nama lahko daste še zadnji nasvet? Kako naj pravočasno prideva nazaj tja?«

Sveti Silvester ga je pogledal in še enkrat s svojimi mislimi odplaval daleč iz večnosti.

»Kaj si rekel, moj mali prijatelj?« je vprašal in se smehljaj. »O čem pravkar govoriva?«

»Oprostite,« je zajecjal mali maček, »to je le zato, ker mislim,

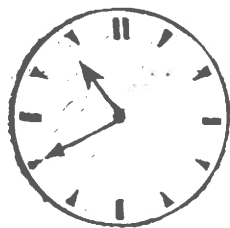
da ne bom zmožel splezati s stolpa. In ubogi Jaka je tudi na koncu z močmi.«

»A tako, a tako,« je odgovoril Sveti Silvester, »no, mislim, da to ni nikakršen problem. Poletela bosta s tonom, trajalo bo le nekaj sekund in že bosta tam. Le dobro se držita drug drugega! Zdaj pa vama moram reči zbogom. Bilo mi je v veliko veselje spoznati tako pogumni in zgovorni božji bitji. Tam zgoraj bom pripovedoval o vaju.«

Dvignil je roko, kot da ju blagoslavlja.

Maček in krokar sta se objela in že sta z donečo hitrostjo letela skozi noč in čez nekaj sekund sta se presenečena znašla v mačji kamri. Okno je bilo odprto in bilo je, kot da majhnega prostora ne bi nikoli zapustila.

Da pa to niso bile sanje, je dokazoval košček ledu z lepo lučko v sredini, ki ga je Jaka Krokar držal v svojem kljunu.

Življenje tistih, ki se ukvarjajo s črno magijo, je težko in napeto predvsem zato, ker morajo imeti vsa bitja in predmete nenehno pod kontrolo. Ne smejo si dovoliti niti trenutka nepozornosti ali šibkosti, ker vsa njihova moč sloni na sili. Nobeno bitje in niti ena stvar jim ne služi prostovoljno, zato morajo s svojim izžarevanjem zaslužniti vse in vsakogar. Če popustijo le za minuto, se takoj pojavi upor.

Normalnim ljudem se zdi nerazumljivo, da so na svetu ljudje, ki jim je všeč, če so nasilni. In vendar so vedno bili in vedno bodo ljudje, ki jih nič ne ustavi, kadar imajo moč – in to ne velja le za čarovnike in čaravnice.

Več moči kot je Zguba porabil za hipnotiziranje Tiranje in s tem zoperstavljanje njenim silam, toliko manj energije mu je preostalo za nadzor številnih elementarnih duhov v njegovem tako imenovanem »naravoslovnem muzeju«.

Začelo se je s tem, da je eno izmed najbolj odvratnih malih bitij, knjižni godrnjač, začel migati. Pretegoval se je in pretegoval, izgubljeno gledal okrog sebe, in ko mu je postalo jasno, kje je, je v kozarcu začel tako divjati, da je s kozarcem zgrmel s police. Ni padel tako globoko, da bi se zares poškodoval, vendar pa dovolj globoko, da se je kozares razletel na koščke.

Komaj so to videli drugi, ki so že povsod trkali na steklo in si dajali znake, takoj so ga posnemali. Kozarec za kozarcem se je razbijal, osvobodjene žrtve so se trudile osvoboditi še druge, in tako jih je bilo več in več. Kmalu je v temačnem hodniku mrgolelo na stotine in stotine malih bitij, od palčkov in škratkov, vodnih možičkov in vil, do salamandrov in koreninastih škratov vseh vrst in oblik. Vsi so divjali in skakljali drug po drugem, saj se v temačni vili Hude sanje niso znašli.

Knjižni godrnjač se ni veliko zmenil za ostale, ker je bil preveč učen, da bi skrbel za obstoj takšnih bitij. Razprostrl je krila in poletel. Že dolgo ni vrtal po nobeni knjigi in bil je že precej sestradan. Občutki ga niso varali, točno je vedel, kje lahko najde ustrezno hrano in napotil se je naravnost v laboratorij. Najprej so mu precej plašno sledili nekateri škрати, ki so upali, da jim bo pokazal pot v svobodo, potem pa se je temu tropu priključilo vedno več bitij, tako, da je proti laboratoriju marširala tisočglava množica, na čelu pa knjižni godrnjač, ki je tako – ne da bi sploh hotel – prevzel vlogo revolucionarja in voditelja.

Seveda so vsi ti duhovi majhni, njihova moč pa je, kot je znano, precejšnja. Zidovi so se vse do temeljev stresli, kot da je potres, bila pa je samo armada teh drobnih bitij, ki je drla v laboratorij in začela vse uničevati. Okenske šipe so se zdrobile, vrata so loputala, v stenah so nastajale razpoke, kot da bi udarjale bombe.

Končno so začeli predmeti, ki so bili napolnjeni z Zgubinimi magičnimi silami, živeti svoje življenje in se upirati divjakom. Steklenice, stekleni cilinder, vse se je začelo gibati, piskati,

žvižgati, plesali so pravi balet in proti nasprotniku so brizgali tekočine, ki so jih vsebovali. V tem boju se jih je veliko zdrobilo v črepinje, toda tudi marsikateri elementarni duh je dobil svojo lekcijo in tarnajoč odletel v Mrtvi park ter si poiskal v zavetje.

Knjižni godrnjač se je iz tega glasnega direndaja zatekel v tiho knjižnico, da bi v miru potešil svoje potrebe. Potegnil je najbližjo ustrezno knjigo in začel z največjim užitkom vrtati po njej. Čarobna knjiga pa si tega ni dovolila in ga je pograbila. Medtem

ko sta se onadva bojevala, so oživele ostale knjige v knjižnici. V vrsti so druga za drugo v četah in bataljonih korakale s polic.

Znano pa je, da so knjige marsikdaj sovražne druga do druge. Že pri povsem normalnih knjigah bi vsak, ki ima količkaj občutka, poskrbel, da »Vojna in mir« ne bi bila prav zraven »Kekca« in da »Davčni zakoni« ne bi stali poleg »Neskončne zgodbe«, čeprav se normalne knjige temu ne morejo upreti. Pri knjigah čarovnikov je drugače, predvsem, če se otresejo suženjskih spon. Tako so se med številnimi knjigami, z ozirom na vsebino, oblikovale borbene skupine, ki so se spopadle s platnicami in skušale druga drugo požreti. Popadle so celo knjižnega godrnjača, tako da je moral odleteti.

Na koncu se je vsemu divjanju pridružilo še pohištvo. Težke omare so se začele stokajoče premikati, skrinje, polne posod, so poskakovale naokoli, stoli in fotelji so se kot drsalci podili naokrog po eni nogi, mize so galopirale in udarjale spredaj in zadaj kot konji na rodeu – skratka, bilo je, kot da bi bila to prava čarovniška orgija.

Stenska ura s strašljivim mehanizmom je divje udarjala okrog sebe. Kazalci so se vrteli kot propelerji, ura se je odtrgala od stene in se zagnala naokoli kot helikopter na bojnem polju. In vedno, kadar se je zasukala nad glavama čarovnikov, ki se še vedno nista mogla premakniti, je močno udarila.

Medtem so poleteli v svobodo še zadnji elementarni duhovi in izginili v vse smeri. Knjige, pohištvo in predmeti, ki so se do sedaj borili med seboj, so zdaj vedno bolj in bolj usmerjali svoj bes na oba zatiralca.

Proti Zgubi in Tiranji so letele knjige, ugriznila jih je glava morskega psa, pošpricale so ju steklene epruvete, stiskale omare, po njiju so udrihale zlomljene noge miz, vse to se je dogajalo tako dolgo, da sta še sama čez čas obležala na tleh. S tem pa je bila obojestranska hipnoza prekinjena in naenkrat sta oba skočila na noge.

Zguba je ukazovalno zavpil:

»Stoj!«

Dvignil je roko in iz vseh desetih prstov so v vsak kot laboratorija, v vse druge prostore vile Hude sanje, skozi zavite hodnike,

navzgor po stopnicah, v skladišče in navzdol v klet švignili bliski, pri tem pa je godrnjal:

»Stojte, bitja in stvari,
moja moč vas ukroti!
Nadzorujem vas in vodim,
ukazujem vam in sodim.«

Pobeglih elementarnih duhov s tem seveda ni mogel prisiliti, da bi se vrnil, kajti medtem so se že spravili v zavetje pred njegovimi magičnimi posegi, vse ostalo v notranjosti vile Hude sanje pa je onemelo. Kar je v tistem trenutku brenčalo po zraku, je v hipu zgrmelo na tla, kar se je spojilo ali zapletlo, se je ločilo – vse je negibno obležalo. Le pergamentni zvitek, na katerem je bil zapisan recept, se je zvijal v ognju kot velik črv, kajti padel je v kamin. Zgorel je do pepela.

Zguba in Tiranja sta se razgledovala po laboratoriju in globoko dihala. Vse je izgledalo grozno, raztrgane knjige, polomljena okna in posode, prevrnjeno in uničeno pohištvo in črepinje. S sten in s stropa so kapljale tekočine in na tleh tvorile kadečo se mlako. Tudi čarovnik in čarovnica sta strašno izgledala, polna bušk, prask in modric, njune obleke pa so bile raztrgane in umazane.

Le satanarheolažgenialkopeklenski punč želja v posodi iz hladnega ognja je stal nedotaknjen.

Maček in krokar sta se pravkar vrnila z vrha stolpa nazaj v mačjo kamro, ko se je začelo žvenketanje in lomljenje kozarcev, kar je bilo slišati že s hodnika. Ker nista mogla slutiti, kaj je vzrok tega

peklenskega ropota, sta zbežala v temen vrt na vejo mrtvega drevesa. Tam sta obsedela tesno drug ob drugem, prestrašeno prisluškovala potresu, ki je stresal vilo Hude sanje, in opazovala lomljenje okenskih šip.

»Misliš, da se prepirata?« je zašepetal Marko.

Jaka, ki je v kljunu še vedno krčevito držal košček ledu z lepo lučko v sredi, je le zamomljal »Hm, hm?« in zaprhutal s krili.

Medtem se je vihar popolnoma polegel. Temni oblaki so se porazgubili in na nebu se je svetlikalo na milijone zvezd, ki so izgledale kot milijoni diamantov. Postal pa je še hladneje.

Živali na veji sta se tresli in se še bolj tiščali druga k drugi.

Zguba in Tiranja sta stala drug nasproti drugega, med njima pa ogromen kozarec punča. Gledala sta se polna sovraštva.

»Prekleta stara čarovnica,« je skozi zobe škripal Zguba, »vsega si ti kriva!«

»Ti si kriv, ti zahrbtni lažnivec,« je škripala Tiranja. »Da česa takega nikoli več ne narediš!«

»Ti si začela.«

»Ne, ti.«

»Lažeš.«

»Hotel si se me znebiti, da bi sam popil punč.«

»Prav to si hotela tudi ti.«

Oba sta besno molčala.

»Poba,« je končno rekla čarovnica, »bodiva razumna. Naj je bilo kakorkoli že, zaradi tega sva izgubila ogromno časa. In če nočeva, da bi bil punč zvarjen zaman, potem je zdaj dovolj.«

»Prav imaš, teta Titi,« je odgovoril s spačenim smehljajem. »Zato morava zdaj takoj po najina vohuna, da lahko začnemo z zabavo.«

»Raje grem zraven,« je menila Tiranja, »drugače se lahko spet spomniš kaj neumnega, fant moj.«

In vneto sta plezala čez ruševine in zdirjala po hodniku.

»Zdaj ju ni več,« je šepnil Marko, ki je imel nočne oči in je lažje opazoval notranjost hiše, »zdaj, hitro, Jaka! Poleti že, pridem za teboj.«

Jaka je z nezanesljivimi udarci kril odletel z veje na eno od

polomljenih oken laboratorija. Marko je moral s premrzlimi tačkami splezati z mrtvega drevesa, se prebiti skozi sneg do hiše, od tam skočiti na okensko polico in previdno vstopiti skozi luknjo v okenski šipi. Na odlomljeni šipi je zagledal nekaj krvavih peres in se zgrozil.

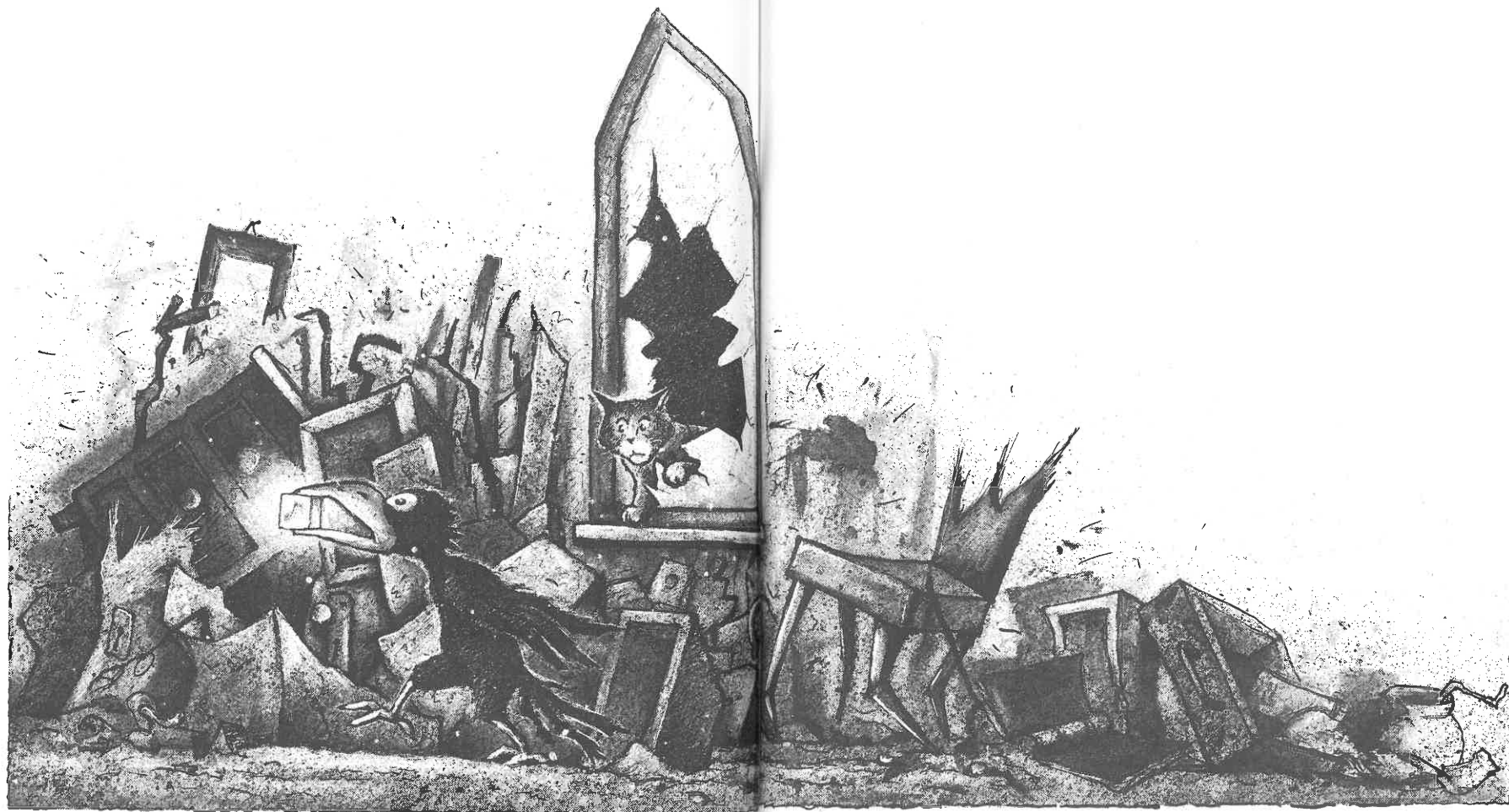
»Jaka,« je zašepetal, »kaj je s teboj? Si ranjen?«

Pri tem pa je moral tako silovito kihnniti, da je skoraj padel. Jasno je bilo, da se je poleg vsega še temeljito prehladil.

Razgledoval se je po laboratoriju, iskal krokarja in videl opustošenje.

»Ti ljuba nebesa,« je hotel reči, »kako pa tukaj izgleda!«

Njegov glas pa je bil le še hripavo piskanje.

Jaka je sedel na robu posode za punč in vedno znova poizkušal vreči vanj košček ledu, pa mu ni in ni uspelo. Njegov kljun je zaledenel.

Nebogljeno je pogledoval Marka in ponavljal: »Hm! Hm! Hm!«

»Poslušaj vendar!« je v tragičnem tonu piskal mali maček. »Slišiš moj glas? To je vse, kar je od glasu sploh še ostalo. Z njim je konec za zmeraj!«

Krokar je jezno poskakoval po robu posode za punč.

»Kaj pa čakaš?« je pisnil Marko. »Vrzi vendar ton v kozarec!«

»Hm! Hm!« je odgovoril Jaka in zaman poizkušal odpreti kljun.

»Počakaj, pomagal ti bom,« je šepetal Marko, ki se mu je končno posvetilo. Še sam je skočil na rob posode za punč in za las je manjkalo, da ni zgrmel noter. Oprijel se je Jake, ki je s težavo obdržal ravnotežje.

Potem pa sta zaslišala glas čarovnice, ki je prihajal s hodnika:

»Ni jih? Kaj to pomeni, da jih ni? Haloho, Jakec, moj krokar, kje se skrivaš?«

In nato Zgubin hripav bas:

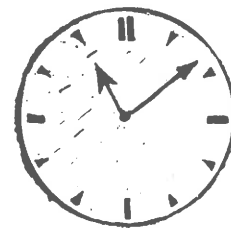
»Mavricij di Mauro, moj ljubi mucek, pridi k svojemu do-bremu mojstru!«

Glasova sta se bližala.

»Ljubi Maček v nebesih, pomagaj nam,« je zacvilil Marko in se trudil, da bi z obema tačkama odprl Jakov kljun.

Naenkrat je naredilo plump!, ves ogromni kozarec se je začel tresti, slišati pa ni bilo nič, samo površina tekočine se je vrtinčila, kot da bi se na njej delala kurja koža. Potem se je spet pomirila in košček ledu s tonom zvona se je brez sledi raztopil v punču želja.

Obe živali sta skočili s kozarca in se skrili za eno od prevrnjenih omar. V istem trenutku je vstopil Zguba, takoj za njim pa Tiranja.

»Kaj je bilo to?« je vprašala nezaupljivo. »Čutim, da se je tukaj nekaj zgodilo.«

»Kaj pa naj bi bilo?« je vprašal Zguba. »Rad bi le vedel, kje tičita ti živali. Če sta medtem pobegnili, sva punč pripravljala zaman.«

»No, poslušaj,« je rekla čarovnica, »kaj to pomeni zaman? Na vsak način lahko zdaj do polnoči izpolniva svoje pogodbene obveznosti. Ali ni to nič?«

Zguba ji je z roko zaprl usta.

»Pst!« je zinil skozi zobe. »Si neumna, Titi? Morda sta kje tukaj in naju poslušata.«

Oba sta šepetala – Marko pa je seveda moral v tem trenutku krepko kihnuti.

»Aha!« je zavpil Zguba. »Na zdravje, gospod pevec!«

Živali sta obotavljaje se prišli izza omare. Jaka, z madežem krvi na prsih, je vlekel ranjeno perut in Marko se je opotekal.

»Aha!« je rekla Tiranja. »Koliko časa pa sta že tukaj, ljuba mala ljubčka?«

»Prav ta hip sva prišla skozi okno.« je zavreščal Jaka, »pri tem sem se porezal, kot vidite, madame.«

»In zakaj nista ostala v mačji sobi, kot sva vama ukazala?«

»Saj sva,« je lagal krokar. »Ves čas sva spala, ko pa se je začel trušč in vrišč, sva se tako ustrašila, da sva pobegnili na vrt. Kaj pa se je tukaj sploh zgodilo? Strašno je bilo. In kako izgledata! Kaj se je zgodilo z vama?«

Lopnil je mačka in ta je s šibkim glasom ponovil:

»... z vama zgodilo?«

Nato pa ga je pograbil napad kašlja.

Kdor ve, kako si mali maček izkašlja dušo, ta ve, kako takšni prizori trgajo srce. Čarovnik in čarovnica sta vzbujala vtis, da ju maček zelo skrbi.

»To se pa slabo sliši, mali moj,« je rekel Zguba.

»Zdi se mi, da sta oba precej izčrpana,« je dodala Tiranja. »Se vama res ni zgodilo nič drugega?«

»Nič drugega?« je kričal Jaka. »No, najlepša hvala! Pol ure sva poskakovala tam zunaj na drevesu, ker si nisva upala nazaj – in to v tem mrazu. Drugega nič! Jaz sem krokar, madame, in ne pingvin! V vseh sklepih čutim svoj rezmatizmus, tako da ne morem premakniti nobene peruti. Drugega nič! Ah, saj sem takoj rekel, da se bo slabo končalo.«

»In tukaj?« je s priprtimi očmi vprašala Tiranja. »Sta tukaj kaj premaknila?«

»Nič,« je zavreščal Jaka, »zadostuje nama strah, ki sva ga doživela s papirnato kačo.«

»Pusti ju, Titi,« je rekel čarovnik. »Samo čas izgubljava.«

Ona pa je zmajala z glavo.

»Nekaj sem slišala. Prepričana sem.«

Opazovala je živali.

Jaka je že odprl kljun, da bi nekaj odvrnil, pa ga je spet hitro zaprl. Nič več se mu ni posvetilo.

»To sem bil jaz,« je končno spravil iz sebe Marko s piskajočim glasom. »Oprostite, moj rep je tako zelo zamrznil in postal tako neobčutljiv, da sem z njim pomotoma udaril ob kozarec – ampak čisto narahlo, in nič se ni zgodilo, mojster.«

Krokar je s spoštovanjem pogledal svojega prijatelja.

Čarovnika pa sta se pomirila.

»Čudita se moja mala prijatelja,« je rekel Zguba, »zakaj tukaj izgleda kot na bojnem polju. Sprašujeta se, kdo je mene in mojo ubogo teto tako zelo zdelal?«

»Ja, kdo?« je zavpil Jaka.

»No, vama bom povedal,« je s prijaznim glasom nadaljeval čarovnik. »Medtem ko sta vidva mirno dremala v udobni mačji sobi, sva midva prestajala težak boj – boj proti sovražnim silam, ki so naju hotele uničiti. In vesta zakaj?«

»Ne, zakaj?« je vprašal Jaka.

»Obljubila sva vama veliko in čudovito presenečenje, kajne? In kar obljubiva, to tudi izpolniva. Uganeta, kaj je to?«

»Ne, kaj?« je vprašal Jaka, Marko pa je zraven momljal.

»Poslušajta, moja ljuba mala prijatelja, in se veselita!« je govoril Zguba. »Moja dobra teta in jaz sva neutrudno in z velikimi osebnimi žrtvami« pri tem ga je Tiranja ostro pogledala – »z velikimi osebnimi žrtvami sva delala za dobro tega sveta. Moč denarja« – pri tem je pokazal na čarovico – »in moč znanja« – pri tem je položil roko na svoje prsi in zaprl oči – »sta se združili, da bi pripomogli k sreči in blagostanju vseh trpečih«.

Naredil je majhen predah in si teatralno pokrili oči, preden je nadaljeval:

»Ampak dobri nameni hitro priključijo na površje moči zla. Zgrnile so se nad naju in hotele uničiti najino plemenito dejanje – rezultate vidita tukaj pred seboj. Ker pa sva bila midva eno srce in ena duša, naju niso mogle uničiti. Pregnala sva jih. In tam vidita najino skupno delo: čudoviti napoj, ki ima božansko čarobno moč, da lahko izpolni vse želje. Seveda je tako moč mogoče dati v roke le osebam, ki so izkušene in ki iz tega lahko nesebično nekaj naredijo, osebam, kot sva teta Titi in jaz...«

To je bilo celo zanj preveč. Pred usti si je moral pridržati roko, da bi skril, kako ga stresa zlobni smeh.

Tiranja mu je prikimala in hitro prevzela besedo:

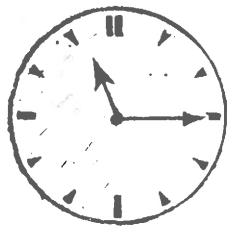
»To si res lepo povedal, moj ljubi fant. Ganjena sem. Prišel je veliki trenutek.«

Potem se je sklonila do živali, ju pobožala in s poudarkom rekla:

»In vidva, ljuba moja mala, sta izbrana za priči tega čudovitega dogodka. To je za vaju velika čast. To sta srečna, kajne?«

»Ampak kako!« je vreščal Jaka. »Najlepša hvala.«

Tudi Marko je hotel nekaj reči, pa ga je spet napadel kašelj.

Čarovnik in čarovnica sta med razbito posodo poiskala dva kozarca, ki sta bila še cela, našla sta celó zajemalko, pristavila stola in sedla na obe strani posode s punčem.

Kozarca sta napolnila z zvarkom, ki je po barvi spominjal na opal, izpila pa sta ju v enem požirku. Ko sta končala, sta oba hlastala za zrakom, ker je bil punč res alkopektensko močan. Iz Zgubinih ušes se je kadilo, Tiranjini lasje pa so se zvijali v kodre, ki so spominjali na odpirake.

»Aaah!« je govoril Zguba in si brisal ustnice. »To dobro dene.«

»Jaaa,« je rekla čarovnica, »to precej poživlja.«

In potem sta začela brati svoje želje. Seveda sta jih morala govoriti v rimah, da je lahko učinkovalo.

Čarovnik je prej končal svoj prvi rek:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
izginejo naj
drevesa umirajoča,
ostanejo naj
zdravo rastoča!«

In končno je svoj rek končala tudi čarovnica:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
podjetje Poseka & Co. mora propasti,
njegove delnice ne smejo več rasti!
Za toaletni papir jih bomo rabili
in jih v stranišču pustili!«

In potem sta drug drugemu podala nov kozarec in hlastno popila nov požirek, kajti ostalo jima je le malo časa, do polnoči morata spiti vse.

Spet je bil Zguba hitrejši s svojim rekom:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
Elba, Weser, Donava, Ren
in druge vode vse,
čiste bodite še bolj, kot vem,
da ste včasih bile!«

In takoj za njim je vpila Tiranja:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
kdor v studence brezvestno
spušča svoje pomije,
naj jih od zdaj naprej vestno
namesto vina pije.«

Spet sta si nalila nov kozarec in ga zlila v grlo. Zdaj je bila teta prva na vrsti:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
kdor z mesom zadnjih kitov, s slonovino
in kožo tjulnjev prekupčuje,
naj od lakote pogine z bolečino,
da nihče od njega ne kupuje.«

In nečak je hitro vskočil:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
nobena živalska vrsta ne sme več izumreti,
naj bo koristna ali ne!
Srečno, zdravo mora spet živeti
v okrilju morja, zraka in zemlje!«

Ko sta ponovno natočila, je zabobnel čarovnik:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
Topli, hladni letni časi,
ki so se zmedli z nami vred,
naj se menjavajo počasi,
kot določa stari red!«

Po krajšem premisleku je zapela še čarovnica:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
kdor tako pohlepno nor je,
ko za rekordi se podi,
da zvrta luknjo bi v veselje,
naj ga sonce osmodi!«

Napolnila sta nov kozarec, čarovnica je bila tokrat spet hitrejša:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
kdor spore seje med ljudi –
med narode in rase,
kdor z vojno in orožjem bogati,
ta naj pazi nase!«

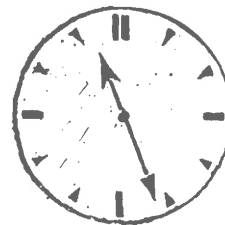
In takoj zatem je s svojim trobentarskim glasom zapel Zguba:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
naj ozdravi bolno morje,
naj zadiha ocean!
Ob obali črno olje
naj izgine še ta dan!«

Ko sta tako popivala in kovala verze, sta vedno težje dušila hihitanje.

V mislih sta si slikala vse zlo, ki naj bi ga na svetu povzročile njune na videz plemenite želje, in v največjo zabavo jima je bilo,

da sta pretentala obe prisotni živali in s tem Višji svet. Pri tem pa je seveda alkopeklenski napitek nanju vedno bolj vplival. Sicer sta bila marsičesa navajena in sta marsikaj prenesla, ampak hitrost s katero sta morala piti in hudičeva moč punča sta naredila svoje.

Dlje ko sta blebetala, bolj zveneče in polne fraz so bile njune želje. Ko je vsak od njiju popil že deset kozarcev, sta začela nerazločno vpiti.

Spet je bila na vrsti Tiranja:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
naj bogastvo, ki ga srečni
bahavo razkazujejo,
nikoli več nesrečni
ne z lakoto plačujejo!«

Potem pa je bilo spet slišati Zgubo:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
kar je nevarne energije,
vrzimo jo proč!
Veter piha, sonce sije,
v tem je naša moč!«

Po naslednjem kozarcu je vpila čarovnica:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
naj vsak ima pravico,
da s svojim trguje,
a z življenji in resnico
nihče naj ne kupčuje!«

In čarovnik je hropel:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
naj novih boleznih nobena
na svetu ne vznikne več
in stare naj kot ena
v hipu izginejo preč!«

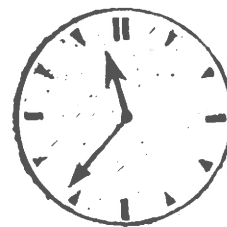
In nekajkrat je vsak od njiju zabrisal na tla poln kozarec in
Tiranja je vreščala:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo željo:
otrokom daj veselja,
zaupanja v naslednji dan
in naj otroška želja
ne koprni zaman!«

In Zguba je dodajal nove kitice in tako je šlo dalje in dalje.

To je bilo popivanje in tekmovanje v pesnjenju, pri čemer je
bil zdaj ta zdaj oni malo boljši, nobeden pa drugega ni mogel
popolnoma dotolči.

Groza in strah sta navdajala krokarja in mačka, ko sta vse to
poslušala in gledala. Nista mogla namreč preveriti, kaj se zunaj
v svetu resnično dogaja z željami. Ali je ta edini ton iz novolet-
nega zvonjenja res pomagal ali ne? Ali je bil morda prešibak, da
bi spreobrnil hudičev nasprotni učinek punča? Kaj če sta čarov-
nik in čarovnica imela prav in se bo od vsega, kar zdaj želita,
zgodilo nasprotno? V tem primeru se je bližala najhujša kata-
strofa sveta, ki je nihče več ne more zadržati.

Jaka Krokar je skril glavo pod krila, Marko pa si je s tacami
izмениčno pokrival zdaj oči zdaj ušesa.

V tem času pa sta tudi čarovnika otopela, deloma, ker jima
rimanje ni šlo več dobro od rok in ker sta v pogodbi določeno
količino zlih del že zdavnaj izpolnila, deloma pa tudi zato, ker sta
se vedno manj zabavala. Tudi onadva nista mogla spremljati
resničnih posledic svojega čaranja želja, a ljudje njune vrste so
zadovoljni le, če se lahko veselijo nesreče, ki so jo povzročili.

Zato sta se odločila, da ostanek punča želja popijeta za svojo
osebno zabavo in da čarata v svoji neposredni bližini.

Jaki in Marku se je, ko sta to slišala, od strahu skoraj ustavilo
srce. Samo dve možnosti sta bili: ali se bo sedaj pokazalo, da ton
zvona, ki ga je podaril Sveti Silvester, ni deloval, in potem je
tako ali tako z vsem konec, ali pa, da je res povzročil obrnjeno
delovanje punča želja, kar bi sedaj Zguba in Tiranja morala
opaziti.

In kaj bi se v tem primeru zgodilo s krokarjem in mačkom,
verjetno ni treba posebej povedati. Prestrašeno sta se spogle-
dala.

Toda Zguba in Tiranja sta popila že več kot trideset kozarcev
in sta bila že precej vesela. Komaj sta se še lahko obdržala na
svojih stolihi.

»Zdaj pa pazi, moja ljuba – hiks! – ljuba teta Titi,« se je
zapletalo čarovniku. »Zdaj se bova lotila najinih ljubkih maa-
alih živalčic. K . . k . . kaj praviš?«

»Dobra ideja, Belzebubček,« je odgovorila čarovnica, »lepo
vas prosim, pridi no k meni, Jaka, moj nesreč – hiks! krokar!«

»Ampak, ampak!« je vreščal krokar prestrašeno, »lepo vas prosim, ne z menoj, ne, ne maram, na pomoč!«

Poizkusil je leteti in opotekal se je po laboratoriju, da bi našel skrivališče, Tiranja pa je popila naslednji kozarec in s težavo spesnila:

»Punč vseh punčev, izpolni – hik – mojo željo:
naj stari krokar Jaka – hik –
brez revmatizma zdaj živi
in naj ga ni junaka, – hik –
ki se v lepšem perju košati.«

Čarovnik in čarovnica – in tudi pesimistični krokar sam – so pričakovali, da bo ubogi revež popolnoma nag in oskubljen in da bo od bolečin prej mrtev kot živ padel na tla.

Namesto tega pa je Jaka naenkrat začutil, da ga krasi čudovito, toplo modročrno perje, lepše, kot ga je imel kdajkoli v življenju. Pogladi se je, se zravnal, razširil najprej svoje levo in

potem še svoje desno krilo in se z nagnjeno glavo ogledoval. Peruti sta bili popolni.

»Debelo jajce!« je zavreščal. »Marko, vidiš tudi ti tisto, kar vidim jaz, ali sem že čisto zmešan?«

»Vidim,« je šepnil mali maček, »in čestitam ti iz srca. Za starega krokarja izgledaš prav elegantno.«

Jaka je močno udarjal z novimi krili in navdušeno vpil: »Hurraaa! Nič več me ne boli! Počutim se povsem sveže in spočito!«

Zguba in Tiranja sta stekleno gledala krokarja. Njuni možgani so bili preveč zamegljeni, da bi razumela, kaj se je zgodilo.

»K...kako neki?« je mrmrala čarovnica. »Kaj dela ta – hiks!... smešni ptič neke neumnosti?... V... vse je narobe.«

»Tata Tejrata,« se je smehljal čarovnik, »saj si vse pobrkljala – hik! – Vse si zamešala! Saj si pravi amater, uboga stara deklica. Zdaj ti pokažem, kako to – hik – izvede pravi strokovnjak. Pazi zdaj!« Še en kozarec si je zlil v grlo in začel brbljati:

»Punč – hik – vseh punčev, izpolni mojo željo:
naj bo maček plemenitega rodu,
naj bo zdrav, visok in lep! Hlip!
naj bo pevec omamnega glasu,
naj nosi bel košati rep. Hlip!«

Marko, ki je bil še maloprej na smrt bolan in ki je komaj lahko še zamijavkal, je naenkrat začutil, kako se je njegova zvita, mala, debela postava ravnala in rasla in kako je kar naenkrat postal lep, mišičast maček. Njegova dlaka ni bila več popacana, temveč bela in svilena, in njegovi brki bi bili v ponos vsakemu tigru.

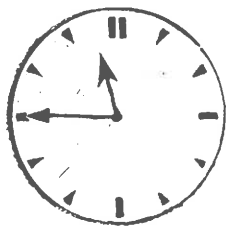
Odkašljal se je in spregovoril z glasom, ki je bil poln in zvoneč, da je bil še sam očaran:

»Prvovrstno, Marko, naravnost grofovsko. Natanko takšen sem, kot sem si že od nekdaj želel biti.«

»Veš Jaka,« je rekel maček in si pogladil brke, »od zdaj naprej me pa raje spet imenuj Mavricij di Mauro. To mi zdaj bolje pristaja, se ti ne zdi? Poslušaj vendar!«

Zajel je zrak in začel ganljivo mijavkati: »O sole mio...«

»Pst!« je rekel Jaka in zamahnil s perutjo. »Previdno!«

Čarovnik in čarovnica pa na srečo nista ničesar slišala, kajti med njima je izbruhnil divji prepir. Drug drugega sta kriče obtoževala, da je nekaj narobe.

»Ti hočeš biti mojster?« je kričala Tiranja. »Da se ne začnem smejeti, ha, ha. Ti si navaden – hiks! – smešen laik.«

»Kaj si dovoliš!« je rjovel Zguba. »Prav ti se hočeš lotiti moje rokli... pokli... poklicne časti, ti stara diletantka ti!«

»Pridi mucek,« je šepnil Jaka, »mislim, da je bolje, da izgineva. Kmalu se jima bo posvetilo, kaj je narobe, to pa bi se za naju slabo končalo.«

»Toda jaz bi tako rad videl, kako se bo vse to izteklo,« je prosil maček.

»Prav veliko se prej,« je odgovoril krokar, »nisi naučil. No ja, zakaj bi pevec potreboval pamet? Pridi zdaj, in to hitro, če ti rečem!«

In medtem ko sta se čarovnik in čarovnica prepirala, sta se krokar in maček odkradla skozi razbito okno.

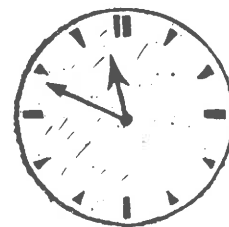
Le še malo punča želja je ostalo. Teta in nečak sta bila, kot temu rečemo, že lepo v rožicah. In kot je v pijanosti značilno za hudobne ljudi, sta tudi onadva zlivala vedno več nesmiselne jeze drug na drugega.

Na živali nista več mislila in tako na srečo sploh nista opazila, da sta nekam izginili. Ni se jima še posvetilo, da bi lahko kaj drugega povzročilo nasprotno delovanje čarobnega napoja, zato sta se vsak v svoji jezi odločila, da bosta drug drugega uničila – z močjo punča, seveda. Oba sta se odločila, da si priželite nekaj najhujšega in najbolj hudobnega, kar je sploh mogoče: pričarati

sta se hotela prastara, grozna in smrtno bolna, zato sta zlila vase vsak še en kozarec in kričala na ves glas:

»Punč vseh punčev, izpolni mojo – hik – željo:
zdaj tebi – hlip – zaželim mladosti,
lepote in duha,
zraven še – hik – dovolj modrosti
in bodi dobrega srca.«

Zdaj sta na svoje veliko začudenje obsedela drug nasproti drugega – lepa in mlada kot princ in princesa iz pravljice.

Tiranja je brez besed otipavala svojo vitko postavo (le žvepleno rumena večerna obleka je sedaj seveda mahedrala okrog nje), Zguba pa se je pobožal po glavi in kričal:

»Ja, kaj pa zdaj poganja na moji glavici! – Hiks! – Hopla, kakšni čudoviti ko... ko... kodri! Naj mi nekdo ponudi lavnik in ledalo... sem hotel reči, gledalo in gavniki, ogledalo in glavnik... da si ogledam vse to!«

Res je bila njegova prej gola betica zdaj obogatena s črno grivo. Teti pa so čez ramena valovili svetli, zlati kodri, tako da je bila podobna Lorelai, in ko se je s prsti dotaknila prej gubastega obraza, je zakričala:

»Moja – hiks! – koža je gladka kot otroška ritka!«

In potem sta obmirovala in se zaljubljeno smehljala, kot da bi se prvič videla (pravzaprav sta se v tej podobi res).

Če ju je punč želja popolnoma spremenil – seveda ne tako, kot sta si najprej želela – je nekaj vendarle ostalo nespremenjeno, oziroma se je še povečalo, njuna pijanost namreč. Nobena čarovnija je ne more odčarati, ker to enostavno ne gre.

»Bubelček,« je cepetala teta, »ti si res nekaj posebnega. Zdi se mi – hiks! – da izgledaš dvojno.«

»Nehaj, ti srčkana punči,« je lajnal nečak, »zame si prava fatamorgana, saj imaš okrog sebe svetniški sij ali pa celo dva. Na

vsak način te obožujem, ljuba tetkitatkica. Segla si mi globoko v dušo. Hiks! Tako toplo mi je pri duši, veš? Tako ljubo in prijetno...«

»Meni prav tako,« je odgovorila čarovnica, »objela bi lahko ves svet, tako lepo mi je naenkrat pri srcu...«

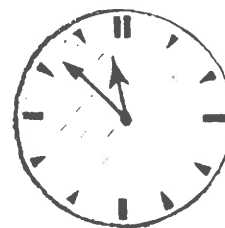
»Tatkica,« je s težavo spregovoril Zguba, »ti si tako ljubka teta, s teboj bi se želel za vedno in večno spoprijateljiti. Od zdaj naprej se bova tikala, velja?«

»Moj ljubi publi,« je odvrnila, »saj se že od nekdaj tikava.« Zguba je prikimal s težko glavo.

»Res, res je. Ti imaš res vedno prav. Potem pa se bova od zdaj naprej klicala z najinimi imeni. Jaz se... hiks... imenujem... kako se že imenuj...?«

»S... s... saj ni pomembno,« je rekla Tiranja. »Pozabila bova na vse, kar je včasih blo. Začela bova novo življenje, ha, ne? Saj sva bila oba – hiks – tako hudobna, slaba človeka.«

»Ja, to sva bila, odvrtni, grozljivi zlobi, to sva bila! Huup! Saj me je tako sram, tetka!«

Nato je še teta začela tuliti kot grajski pes.

»Pridi na moje deviške prsi, ti mladi pravi... hiks!... ti pravi mladiček! Od zdaj naprej bo vse drugače. Oba bova prijazna in dobra, jaz du tebe, ti du mene in miva oba do seh.«

»Ah ja, ah ja, tako bo! Tako sem ganjen zaradi naju!«

Tiranja mu je obrisala lica in smrkala:

»Ne joči tako, moj srček, saj se mi trga srce! In tudi ni treba, ker sva naredila ogromno dobrega.«

»Kdaj?« je vprašal Zguba in si obrisal oči.
 »Nocoj,« je razložila čarovnica.
 »Kako?«
 »Ker je punč vse najine želje dobesečno izpolnil, razumeš? Nič ni bilo obrnjeno.«
 »Kako pa to veš?«
 »No,« je rekla teta, »poglej si naju. Hiks! Nisva midva dokaz?«
 Šele v tem hipu je bilo tudi njej jasno, kaj je pravkar rekla. Gledala je nečaka in nečak je gledal njo. Njegov obraz je zelenel, njen pa rumenel.
 »A...a... ampak to pomeni, »je jecljal Zguba,« da najine pogodbe nisva izpolnila.«
 »Še veliko huje,« je tarnala Tiranja, »zaigrala sva vse, kar sva še imela na najinem računu! In to stoodstotno!«
 »Potemtakem sva izgubljena!« je rjovel Zguba.
 »Na pomoč!« je kričala čarovnica. »Nočem biti, nočem biti zarubljena! Glej, za, za... zadnji kozarec punča je še ostal. Daj, zaželifa si nekaj či... čis... čisto hudobnega. Če si to zaželifa, nekaj zlozlozloobnega, potem se morda še rešiva.«

Oba sta v naglici še zadnjič napolnila svoj kozarec. Zguba je skoraj prevrnil posodo iz hladnega ognja, da bi ja izlil še zadnjo kapljico. Nato sta na dušek spila vse, kar je bilo v kozarcih.

Hotela sta nekaj izustiti, pa nobeden ni mogel izreči zle želje.
 »Ne gre,« je stokal Zguba, »še tebe ne morem več odčarati.

»Jaz tudi ne, pob,« je jokala, »in veš z...z... zakaj? Zdaj sva enostavno predobra za kaj takega!«

»Grozno!« je tarnal čarovnik. »... želim... želim... da bi bil spet takšen kot prej, potem ne bi bilo nobenega problema več.«

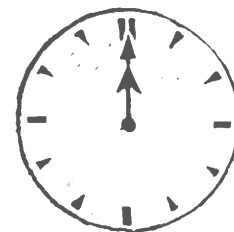
»Jaz tudi, jaz tudi!« je jokala čarovnica.

In čeprav ni bilo nobenega verza, ki bi se rimal, jima je čarobni napoj izpolnil tudi to željo. Z enim samim sunkom sta bila spet takšna kot prej: hudobna in zelo neprijaznega videza.

Ampak tudi to jima ni več pomagalo, saj sta satanarheolažgenialkokeklenski punč želja popila do zadnje kapljice. Zadnji kozarec je bil le še ostanek. Padla sta s stolov in vse štiri molila od sebe.

V istem trenutku je iz prazne posode za punč zadonel močan bronasti ton zvona in razbil posodo iz hladnega ognja, da se je zdrobila na koščke.

Zunaj so začeli zvoniti novoletni zvonovi.

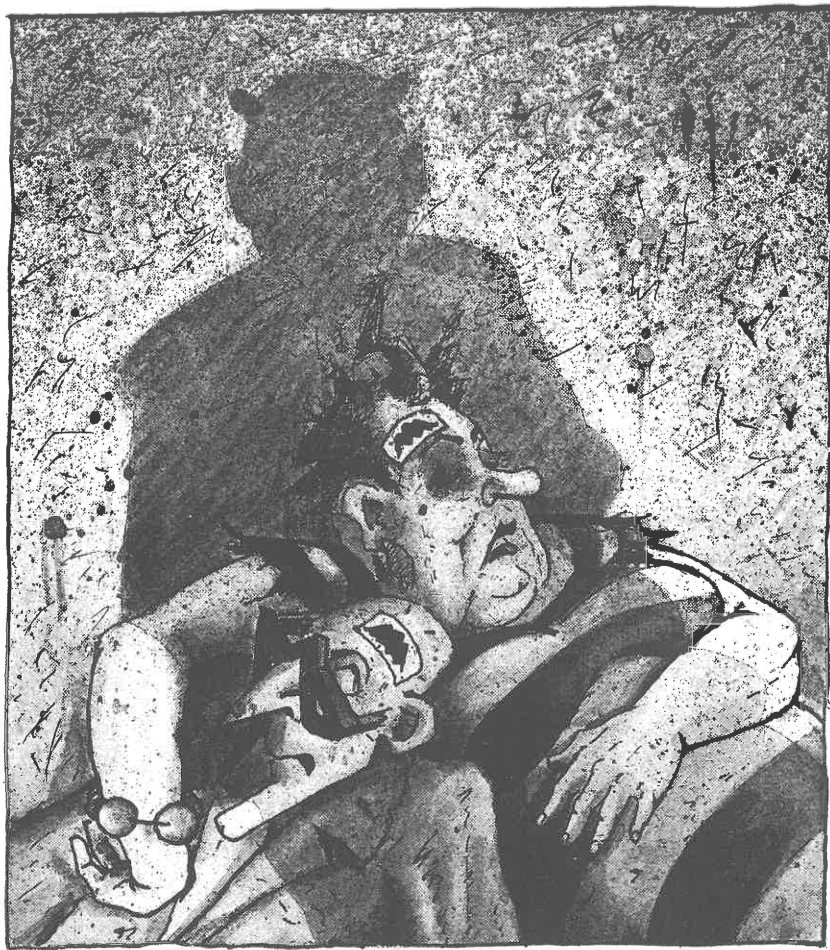

»Gospoda moja,« je rekel gospod Made, ki je nenadoma spet sedel v starem Zgubinem naslonjaču, »tako torej. Vaš čas je potekel. Opravi bom le svojo službeno dolžnost. Mi želite še kaj odgovoriti?«

Odgovor je bil dvoglasno smrčanje.

Obiskovalec je vstal in se ozrl po opustošenem laboratoriju.

»No,« je zamrmral, »izgleda, da sta se gospod in gospa dobro zabavala. Ko se bosta zbudila, se ne bosta več počutila tako sproščeno.«

Dvignil je enega od kozarcev, povohal in se prestrašeno umaknil.

»Fuj, angel!« je rekel in odvrigel kozarec. »Kakšna ostudna aroma! Že takoj je mogoče ovohati, da je bilo z napitkom nekaj narobe.«

Stresel je z glavo in zavzdihnil.

»In kaj takega pijejo ljudje! No ja, danes pač ni več pravih poznavalcev. Zadnji čas, da vse to izločimo iz prometa.«

In segel je v svojo črno mapo, kjer je poiskal posebne pečatne znamke, na katerih je bil oblikovan netopir. Polizal je dve znamki, potem pa eno prilepil Tiranji drugo pa Zgubi na čelo. Vsakokrat je malo zacvrčalo.

Nato se je Maledictus Made spet usedel v naslonjač, prekrizal noge in čakal na peklenske postrežke duš, ki naj bi kmalu prišli in oba odговорili. Pri tem je tiho žvižgal predse, kajti zadovoljno je razmišljal o povišanju.

Prav v tem času sta Jaka Krokar in Mavricij di Mauro sedela drug poleg drugega na veliki strehi katedrale.

Še enkrat sta se podala tja gor, kar jima v njunem novem stanju ni povzročalo nobenih težav. Srečno sta opazovala, kako so se za tisoč in tisoč osvetljenimi okni objemali ljudje, kako so se nad mesto dvigale rakete in barvni ognjemet, in prisluhnila sta mogočnemu koncertu novoletnih zvonov.

Sveti Silvester, ki je bil spet le kamnita figura, je z vrha stolpa s smehljajem gledal na svečani blišč tam spodaj.

»Srečno novo leto, Jaka,« je ganjeno rekel Mavricij.

»Tebi prav tako!« je odgovoril krokar. »Veliko uspeha ti želim! Srečno, Mavricij di Mauro.

»To je pa podobno slovesu,« je menil maček.

»Ja,« je ostro zavreščal Jaka, »bolje je tako, verjemi mi. Če bodo odnosi spet normalni, potem so mački in ptiči naravni sovražniki.«

»Pravzaprav škoda,« je rekel Mavricij.

»Ah, daj no,« je odgovoril Jaka, »je že v redu tako.«

Nekaj časa sta molčala in prisluhnila zvonovom.

»Rad bi vedel,« je spet začel maček, »kaj se je zgodilo s čarovnikom in čarovnico. Tega ne bova nikoli izvedela.«

»Nič hudega,« je rekel Jaka, »glavno je, da se je vse dobro izteklo.«

»Ali se je?« je vprašal Mavricij.

»Jasno!« je vreščal Jaka. »Nevarnosti ni več. Mi krokarji to čutimo. V tem se nikoli ne motimo.«

Maček je nekaj časa razmišljal.

»Nekako,« je potem tiho rekel, »mi ju je malo žal, obeh.«

Krokar ga je ostro pogledal.

»No, zdaj pa nehaj!«

Spet sta molčala in poslušala koncert zvonov. Še vedno se nista hotela ločiti.

»Vsekakor,« je spet prevzel besedo Mavricij, »bo to za vse zelo dobro leto – mislim, če se bo povsod zgodilo tako, kot se je nama.«

»Bo,« je globokoumno prikimal Jaka, »ampak komu se morajo zahvaliti, tega ljudje ne bodo nikoli izvedeli.«

»Ljudje ne,« je pristavil maček, »a tudi, če bi jim kdo povedal, bi mislili, da je to pravljica.«

Spet je nastal odmor, nobeden od njiju ni hotel začeti s slovesom. Pogledovala sta proti svetlečemu se nebu in zdelo se jima je, da nebo še nikoli ni bilo tako daleč in tako visoko.

»Vidiš,« je rekel Jaka, »to so zdaj višave življenja, ki jih do sedaj nisva poznala.«

»Ja,« je pritrdil maček prevzeto, »to so. Od zdaj naprej bom lahko omehčal vsa srca, kajne?«

Jaka je s hitrim pogledom od strani pobožal snežno belega mačka in rekel:

»Mačja zagotovo. Meni pa zadostuje, če se vrnem v udobno gnezdo svoje Elvire. Kako debelo bo pogledala, ko me bo zagledala – mladega in v prvovrstnem fraku.«

S kljunom je uredil nekaj štrlečih peres.

»Elvira?« je vprašal Mavricij. »Povej iskreno, koliko žena pravzaprav imaš?«

Krokar se je v zadregi odkašljal.

»Ah veš, na ženske se ne moreš zanesti. Treba si je priskrbeti zalogo, sicer na koncu ostaneš sam. In ta, ki ni nikjer doma, povsod potrebuje toplo gnezdo. No, tega ti še ne razumeš.«

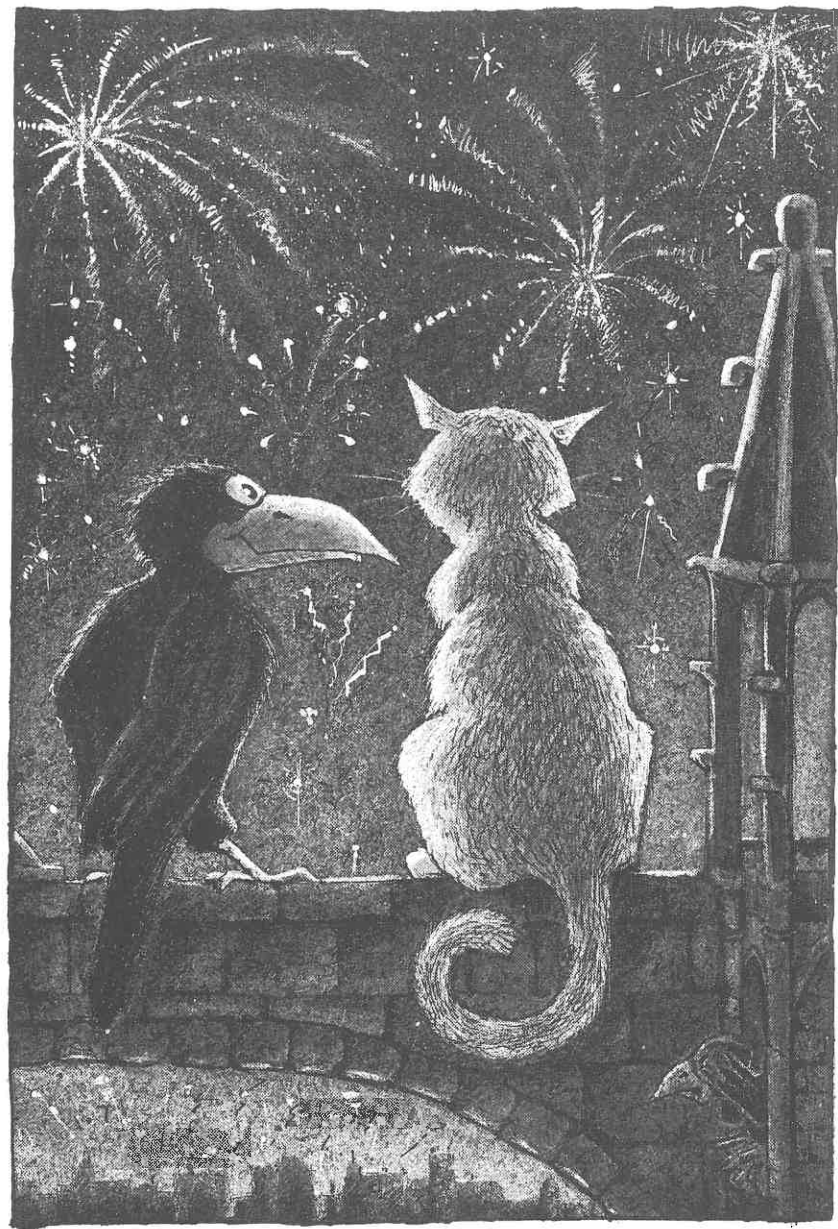
Maček je bil ogorčen.

»Tega nikoli ne bom razumel!«

»Počakajmo, gospod trubadur,« je suho rekel Jaka.

Zvonovi so počasi odzvanjali. Molče sta sedela drug poleg drugega. Končno je Jaka predlagal:

»Zdaj morava Višjemu svetu povedati resnico, potem pa se

bova oba vrnila v svoje privatno življenje in najini poti se bosta ločili.«

»Počakaj!« je rekel Mavricij. »Do Višjega sveta lahko greva kasneje. Zdaj bi rad zapel svojo prvo pesem.«

Jaka ga je prestrašeno pogledal.

»Saj sem vedel,« je vreščal. »Ampak komu boš pel? Saj tukaj ni nobene publike, jaz pa sem povsem nemuzikaličen.«

»Pel bom,« je odgovoril Mavricij, »na čast Svetemu Silvestru in velikemu Mačku v nebesih.«

»No lepo,« je krokar stresel s krili, »če že hočeš. Ampak, ali si prepričan, da te tam zgoraj sploh kdo posluša?«

»Tega ti ne razumeš, prijatelj moj,« je rekel maček dostojanstveno, »to je vprašanje nivoja.«

Še enkrat si je očistil svojo svetlečo, svileno, belo dlako, si pogladil brke, se postavil v ustrezno držo, in medtem ko ga je krokar, ne da bi kaj razumel, potrpežljivo poslušal, je maček začel mijavkati proti zvezdnemu nebu svojo prvo in najlepšo arijo.

In ker je čudežno naenkrat znal tudi italijansko, je pel s svojim izrednim mehkim neapeljskim mačjim tenorjem:

»Tutto e ben' quell' che finisce bene . . .«

In to slovensko pomeni:

KONEC DOBER, VSE DOBRO.

Zbirka *SINJI GALEB*
Urednik *Marko Uršič*

Michael Ende:
ČAROBNI NAPOJ
Ilustrirala *Regina Kehn*

Prevedla *Meta Ornik*
Verze prepesnila *Maja Vidmar*
Likovni urednik *Pavle Učakar*
Opremila *Meta Škrabar*
Grafično-tehnično uredila *Dunja Kofler*
Lektorirala in korigirala *Maja Vidmar*

Izdala in založila *Založba Mladinska knjiga, Ljubljana*
Za založbo *Borut Ingolič*
Glavna urednica *Irena Trenc-Frelih*
Natisnila *Tiskarna Ljudske pravice*
Ljubljana 1991

830(0

ENI
CAROBODRAŠČ
ENDE MICHAEL
Čarobni napoj

000002663

COBISS 0

MICHAEL

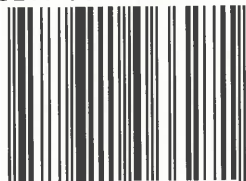
stike in eden izmed najbolj znanih sodobnih nemških pisateljev, je pri naših mladih bralcih že priljubljen s knjigama *Momo* in *Neskončna zgodba*. Ende je vsestranski ustvarjalec, saj poleg mladinske proze piše knjige za odrasle, drame in pesmi, med številnimi njegovimi deli, ki so doživela filmsko izvedbo, pa je najpopularnejša *Neskončna zgodba*. Prejel je mnoga priznanja in njegove knjige so prevedene v več kot 30 jezikov. Endejeva nova mojstrovina z naslovom

ČAROBNI NAPOJ

je izjemno privlačna in napeta zgodba o čarovniku Belzebubu Zgubi in čarovnici Tiranji Vamperl, ki morata na silvestrski večer, še preden v zvoniku odbije novoletna polnoč, izpolniti svoj »letni načrt« hudobij, ki jima ga je naložil sam skrivnostni poglavar hudobcev. Pri hudobnih nakanah naj bi jima pomagal čarobni napoj, toda zaradi prebrisanega mačka Mavricija in premetenega krokarja Jaka se stvari zasučejo drugače... Mlade in tudi starejše bralce bo gotovo zanimalo, ali imajo hudobci kaj možnosti za uspeh.

založba mladinska knjiga

ISBN 86-11-06627-8

9 788611 066271